JUDE DEVERAUX

Un înger pentru Emily

Capitolul 1

Munții Carolinei de Nord, 1988

– Am să-l omor! mormăi Emily Jane Todd. Apoi ridicînd vocea, zise mai tare: Îl omor! Îl ucid. Îl sfîșii în bucăți!

Lovi cu pumnul în volanul mașinii, dar, pe măsură ce furia o umplea de energie, simțea cum aceasta o părăsește amintindu-și de umilința din acea seară. Iar jena îi reînnoi furia.

– Oare mi-au dat premiul pentru că urmează să mă căsătoresc cu Donald? se întrebă cu glas tare, în timp ce făcea o cotitură bruscă pe șosea. Cînd o roată lovi pietrișul de pe marginea drumului, ea inspiră adînc și își zise în sinea ei să încetinească. Dar imediat după aceea

apăsă mai tare pe accelerator şi luă următoarea curbă şi mai repede.

Cînd trecu şuierînd prea aproape de un copac, în întunericul unei nopți fără lună, simți cum lacrimile îi tulbură ochii. Noaptea asta însemnase foarte mult pentru ea. Poate că faptul că fusese onorată de către Asociația Bibliotecii Naționale nu însemna nimic pentru Donald, dar pentru Emily însemna totul.

Poate că distribuirea de cărți într-o regiune rurală din Munții Apalaşi nu însemna nimic pentru un mare redactor de ştiri ca Donald, dar asta îi lua lui Emily cea mai mare parte din timp – precum şi aproape toți banii – şi fusese conştientă că s-a găsit cineva să observe ceea ce făcea ea.

În timp ce lacrimile începeau să-i întunece vederea, Emily şi le ştergea; cu siguranță că-şi întindea rimelul, dar cine s-o vadă acum? Se întorcea cu maşina spre un mic han romantic care avea în fiecare cameră sherry şi prăjiturele de curmale. Avea dulapuri antice şi cuverturi înflorate, iar camera o costase o avere. Dar avea să-şi petreacă noaptea asta acolo, *singură!*

– Trebuia să-mi dau seama că totul va merge pe dos încă de cînd mi-au dat o cameră cu două paturi, spuse cu glas tare, apoi auzi cum maşina loveşte din nou bordura cu pietriş a şoselei. A fost începutul celui mai prost sfîrşit de săptămînă din...

Tăcu, pentru că, în momentul cînd luă altă curbă bruscă, cu copaci de ambele părți, în mijlocul şoselei stătea un bărbat care îşi ferea ochii cu mîna, de lumina farurilor ei. Emily se sperie. Întoarse cu toată puterea volanul spre dreapta, încercînd să nu-l lovească.

Ar fi preferat să se înfăşoare ea în jurul unui copac decît să lovească o altă ființă umană, dar brusc bărbatul păru că se află între ea şi bordură. Învîrti volanul spre stînga, înapoi, spre mijlocul şoselei, dar avea viteză prea mare ca maşina să răspundă.

Cînd lovi bărbatul, simți o greață ca niciodată în viața ei. Nu exista în lume un sunet asemănător cu acela cînd o maşină loveşte un trup omenesc.

Emily avu impresia că au trecut nu secunde, ci ore, pînă ce maşina se opri. Îşi desfăcu cureaua de siguranță, sări jos şi începu să alerge. Singura lumină în întuneric era cea a farurilor şi inima îi bătea tare. Nu vedea nimic.

– Unde eşti? strigă ea sufocată, simțindu-se înnebunită şi foarte speriată.

– Aici, auzi o şoaptă, apoi alergă în jos în şanțul adînc care mărginea drumul. Rochia ei lungă de satin bej se agăța de toate crengile căzute, iar sandalele cu tocuri înalte se înfundau în fruzele moi, uscate, ce acopereau pămîntul, dar continua să meargă.

El căzuse – sau fusese aruncat – la cîțiva metri în josul dealului, aşa încît lui Emily îi trecu cîtva timp pînă să-l găsească, apoi fu aproape să dea peste el. Lăsîndu-se în genunchi, trebui să-l pipăie ca să ştie unde era fiecare parte a corpului lui, deoarece copacii blocau lumina de deasupra ce venea de la farurile ei. Simți un braț, apoi pieptul şi în cele din urmă ajunse la cap.

– Eşti bine? Eşti bine? întreba ea mereu, trecîndu-i mîinile pe față. Pe fața lui era umezeală, dar ea nu-şi dădea seama dacă era sînge sau transpirație, sau umezeala pădurii.

Cînd îl auzi gemînd, simți doar ușurare. Măcar nu era mort! Doamne, ah, de ce nu-și cumpărase oare telefonul celular pe care Donald voia să și-l ia? Dar ea a fost egoistă și a spus că dacă ar avea un telefon în mașină, Donald ar vorbi cu oricine, numai cu ea nu.

– Poți să te ridici? întrebă ea împingîndu-i părul de pe frunte. Dacă te las aici și mă duc după ajutor, mi-e teamă că nu mai găsesc locul. Te rog spune-mi că ești în regulă.

Bărbatul își răsuci capul în mîinile ei.

– Emily! spuse el încet.

La aceasta, Emily se lăsă pe vine și încercă să se uite la el. Ochii ei se obișnuiau cumva cu întunericul, totuși nu-i vedea parcă clar fața.

– De unde îmi știi numele? întrebă ea și prin cap îi trecură tot felul de știri îngrozitoare pe care le auzise rostite de Donald la televizor. Oare bărbatul ăsta era un ucigaș în serie care se prefăcea rănit ca să atragă femeile la pieire?

Înainte de a-și da seama ce face, își mișcă trupul, gata să fugă înapoi pe deal, la mașină. Oare lăsase motorul să meargă? Sau acesta se oprise cînd frînase atît de brusc? Oare putea să scape dacă bărbatul ar fi încercat să o înhațe?

– Nu-ți fac nici un rău, spuse bărbatul încercînd să se ridice.

Emily era sfîșiată între dorința de a-l ajuta și aceea de a fugi cît putea mai repede. Brusc, el îi apucă încheietura mîinii și ea nu mai putu lua nici o decizie.

– Ești rănită? întrebă el cu voce răgușită. Conduceai foarte repede. Puteai să pățești ceva rău.

Emily clipi în întuneric. Mai întîi, i-a știut numele. Acum știa și că a condus repede. „Trebuie să ies de-aici", se gîndi ea, apoi se uită din nou în susul dealului, la mașina ei. Putea vedea o mică rază de lumină printre copaci. Oare farurile vor descărca bateria și mașina nu va mai porni?

Ținîndu-se în continuare de încheietura mîinii ei, bărbatul încercă să se ridice, dar Emily nu-l ajută. Era ceva foarte straniu cu el, ceva ce o făcea să vrea să plece.

– Trupul meu se simte îngrozitor, spuse el și se ridică în fund.

– Da, e într-adevăr îngrozitor să fii lovit de o mașină, zise ea cu voce ridicată, iar teama îi creștea cu fiecare secundă.

– Ți-e teamă de mine, constată bărbatul, cu un ton de mirare.

Era de parcă se aștepta ca ea să-l cunoască.

– Eu... nu mi-e teamă... începu ea gîndindu-se că trebuie să-l liniștească.

– Ba da, îți este. Simt asta. Emană din tine, Emily. Cum ai putut...

– De unde îmi știi numele? întrebă ea aproape țipînd.

– Ți-am știut dintotdeauna numele. Faci parte dintre ai mei.

„Asta-i prea de tot!" se gîndi ea și, cu o smucitură, se desprinse din strînsoarea lui și o porni în fugă pe deal, spre mașină.

Dar nu ajunsese prea departe, că el o și prinse de talie și o luă în brațe, ținînd-o strîns.

– Ssst, făcu el. Fii liniștită. Nu se poate să te temi de mine, Emily. Ne cunoaștem de prea multă vreme.

Curios, atingerea lui începu s-o calmeze, dar în acelaşi timp vorbele lui o tulburau.

– Cine eşti? întrebă ea, cu gura în umărul lui.

– Michael, răspunse el, de parcă ea ar fi trebuit să ştie.

– Nu cunosc nici un Michael.

De ce oare nu se zbătea să plece? se întrebă ea, chiar în timp ce se sprijinea de el. Oricum, cine fusese lovit de maşină?

– Mă cunoşti, spuse el blînd, mîna lui încurcîndu-se în părul ei.

Şi-l pieptănase în sus pentru ceremonia premiului din seara aceea, dar acum căzuse şi îi atîrna ca o masă în jurul gîtului.

– Sînt îngerul tău păzitor şi am fost împreună de o mie de ani.

Un moment, Emily rămase nemişcată în cercul braţelor lui. Apoi, cele spuse de el îi pătrunseră în creier şi îi veni să rîdă. Avea nevoie de rîs după această zi îngrozitoare. Ceea ce ar fi trebuit să fie o mare onoare pentru ea, se transformase într-o mare umilire şi se încheiase cu faptul că lovise un bărbat cu maşina.

Un bărbat care acum pretindea că ar fi îngerul ei păzitor.

– Eşti înger? întrebă ea depărtîndu-se de el. Atunci, unde-ţi sînt aripile?

Nu ştia dacă să rîdă sau să fugă îngrozită.

– Îngerii nu au de fapt aripi. Asta aţi inventat-o voi, muritorii. Uneori apărem cu ele pentru ca voi să ne puteţi recunoaşte, dar nu le avem niciodată atunci cînd folosim trupuri muritoare.

– Ah, înţeleg, spuse ea zîmbind cînd se depărtă de bărbatul acesta nebun. Uite ce e, văd că nu eşti rănit şi, în plus, bănuiesc că poţi zbura de aici mai departe. Dacă bineînţeles decizi să-ţi pui aripile.

Ea se retrăgea pe deal, spre maşină, lucru ce nu era uşor avînd în vedere că purta o rochie lungă şi pantofi cu tocuri înalte.

– Cred că... ă... această muritoare te va părăsi acum.

El o prinse la marginea şoselei, mîna lui înconjurîndu-i talia.

„Destul!" îşi zise ea şi se răsuci spre el.

– Uite ce e, domnule, orice ai fi, ţine-ţi mîinile departe de mine.

Cu asta, se duse la locul şoferului şi intră în maşină. De îndată ce se aşeză, îl văzu stînd în picioare în lumina farurilor. Pentru cineva care tocmai fusese lovit de o maşină se putea mişca destul de repede.

O secundă, cît închise portiera maşinii, se uită la el. Era înalt, cu umeri laţi şi cu o claie de păr negru, ondulat. Dar avea şi gene atît de dese şi de grele, încît ea se mira cum de vede pe sub ele. Avea haine de culoare închisă ce păreau pătate; dar nu avea de gînd să stea să vadă ce fel de pete erau.

Motorul maşinii mai mergea, aşa că, deşi i se păruseră ore, trebuie să fi fost momente. Avea intenţia să plece, „ocolindu-l pe bărbatul ăsta nebun", dar, în secunda în care puse mîna pe volan, el se prăbuşi pe jos în faţa ei, zăcînd în faţa razelor farurilor, de parcă ar fi fost mort.

Înjurînd în şoaptă, Emily ieşi din maşină în cîteva secunde şi se duse la el, îşi strecură braţele pe sub

brațele lui și îl ajută să se ridice.

– Haide, o să te duc la un spital, zise ea cu oboseală. El se sprijini de ea. Pentru cineva care tocmai urcase în fugă dealul, era acum neobișnuit de neajutorat.

– Știam că nu mă poți părăsi, zise el zîmbind. Ai fost întotdeauna o bomboană cu un bărbat rănit. Ea îl ajută să se așeze pe locul pasagerului, îi puse centura de siguranță, apoi se așeză la volan și abia apoi se gîndi la ceea ce spusese el. „Bomboană!" își zise în sinea ei. Apoi: „Ah, da, sînt o proastă."

Conduse pînă în micul orășel de munte, unde ea avea o cameră în ceea ce ar trebuise să fie cel mai romantic han din lume, avînd alături de ea un bărbat nebun. Ar sfida pe oricine ar putea găsi un sfîrșit de săptămînă mai rău decît acesta pe care îl avea ea. Da, se gîndi ea, era într-adevăr o bomboană proastă!

– N-a pățit nimic, îi spunea lui Emily tînărul doctor. N-are nici o zgîrietură, nici măcar o vînătaie. Ești sigură că l-ai lovit cu mașina dumitale?

– Nu poți uita un asemenea zgomot, răspunse ea șezînd în fața biroului.

Era ora două dimineața, rochia ei nouă era ruptă, era murdară și obosită și nu voia altceva decît să se culce și să uite că această zi existase.

– Păi, fie că sînteți amîndoi foarte norocoși, fie...

El nu trebuia s-o spună, dar ea vedea că el credea că băuse sau că mirosise vreun praf miraculos. Ce fel de droguri or folosi oare îngerii? Oare nu exista ceva care se chema praf de îngeri? Sau era vorba de păr de

îngeri, care se pune pe pomul de Crăciun?

– Te simți bine, domnișoară Todd? întrebă tînărul doctor uitîndu-se fix la ea.

– Ce părere ai de faptul că spune că e înger? sări Emily.

Nu *ea* era pacientul.

Cîteva secunde doctorul clipi, apoi se uită la însemnările lui.

– Michael Chamberlain, treizeci și cinci de ani, născut la New York, un metru optzeci și cinci, optzeci și două de kilograme, păr negru, ochii...

– De unde ai informațiile astea? sări ea, apoi se scuză. Iartă-mă, am avut o noapte lungă.

– A fost o noapte lungă pentru noi toți, spuse doctorul, lăsînd-o să înțeleagă că, de obicei, nu consultă pacienți într-o sîmbătă noaptea. După carnetul lui de conducere, îi răspunse el la întrebare. Era acolo tot ceea ce-mi trebuia. Acum, zău că aș vrea să plec acasă și să dorm puțin. Am pacienți care vin la clinică la ora opt dimineața. Îți sugerez că, dacă mai vrei alte teste care să-i fie făcute domnului Chamberlain, să-l duci cu mașina la spitalul din Asheville. Acum, dacă nu te superi... zise el direct.

Emily ezită vrînd să mai insiste o dată că bărbatul acesta trebuie să fie măcar ușor lovit.

Dar sprîncenele ridicate ale doctorului fură de ajuns ca ea să-și țină gura. După părerea lui, ea îl scosese din pat ca să consulte un bărbat perfect sănătos.

Doar că Emily știa că îl lovise cu mașina destul de tare ca să-l arunce la vreo zece metri pe versantul unui munte.

– Mulțumesc, reuși ea să spună liniștit, apoi ieși încet din cabinet, în camera de așteptare.

Se aștepta ca bărbatul cel nebun să fie acolo și să o aștepte, dar acesta nu se vedea nicăieri, iar ea oftă ușurată. De ce nu se poate vedea o minte bolnavă așa cum se vede o cicatrice sau un semn din naștere? se întrebă ea. Uneori trebuie să cunoști o persoană ani de zile pînă să-ți dai seama că e nebun sau nebună.

Cînd Emily ajunse la ușa de la ieșire, începu să se relaxeze. Ce se întîmpla oare cu ea? Bărbatul abia fusese lovit de o mașină! Nu se știe ce poate spune o persoană după ce a fost trîntită jos, pe un munte. Poate că ea nu l-a înțeles și el, în realitate, a zis că îngerul lui păzitor l-a protejat.

Da, sigur, se gîndi ea zîmbind. Să crezi în îngeri păzitori era la mare modă în ultima vreme. Dacă avea unul, însemna că persoana respectivă era păzită personal din Cer. Un înger păzitor ar face ca persoana respectivă să se simtă aparte.

Se juca atît de intens cu ideea aceasta, încît nu-l văzu pînă cînd nu se urcă în mașină și își prinse centura de siguranță.

– Acum văd de ce voi, muritorii, dormiți atît de mult, zise el și căscă de-i pocniră fălcile, iar Emily tresări. El stătea pe scaunul pasagerului.

– Cè cauți în mașina mea? izbucni ea aproape țipînd.

– Te așteptam, răspunse el de parcă ea ar fi spus ceva curios.

– Cum ai intrat aici? Era încuiată și...

Ea continuă fără să-l lase să rostească o vorbă:

– Și zău că, dacă îmi spui că ești înger și de aceea poți deschide uși încuiate, am să... am să...

Ea nu era niciodată prea bună la amenințări. În schimb, deschise ușa și vru să iasă din mașină.

– Emily! spuse el și o apucă de brat trăgînd-o înapoi.

Ea se smulse din strînsoarea lui.

– Ia-ți mîinile de pe mine! zise ea inspirînd adînc și încercînd să se calmeze. Uite ce e, nu știu cine ești și ce vrei, dar doresc să ieși din mașina mea și să te întorci acolo de unde ai venit. Îmi pare rău că am dat peste dumneata, dar doctorul spune că ești bine, așa că poți să te duci acasă. M-ai înțeles limpede?

El mai căscă o dată.

– Aici nu e orașul tău, nu-i așa? Știi vreunul dintre acele locuri... ă... cum le spune? Locuri unde stai peste noapte?

– Un hotel?

– Da, răspunse el și o privi de parcă ea ar fi fost un geam. Știi vreo cameră de hotel unde să putem sta?

– Noi? întrebă ea, cu o furie vizibilă.

Nu se mai temea de el, ci doar era sătulă.

Lăsîndu-se pe spătar, el zîmbi.

– Pot să-ți citesc gîndurile, Emily. Te gîndești la sex. De ce oare muritorii se gîndesc la sex atît de mult din timpul lor? Dacă ați fi puțin mai reținuți...

– Afară! țipă ea. Ieși din mașina mea! Ieși din viața mea!

– E vorba de bărbatul ăla, nu-i așa? întrebă el întorcîndu-se spre ea. Te-a părăsit din nou, nu-i așa?

Un moment, ea nu-și dădu seama despre ce vorbește, apoi aproape că explodă.

– Donald? Mă întrebi despre bărbatul pe care-l iubesc?

– Nu în țara asta este cineva care se numește așa? Sau e în Persia? Dar ce înseamnă cuvîntul ăsta? A, da, un rățoi. E rățoiul...

La asta, Emily strînse pumnii și se repezi la el, de parcă voia să-l lovească în piept. Dar el îi prinse pumnii în mîinile lui. Apoi se uită cîteva momente la ea de aproape.

– Ai ochi frumoși, Emily, spuse el cu o voce joasă, care o făcu să ezite înainte de a se desprinde și a se lăsa pe spătarul scaunului șoferului.

– Ce vrei? întrebă ea apoi.

– Nu știu, răspunse el. Zău că nu știu de ce sînt aici. Michael mi-a zis că e o problemă serioasă aici pe pămînt care te privește pe tine și m-a întrebat dacă aș dori să iau trupul unui muritor ca să o pot rezolva.

– Înțeleg, spuse cu oboseală Emily. Și cine-i acest Michael?

– Bineînțeles arharghelul Mihail.

– Bineînțeles, spuse Emily. La ce mă gîndeam oare? Și bănuiesc că Gavril e cel mai bun prieten al tău.

– Cerule, nu. Eu sînt doar un înger la nivelul șase. Cei doi sînt... Ei, acolo unde sînt ei nici nu mai există niveluri. Dar cînd arhanghelul îți cere să faci ceva, atunci faci. Nu se pun întrebări.

– Așadar ai venit pe pămînt să mă ajuți să fac ceva.

– Sau să ajut să reglez ceva în care sînt implicată.

– Da, desigur. Mulțumesc că m-ai corectat. Și acum, cînd asta s-a lămurit...

– Emily, sîntem amîndoi obosiți. Trupurile astea ale muritorilor sînt curioase, grele și – cum spuneți voi? – dorm de-a-m picioarele.

– În picioare, îl corectă ea obosită.

– În picioare? Te-ai lovit la picioare?

– Dorm în picioare. Adorm *în picioare*.

– Și eu. Dar aș prefera să adorm pe spate. Acum putem merge la hotelul tău? Ți-am luat o cameră cu două paturi, nu-i așa? Sau nu m-au ascultat? Uneori, e greu să-i faci pe muritori să te audă. Voi, oamenii, nu ascultați prea bine.

Emily deschise gura să vorbească, dar o închise din nou. Poate că, după ce va dormi, cînd se va trezi, va descoperi că totul a fost un vis. Puse cheia de contact, porni mașina și conduse spre han fără să mai scoată o vorbă.

Capitolul 2

Primul sentiment al lui Emily, cînd se trezi dimineața, fu acela de panică. Va întîrzia la serviciu sau trebuia să aibă o întîlnire cu cineva ca să discute probleme ale orașului, sau trebuia...? Cu neîncredere și cu o ușurare binecuvîntată, își dădu seama că era liberă tot sfîrșitul de săptămînă. Nu avea de făcut nimic pînă marți, iar azi era abia sîmbătă.

Învîrtindu-se sub plapuma albastră și între cearceafurile minunat de albe se gîndi: „Ce vis straniu am avut în noaptea asta, despre îngerul cu ochi căprui și accidente de mașină și..." Adormi din nou, fără să-și termine gîndul.

Soarele care îi strălucea în ochi o trezi, iar cînd se uită spre fereastră, i se păru că vede un bărbat care stătea în lumina puternică. Nu-i putea vedea fața, dar părea că are o pereche de aripi uriașe, albe.

– Încă nu m-am trezit, mormăi ea și se băgă din nou sub plapumă.

– Bună dimineața, spuse o voce bărbătească plăcută.

Ignorînd vocea, Emily rămase cu ochii închiși.

– Ți-am adus micul dejun, zise vocea. Căpșuni culese acum din grădina hangiului și mici brioșe făcute cu morcovi. Și mai e lapte rece și ceai fierbinte, iar hangița ți-a făcut un ou fiert, atît cît albușul să fie tare. Așa îți plac ție ouăle, nu-i așa?

Cu fiecare vorbă pe care o auzea, își reamintea de noaptea trecută. Desigur că tot ceea ce își amintea nu putea fi adevărat. Cu grijă, împinse plapuma și se uită la Era îmbrăcat cu aceeași cămașă neagră și pantaloni negri ca aseară, dar acum, în lumină, văzu că erau murdari și pătați.

– Pleacă, zise ea și încercă să se bage din nou în așternut.

– Te-am lăsat să dormi prea mult, zise el de parcă se referea la o experiență științifică. De parcă data viitoare avea să știe să pună ceva mai puțin dintr-un element al formulei.

Emily știa că nu va mai avea somn.

– Nu începe iar povestea, zise ea gemînd, împingînd așternutul și dîndu-și părul din ochi.

Acum, că se trezea, trupul ei se simțea îngrozitor. Nu-și amintea prea mult din ce se petrecuse aseară după ce plecase de la clinică, dar probabil căzuse în pat în... O privire îi confirmă că mai purta încă rămășițele rochiei de seară, bej și, fără îndoială, rămășițele machiajului.

Ţinînd strîns lîngă ea aşternutul, Emily se aşează în şezut.

– Vreau să pleci, zise ea cu fermitate. Mi-am făcut datoria, acum vreau să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

El se purtă de parcă n-o auzise.

– Ceaiul e foarte fierbinte, să nu te opăreşti, zise el întinzîndu-i o ceaşcă frumoasă de porţelan pe o farfurioară.

– Nu vreau, zise ea, dar se opri văzîndu-i privirea...

În ochii lui era ceva care o obliga, se gîndi ea în timp ce luă ceaşca şi începu să soarbă ceaiul. El îi puse în poală tava cu mîncare, apoi se aşeză pe pat lîngă ea.

Asta era prea mult.

– Dintre toţi îndrăzneţii... începu ea şi lăsă ceaşca jos, pregătindu-se să coboare din pat.

– Am vorbit jos cu un bărbat care este la – cum a zis? – la poliţie şi investighează un accident de maşină pe care l-a anunţat doctorul.

Emily se opri cu un picior pe podea şi se uită la el. El continuă:

– Poliţistul a zis că, dacă eu nu înaintez o plîngere nu poate să facă nimic în legătură cu accidentul. Totuşi, dacă eu aş face o plîngere şi s-ar constata, să zicem, că mergeai prea repede sau, mai rău, că fuseseşi la o petrecere şi băuseşi un pahar, două, de şampanie, atunci, ar putea fi consecinţe serioase.

Emily rămase unde era, ca de gheaţă, uitîndu-se fix la el, iar mintea ei începu să înţeleagă ce spunea el. Imediat văzu în faţa ei imagini de celulă de închisoare şi procese publice pentru conducere în stare de ebrietate.

Se gîndi că poliţia se va uita la urmele cauciucurilor şi va şti cu ce viteză mergea. Şi era sigură că, avînd viteza de aseară, lăsase urme care vor rămîne acolo multă vreme.

– Ce doreşti? şopti ea cu gîtul brusc uscat.

Fără să vrea simţea cuprinzînd-o mici fiori de teamă.

– Emily! spuse el întinzînd mîna spre ea, dar ea se retrase brusc.

El oftă. Ezită, uitîndu-se în ochii ei, iar Emily avu senzaţia că încerca să-i citească gîndurile. „S-o facă", se gîndi ea, şi se uită urît la el.

El zîmbi uşor şi se relaxă pe pat.

– Haide, ia o brioşă. Şi oul se răceşte.

– Ce doreşti? repetă ea, cu voce furioasă.

– Hai să începem cu un lucru uşor, zise el punînd unt pe o brioşă. Ce-ai zice să petreci sfîrşitul de săptămînă cu mine?

– Eşti bolnav, răspunse ea, apoi puse al doilea picior pe podea şi se ridică.

El sări în faţa ei într-o secundă, iar cînd îşi puse mîinile pe umerii ei, ea începu să se simtă mai calmă.

– Emily, dacă ţi-aş spune că nu-mi amintesc cine sînt? Că nu ştiu de ce eram pe şoseaua aia aseară şi cum am ajuns acolo? Dacă ţi-aş spune că nu-mi amintesc absolut nimic decît cu circa două minute înainte de a mă lovi cu maşina?

Ea se uită în sus la el, fără să-i mai fie teamă.

– Atunci, ar trebui să te duci la poliţie şi...

Din nou ideea unei investigaţii îi trecu prin faţa ochilor. Vor voi să ştie cine l-a lovit cu maşina, apoi îi vor pune ei o mulţime de întrebări şi, da, băuse şampanie la ceremonia premiilor aseară şi, da...

Se gîndi la cariera politică a lui Donald şi la implicarea lui cu o conducătoare auto beată, arestată.

– Ce vrei să fac? întrebă ea.

Cel puţin, nu mai zice că e înger, se gîndi ea. Poate exista o speranţă că-şi va aduce anumite care este cu adevărat. Cu siguranţă că îl căuta cineva. Poate o soţie, se gîndi ea uitîndu-se în sus la ochii aceia cu gene dese.

– Aşa, acum e mai bine, zise el zîmbind. De ce nu te-ai vrea din nou în pat să mănînci? Simt că mori de foame, aşa că mănîncă.

Ea se simţea mult mai calmă şi nu se mai temea de el. Dacă şi-a pierdut memoria, poate că era şi el speriat.

– Emily! începu el ţinîndu-i plapuma cînd ea se furişă în pat, apoi îi puse tava deasupra.

– Am nevoie de ajutorul tău, continuă el. Crezi că ai putea petrece acest sfîrşit de săptămînă prelungit ca să mă ajuţi? Hangiul zice că ai plătit camera dinainte şi că ai pierde banii dacă ai pleca acum acasă. Îi dădu o brioşă unsă cu unt. Ştiu că sînt multe lucruri pe care ai vrea să le faci, lucruri pe care plănuiai să le faci cu... cu Donald. Aveai impresia că numele acela i se opreşte în gît. Dar, continuă el, poate-ţi găseşti puţin timp să mă ajuţi.

Îi zîmbi slab, cu speranţă.

Emily se uită la mîncare şi nu-i răspunse.

– Nu-mi amintesc absolut nimic. Nu ştiu ce mîncare îmi place, cum să-mi cumpăr haine sau ce preocupări am. Ştiu că e mult balamuc, dar poate mă ajuţi să aflu ce-mi place şi...

Emily nu se putu reţine şi începu să rîdă.

– Se presupune că trebuie să cred povestea asta patetică? Ce anume vrei cu adevărat de la mine?

Începu să cojească oul.

El îi zîmbi ameţitor.

– Află cine naiba m-a aruncat în mijlocul lui nicăieri aseară şi m-a lăsat să mor. Ştiu că doctorul a zis că nu am pătit nimic, dar am o durere de cap care i-ar ucide pe muritori.

– Ar trebui să merg eu la un doctor, spuse ea imediat, vrînd să se dea jos din pat.

Dar el puse plapuma la loc.

– Nu vreau să atrag şi mai mult atenţia asupra mea. Eu... ă... mă gîndesc că poate cineva încerca să mă omoare.

– Atunci, ar trebui să te duci la poliţie.

– Atunci ar trebui să le spun despre tine, nu-i aşa?

– Bănuiesc că da, răspunse ea şi începu să mănînce, în timp ce se gîndea la ce spusese el. Dacă era implicată cu poliţia, putea să-şi ia adio de la viaţa ei în viitor. Oare Biblioteca Naţională i-ar retrage premiul acordat?

– Zău că nu cred că sînt genul de persoană care să rezolve o crimă, comentă ea. Poate ar trebui să angajezi un detectiv particular. Vorbesc serios. Eu nu fac parte dintre femeile acelea curajoase care doresc în secret să poarte la ele un pistol şi să se furişeze noaptea în depozite murdare. Eu sînt mai mult... tipul de bibliotecă. Am emoţii la mîna a doua. Şi îmi place aşa, spuse cu emfază.

– Nu-ţi cer să mă ajuţi să-i găsesc pe oamenii care au încercat să mă omoare, îţi cer doar să mă ajuţi să-mi recapăt memoria. Mă îndoiesc că ucigaşii au fost atît de

proşti, încît să mă lase la marginea unui oraş unde să fiu cunoscut. De fapt, cred că am fost legat şi băgat în portbagajul unei maşini, zise el şi îşi descheie manşetele.

Cînd întinse braţele spre ea, văzu ceea ce păreau a fi rosături de funie în jurul încheieturilor.

– Mai am şi la glezne.

– Şi nu-ţi aminteşti de nimic înainte de aseară? întrebă ea terminînd laptele. Absolut nimic?

– Nu, dar acum, dimineaţa, mi se pare că ştiu ceva mai mult. Nu-mi place omleta spaniolă.

Lui Emily îi veni să rîdă. La un moment dat el vorbea de o crimă, iar în momentul următor, de omleta spaniolă.

– Petrece-ţi sfîrşitul de săptămînă cu mine, îi ceru cu ochi rugători. Vreau să încerc toate mîncărurile, să văd toate priveliştile, să fac tot ce este de făcut şi poate ceva o să mă ajute să-mi amintesc cine sînt.

– Adică altceva decît că eşti un înger, zise ea neputînd rezista tentaţiei de a-l tachina.

– Asta îmi aminesc, spuse el uitîndu-se în jos la aşternut.

Un moment, Emily crezu că va începe din nou cu povestea asta, dar el se duse la bufetul antic.

– Uită-te la ăsta, zise el, întinzîndu-i cu mîndrie un portofel. Are nişte lucruri interesante în el.

Emily îşi şterse mîinile cu şervetelul, apoi luă portofelul şi se uită la el. Da, erau, nişte lucruri „interesante" în el. În primul rînd, erau trei mii cinci sute de dolari numerar.

Mai era o carte de credit VISA semnată pe dos de Michael Chamberlain şi un carnet de conducere din New York care, în mod curios, nu avea nici o fotografie. Dar avea o adresă.

– Poliţistul a sunat deja azi-dimineaţă acolo, o informă Michael. Ăsta era motivul pentru care venise aici, pentru că informaţia pe care i-a dat-o doctorul n-a rezistat.

Ea clipi.

– N-a rezistat? A, înţeleg. Nu a corespuns la verificare. Cred că engleza e a doua limbă a ta.

– Cel puţin a doua, zise el zîmbind. Vrei să mă ajuţi?

Un moment, în mintea lui Emily se învîrtiră toată aspectele pe care le-ar implica o asemenea decizie. Donald va fi fără îndoială furios dacă va afla. Dar, în fond, Donald o abandonase.

De fapt, dacă n-ar fi fost atît de furioasă pe el că nu-şi făcuse apariţia cînd se jurase că va veni, nu l-ar fi lovit nici pe bărbatul ăsta. Şi se mai punea întrebarea ce ar face dacă i-ar spune bărbatului ăstuia să plece – că nu vrea să-l ajute.

Să uite că asta ar putea să însemne că-şi va petrece în închisoare următorii douăzeci de ani; avea în faţa ei un sfîrşit de săptămînă foarte plictisitor. Unul dintre motivele pentru care îi plăcea Donald era că el avea totdeauna idei despre ce dorea să facă. Nu era dintre acei bărbaţi care aşteptau ca femeia vieţii lor să plănuiască totul.

Irene zicea că Donald „o tîra pe Emily peste tot, de parcă era căţelul lui", dar lui Emily îi plăcea emoţia de a se afla în preajma lui Donald şi activitatea furtunoasă care îl înconjura totdeauna.

Aşa că acum se putea întoarce acasă şi să fie ne-

voită să răspundă la o mie de întrebări despre faptul că s-a întors mai repede sau putea rămîne aici singură tot sfîrşitul săptămînii. Singură. Fără să poată vorbi cuiva. Să se plimbe singură. Absolut singură.

– Am auzit că în oraş e un tîrg de artizanat, zise Michael. Ştii ce-i un tîrg de artizanat?

Ochii albaştri ai lui Emily se luminară şi zîmbi.

– Oamenii din împrejurimi aduc lucruri făcute de ei şi le vînd în standuri.

– Sună plictisitor, zise el, uitîndu-se pe fereastră.

– Deloc! Lucrurile făcute de artizanii americani sînt minunate. Sînt coşuri şi jucării din lemn, bijuterii şi păpuşi şi... şi tot ce- ţi poţi închipui. Iar oamenii sînt atît de drăguţi... Rîzi de mine!

Îi dispăru zîmbetul şi gura i se strînse.

– Sînt sigură că ai prefera să vezi un meci de fotbal.

– Habar n-am. Nu ştiu diferenţa dintre un tîrg de artizani şi un meci de fotbal. Mă gîndeam doar că eşti frumoasă.

Emily nu luă asta drept un compliment. De cîte ori bărbaţii îi spuneau că e frumoasă, voiau ceva. Şi ea ştia foarte bine ce anume!

– Nu cred că o să meargă treaba asta, spuse ea cu blîndeţe. Sînt logodită, urmează să mă căsătoresc, iar tu...

– Iar eu habar n-am cine sînt, sau ce sînt, replică el zîmbindu-i. Uite ce e, Emily, eşti foarte drăguţă şi ai o inimă foarte bună. Care femeie s-ar gîndi să ajute un străin aşa cum faci tu?

– Una care nu vrea să intre la închisoare? întrebă ea făcîndu-l să rîdă.

– Ei, poate că am zis toate astea doar ca să-ţi atrag atenţia. Oricum, eram gata să spun că, fără să ştiu, aş putea avea o nevastă şi o jumătate de duzină de copii pe undeva. Cum ar fi cînd aş găsi-o şi apoi ar trebui să-i spun ce am făcut cînd nu eram cu ea?

– Nu sînt sigură că bărbaţii căsătoriţi, din America sau din alte locuri, sînt credincioşi, zise ea încet.

– Poate că eu sînt, nu ştiu. Dar rătoiul, el cum e? El este credincios?

– Dacă îl mai numeşti o dată aşa, rămîi singur. Înţelegi?

Michael zîmbi.

– Bănuiesc că asta înseamnă că n-ai să-mi răspunzi la întrebarea dacă ţi-e credincios.

– Hai să lămurim chiar acum nişte lucruri, spuse ea cu seriozitate. Am să te ajut să-ţi recapeţi memoria, dar sînt cîteva reguli de bază.

– Ascult.

– Mai întîi, nu te atinge de viaţa mea particulară. La fel nici de trupul meu. Ţine-ţi mîinile acasă.

– Eşti în haremul altui bărbat.

– Nu sînt în nici un harem şi... Îşi îngustă ochii spre el. Încetează cu asta imediat. Văd foarte bine ce făceai. Încercai să mă superi, să mă enervezi. Nu-mi place.

– Dar arăţi ca un înger, cînd eşti furioasă. Ochii îţi strălucesc şi...

– Vorbesc serios! Ori încetezi cu aceste comentarii personale, ori nu mai avem nici o învoială. Înţelegi?

– Perfect. Alte reguli pămîntene?

– Reguli de bază. Se numesc reguli *de bază*. Şi, încă un lucru. Nu mai vreau să aud nici o vorbă despre îngeri.

Nu vreau să-mi spui că eşti un înger, că eu sînt un înger sau că...

– Că toţi sîntem îngeri, doar că unii dintre noi au trupuri omeneşti şi alţii nu? Treburi din astea?

– Exact. Iar azi căutăm pentru tine altă cameră. Nu mai poţi petrece încă o noapte în aceeaşi cameră cu mine. Ei, eşti de acord cu toate astea?

– Bineînţeles, Emily. Dar şi tu trebuie să-mi promiţi mie un lucru.

– Ce anume?

– Dacă o să vrei să abandonezi vreuna dintre regulile astea, să-mi spui. Dacă o să vrei să vorbeşti despre viaţa ta personală, dacă o să vrei să te ating şi o să vrei să auzi despre îngeri, trebuie să- mi promiţi că o să-mi spui. Facem tîrgul?

Cu asta îi întinse mîna.

Emily ezită, simţind că ar trebui să-i spună să iasă din viaţa ei, dar îi strînse mîna. Şi din nou în momentul cînd îl atinse o cuprinse un sentiment de linişte. Simţi că totul avea să fie în regulă şi că viaţa ei va fi aşa cum dorea ea să fie.

Îşi smulse mîna dintr-a lui.

– Acum vreau să pleci, ca să mă pot îmbrăca. Nu întîlnim jos peste o oră şi o să mergem să-ţi cumperi nişte haine şi să găsim un loc unde să-ţi petreci noaptea, adică în altă parte decît aici cu mine, spuse ea.

– Îţi mulţumesc, Emily, zise el zîmbind. Eşti un înger.

Ea deschise gura, să protesteze, dar o închise din nou cînd zări sclipirea din ochii lui.

– Ieşi afară! spuse ea, dar rîdea. Ieşi!

Iar el părăsi camera.

Emily era în drum spre duş cînd sună telefonul.

– Hei! Mica mea brioşă iubită, eşti furioasă pe mine? auzi ea vocea lui Donald. Mă ierţi dacă îţi spun că n-am dormit toată noaptea şi am făcut un reportaj despre un incendiu? Un incendiu mare de tot. Şi că-mi pare rău din străfundul inimii?

Emily se aşeză pe marginea patului, bucuroasă că aude o voce familiară.

– Ah, Donald, am avut cea mai groaznică zi din viaţa mea. Nici n-o să crezi ce mi s-a întîmplat. Am lovit un bărbat cu maşina.

Un moment, Donald tăcu şi ea îşi imagina ridurile care îi brăzdau fruntea.

– Spune-mi tot, zise el solemn. Mai ales despre raportul făcut de poliţie. Ce-a spus poliţia?

– Nimic. Nu au fost chemaţi cei de la poliţie. Vreau să zic, nu aseară. Azi-dimineaţă i-am zis lui Michael – el e bărbatul pe care l-am lovit – că poate reclama şi să mă bage la închisoare pe viaţă, dar...

– Emily! Ia-o mai încet şi povesteşte totul, de la început. Ea făcu tot ce putu, dar Donald o întrerupea mereu şi întreba acelaşi lucru despre poliţie.

– Donald, dacă nu mă laşi să-ţi spun toată povestea, am să mă gîndesc că te interesează doar ce-ar putea să însemne asta pentru cariera ta.

– E absurd şi tu ştii asta. Te-am întrebat dacă ai păţit ceva.

– Nu, deloc, dar conduceam prea repede pe un drum în serpentine şi băusem cel puţin două pahare cu şampanie.

– Dar tipul nu are de gînd să reclame, aşa-i?

Buzele lui Emily se încordară şi inspiră adînc.

– Nu, răspunse ea calm, dar îmi cere să fac cu el acte sexuale de nerostit.

Lui Donald nu i se opri inima nici cu o bătaie.

– Dacă înveţi ceva, să-mi arăţi şi mie.

Pe Emily nu o amuză, pentru că era clar că el gîndea că ideea ca un bărbat să-i ceară să facă dragoste cu el e o glumă.

– De fapt, acest bărbat, Michael Chamberlain, e superb şi stă în aceeaşi cameră cu mine. Am cumpărat ceva negru de mătase.

– E o idee bună, spuse Donald. Să stea cu tine, ca să observi dacă e vreun de semn de rănire. Şi asigură-te ca oamenii să vadă că n-a pătit nimic. Nu vreau ca nenorocitul ăsta să vină mai tîrziu cu vreo plîngere falsă.

– Donald! exclamă cu furie Emily. Nu e un nenorocit şi mi-am petrecut noaptea cu el.

Donald rîse într-un mod foarte sigur pe el, ceea ce o înfurie şi mai mult pe Emily.

– Emily, dragostea mea, zise el, am încredere în tine şi n-ai avut în viaţa ta nimic de mătase neagră. Eşti mult prea practică pentru ca să-ţi cheltuieşti banii în felul ăsta.

– Ei bine, s-ar putea s-o fac! zise ea cu buzele tot încordate.

– Da, şi eu aş putea să conduc o maşină *Volvo*. Acum trebuie să închid. Tu rămîi şi distrează-te cu motanul tău maidanez. Te iubesc!

Închise telefonul.

Un moment, Emily rămase acolo, uitîndu-se la receptor. Ei îi închisese telefonul. Nu menţionase nici că vine cu maşina ca să-şi petreacă restul sfîrşitului de săptămînă cu ea şi nu auzise nici o vorbă din ce-i spusese în legătură cu faptul că-şi petrecuse noaptea cu alt bărbat. Un înger de bărbat, se gîndi ea cînd puse receptorul în furcă.

Se ridică şi se duse să facă duş, iar în tot acest timp îl blestema pe Donald. Practică! se gîndi ea. Ce femeie ar dori să fie considerată *practică?* Şi care femeie ar dori să i se spună că nu a avut niciodată în viaţa ei nimic de mătase neagră?

Ieşită de sub duş, Emily se uită în sertarele bufetului de lîngă perete. Despachetase ieri, în timp ce-l aştepta pe Donald să apară cu trandafiri şi cu scuze. Nu că ar fi apărut vreodată cu trandafiri, dar adesea o îneca în scuze.

Tot ce se găsea în sertare era „practic". Ea era conservatoare la împachetat şi totul era lavabil. „Practic!" îşi zise cu dezgust şi închise sertarul.

Pe marginea patului zăcea ce mai rămăsese din rochia ei de seară, de mătase bej, dar şi asta era eminamente practică. Sau măcar fusese, pînă cînd alergase în miezul nopţii printr-o ravină; dar acum era sfîşiată.

Îşi puse o pereche de pantaloni bleumarin, o bluză roz-pal şi o jachetă albastră, foarte obişnuită, apoi se uită în oglindă. Părul, cel mai frumos element al ei, era strîns la spate cu o eşarfă albastră, iar puţinele cosmetice pe care le aplicase erau menite să o arate destul de „naturală". Aşa o plăcea Donald. Spunea că nu suporta „doamnele pictate". Irene spunea că nu suporta ca altcineva să fie mai drăguţă decît ea.

Dar, uitîndu-se în oglindă, văzu că ea nu era tipul de

femeie căreia să i se întîmple aventuri nebuneşti, emoţionante. Era drăguţă într-un mod calm, neexcitant, cu ochi mari, căprui, un nas mic şi o gură ca un boboc de trandafir. Chiar şi rujată, nu avea niciodată gura seducătoare, cu buze pline, a unui fotomodel. Doar părul, castaniu-închis, des şi gros, uşor ondulat, era cumva sexy.

Dar a fi sexy nu se potrivea cu slujba ei de bibliotecară, se gîndi ea şi oftă. Nu, drăgălăşenia ei calmă, silueta frumoasă şi fină, şi garderoba i se potriveau aşa cum erau.

– Naturală şi practică, mormăi ea cînd ieşi din cameră.

Capitolul 3

Michael Chamberlain o aştepta la uşa din faţă stînd liniştit la soare, cu ochii închişi şi cu capul pe spate, zîmbind.

Ea se lăsă jos alături de el.

– Ce crezi, sînt o femeie practică?

El nu-i ceru să-i explice despre ce era vorba, cum ar fi făcut oricine altcineva, ci doar îi răspunse la întrebare.

– Emily, zise el cu blîndeţe, cred că eşti femeia cea mai puţin practică de care m-am îngrijit vreodată. Mai bine zis, pe care am cunoscut-o vreodată. Tu eşti o mare romantică. Iubeşti bărbaţi nepotriviţi, visezi aventuri pe care nimeni nu şi le-a închipuit şi eşti neînfricată.

Emily rîse slab.

– Eu? Neînfricată? Eşti un mare mincinos, nu-i aşa?

– Dacă nu eşti neînfricată, atunci de ce alte femei nu călătoresc în pădurile munţilor Apalaşi, singure, doar ca

să dea cărți copiilor? Cînd că a fost ultima dată cînd ai găsit pe cineva să meargă cu tine?

– Niciodată. Cîțiva oameni au spus că ar merge, dar...

– Dar au dat înapoi. Dealurile şi văile îi sperie, aşa-i?

Ea se uită în altă parte, apoi se întoarse şi îi zîmbi.

– Nu m-am gîndit pînă acum la mine ca fiind curajoasă.

Michael zîmbi, apoi se ridică şi îi dădu brațul.

– Ei, curajoasa mea prințesă, unde mergem?

– La un magazin de haine bărbăteşti, spuse ea făcîndu-l să rîdă pentru că mai purta ce avusese pe el aseară şi, în lumina soarelui, ea văzu cît de murdar şi de jerpelit era.

– Iar după aceea, mergem la un magazin de femei şi am să te îmbrac eu.

Emily începu să protesteze, dar, încă de cînd auzise aprecierile lui Donald despre costumul ei albastru-închis acesta i se păruse greoi şi anost. „Dar e atît de practic!" se gîndi ea cu o strîmbătură.

– Da, spuse rîzînd. Mi-ar plăcea să fac nişte cumpărături pentru mine.

Stăteau într-o cofetărie pentru care cineva cheltuise o grămadă de bani ca s-o facă să arate de modă veche. Erau mese mici, rotunde, cu placă de marmură albă şi scaune mici, din fier, cu perne roşii şi spătarul în formă de inimă. În fața lor erau două înghețate uriaşe; a lui Emily avea glazură de ciocolată, iar a lui Michael era simplă, doar cu nuci deasupra.

Se distraseră în dimineața aceea la magazinele de

încălțăminte şi fusese plăcut să aleagă haine pentru un bărbat. Donald ştia întotdeauna exact ce voia să poarte şi cum voia să arate, aşa încît Emily nu-i cumpărase niciodată nici măcar o cravată.

Dar Michael o lăsase să-i aleagă pulovere, cămăşi şi pantaloni, apoi să le asorteze pe toate. El era doar un manechin binevoitor care ținea hainele lîngă corp ca să vadă cum se potrivesc cu părul şi ochii lui negri.

El plăti totul cu cartea de-credit, apoi îi permise lui Emily să- l tragă într-o frizerie, ca să-i aranjeze claia de bucle.

– Cu toată claia asta, arăți ca un boschetar, spuse ea rîzînd.

– Poate că sînt, răspunse el. Dacă nu ştiu cine sînt, aş putea fi oricine.

– Chiar şi un înger?

– Chiar şi un înger, răspunsese el zîmbind.

Cu părul tuns cum trebuie şi bine pieptănat, se schimbase mult ca aspect, arătîndu-i lui Emily că era mult mai frumos decît crezuse ea inițial. Cînd el o surprinsese că îl priveşte, ea îi zîmbi într-un fel anume şi ceafa i se încălzi.

– Potoleşte-te! îi şopti ea printre dinți, ca frizerul să n-o audă. Hai, ridică-te de acolo şi să mergem să-ți găsim o cameră.

– Am cameră, spuse el ridicîndu-se în picioare şi uitîndu-se în oglindă. Trupul ăsta nu e rău, nu-i aşa? Trebuie să-i mulțumesc lui Mihail.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Păcat, spuse ea.

Dar el nu părea că regretă. Dimpotrivă, îi zîmbea

şmecher, încît ea se gîndi: „Cameră! *Trebuie* să găsim o cameră."

Cînd ieşiră din frizerie, ea o luă înainte spre capătul oraşului opus hanului ei. Oare nu se găsea pe acolo vreun loc unde să rămînă el?

– Emily! spuse el din spate, iar ea se întoarse să se uite. Se oprise în faţa unui magazin cu îmbrăcăminte de damă. Uite, arătă el spre un manechin din vitrină, în stînga. Aceea.

Următorul lucru fu că Emily se trezi într-o cameră de probă, încercînd un ansamblu divin.

Iar acum stăteau în cofetărie. Michael ignorase protestele ei că o îngheţată de banane nu e un prînz potrivit. Ea purta o rochie de mătase bej, cu un frumos imprimeu floral şi o mică jachetă ruginie. Rochia avea un cordon de perle de nouă centimetri lăţime, de culoare ruginie şi cu o cataramă de sidef.

Emily îşi dădea seama că rochia era lucrul cel mai nepractic pe care îl purtase vreodată în viaţa ei. Culoarea deschisă se va murdări repede şi partea de sus era... în fine, nu avea nici un nasture.

În schimb, era petrecută în aşa fel, încît, dacă se apleca, îşi expunea o mare parte din bust. De asemenea, partea de sus era cam prea strîmtă – arăta mai mult din formele ei decît ar fi dorit ea să se vadă.

– Arăţi minunat, spuse Michael. Aşa că nu te mai îngrijora. Îmi place părul tău aşa lăsat în jos. E mai bine decît strîns la spate. Femeile scite aveau păr frumos, iar cînd erai în epoca elisabethană...

– Cînd eram unde? întrebă ea.

– A... vreau să spun că arăţi... cum e înghe̦ţata ta?

Ea privi în jos la înghe̦ţata uriaşă şi zîmbi.

– M-am simţit bine azi.

– Şi eu. Nu te-am deranjat cu male... zise el gînditor. Asta înseamnă „rău" în latină.

Ea zîmbi. Nu mulţi oameni studiau limba latină.

– Te-ai simţit jenată din cauza mea? insistă el.

– Bineînţeles că nu. Toată lumea te place.

Asta era adevărat. Avea un fel de a-i face pe oameni să se simtă liniştiţi. La magazin, casiera a fost chiar obraznică; la început, nu voia să se deranjeze să le facă nota cumpărăturilor.

Dar Michael o privise în ochi, iar Emily văzu că, de cîte ori îi întindea marfă, întorcea mîna în aşa fel, încît degetele lui să le atingă pe ale ei. În momentul cînd a atins-o, ea s-a calmat şi a început să zîmbească.

– Cum faci asta? a întrebat ea. Cînd atingi pe cineva, devine mai liniştit, mai în largul lui, mai...

Se opri şi se uită urît la el. Dacă începea iar să-i spună că e înger, ea va pleca.

Dar el zîmbi doar.

– Gîndurile sînt foarte puternice. Poţi face ca o persoană să simtă ce simţi tu. Uite, dă-mi mîna. Acum, încearcă să mă faci să simt o emoţie. Orice emoţie.

Ea luă mîna lui dreaptă, puternică, în mîna ei, îl privi în ochi şi trimise direct spre el ceea ce gîndea.

După cîteva secunde, el rîse şi îi lăsă mîna.

– În regulă. Am primit mesajul. Ţi-e foame şi nu mai vrei să te ţin de mînă. Cred că ră... Se opri şi zîmbi. Cred că bărbatului pe care îl iubeşti nu i-ar plăcea să ţii de mînă un alt bărbat, să stai în aceeaşi cameră cu un alt bărbat şi...

– Te deranjează, şopti ea printre dinţi, ridicîndu-se. Cred că e timpul să-ţi găsim o cameră şi...

Se opri pentru că o fetiţă drăgălaşă, de vreo doi ani, veni în fugă la Michael cu braţele desfăcute, iar el o prinse.

Cu ochii lărgiţi, Emily se aşeză la loc şi se uită la cei doi, cum se îmbrăţişează şi se sărută, copila agăţîndu-se de Michael de parcă el era dragostea vieţii ei şi nu se mai văzuseră de ani de zile. Cred că şi-a recăpătat memoria, se gîndi ea, şi fu dezgustată de tristeţea care o cuprinsese.

Acum va trebui să se întoarcă acasă, şi să-şi petreacă singură restul sfîrşitului de săptămînă. Emily egoistă! îşi zise în sinea ei. Cînd se uită, văzu o femeie tînără, care era vizibil mama fetiţei, venind spre ei. Oare asta să fie soţia lui Michael?

– Rachel! strigă femeia. Ce te-a apucat? Vai, domnule, îmi pare rău. De obicei, nu se apropie de străini. Nu ştiu de ce...

Emily refuză să dea atenţie sentimentului de uşurare pe care îl avea că asta nu era familia lui Michael.

– Te rog, ia loc, spuse el amabil. Arăţi obosită. Ce-ai zice de o îngheţată şi de o ureche de prieten care să te asculte?

Emily îşi mînca îngheţata de banane şi tăcea, uitîndu-se la scena ce se desfăşura în faţa ei. Copila continua să stea pe genunchii lui Michael, lipită de el de parcă ar fi fost tatăl ei, perfect mulţumită.

De îndată ce mama fetiţei se aşeză, chelnerul îşi făcu apariţia, iar Michael ridică tăcut două degete pentru alte îngheţate şi, fără nici o încurajare, femeia începu

să-şi descarce sufletul. Era sigură că soţul ei se întîlnea cu o altă femeie şi era nebună de furie.

– Încerc să fiu o mamă bună, dar lui Rachel îi lipseşte foarte mult.

„Şi ţie la fel", voia să spună Emily, dar tăcu.

Sosi îngheţata, femeia continua să vorbească, iar Michael o hrănea pe fetiţă cu linguriţa, de parcă ar fi avut şase luni.

– Soţul dumitale, Tom, e un bărbat bun, spuse în cele din urmă Michael şi doar Emily părea că-şi dă seama că nu fusese menţionat nici un nume, iar femeia părea să nu fi remarcat asta. Şi te iubeşte, continuă el. Dar acum se teme că în inima dumitale nu mai e loc pentru el, de cînd s-a născut Rachel.

Femeia lăsă capul în jos. Reuşise să-şi reţină lacrimile, dar acum acestea începeau să se formeze.

– Ştiu cum se simte. Rachel e un copil ce te solicită mult.

Spre consternarea lui Emily, această frază îl făcu pe Michael să rîdă.

– Aşa numeşte asta generaţia voastră? Auzi, Rachel, tu îi înnebuneşti pe părinţii tăi. Apoi privind din nou spre femeie, adăugă: E nervoasă pentru că îi lipseşte ceva în viaţa ei.

– Îi dăm tot ce ne putem permite. Ea...

Mama trecuse în defensivă.

– Muzica, spuse Michael. Rachel e muziciană. Du-o la un magazin de instrumente muzicale. Cumpără-i un flaut sau un... Bătu cu degetele în masă şi se uită la Emily, după ajutor.

– Pian, zise ea blînd.

– Da, exact, spuse Michael şi se uită la Emily, de parcă ar fi fost un geniu. Dă-i lui Rachel ceva cu care să poată face muzică, să poată transmite ce are în cap, îi zise el mamei.

– Dar nu crezi că e prea mică pentru muzică?

– Cîți ani aveai cînd te-ai îndrăgostit prima dată de ocean?

Femeia îi zîmbi atît de cald lui Michael, încît era o minune că înghețata ei neatinsă n-a început să fiarbă.

– Trebuie să plec. Abia pot ajunge la magazinul de instrumente muzicale înainte de închidere. Hei, Rachel, trebuie să plecăm.

Copila îl strînse pe Michael cu brațele, neavînd de gînd să-l părăsească.

Femeia se uită uimită la Michael.

– Pare că te iubeşte, deşi nu te-a văzut niciodată.

– Ah, ne-am cunoscut de mult, mult timp. E atît de mică, dar îşi mai aminteşte de mine. Du-te acum, draga mea, du-te la mama ta. O să-ți dea muzică şi n-o să mai țipi la ea. Acum, mama o să te asculte.

O sărută pe fetiță pe obraz, o îmbrățişă pentru ultima dată şi o lăsă jos, iar ea se duse lîngă mama ei şi o luă de mînă.

– Mulțumesc, zise femeia, apoi se aplecă şi îl sărută pe Michael pe obraz, zîmbindu-i încă o dată, şi părăsi cofetăria.

– Nu vreau să ştiu, spuse Emily cînd îşi termină înghețata. Nu vreau nici o explicație pentru nici un cuvînt pe care l-ai rostit şi nici de unde le ştii. Nu vreau să ştiu nimic. Mă înțelegi?

Ultimele cuvinte le spusese uitîndu-se urît la el.

– Perfect, zise el zîmbind.

– Uite ce e, cred că lucrurile merg prea departe. Este clar că nu eşti rănit în urma accidentului şi eu am o grămadă de lucruri care mă aşteaptă acasă, aşa că presupun că ar trebui să plec.

– Nu vrei să mă ajuți să aflu cine sînt?

Ea strînse buzele.

– Cred că ştii foarte bine cine eşti şi se pare că o mulțime de alți oameni o ştiu şi ei. Nu-mi place să fiu subiectul micului tău joc.

– Dar abia acum cîteva minute erai bucuroasă că asta nu era familia mea, că nu aveam să te părăsesc ca să-ți petreci singură sfîrşitul de săptămînă şi...

– Clarvăzătorule! sări ea. Nu ştiu de ce mi-a trebuit atît de mult timp ca să-mi dau seama. Lucrezi la o agenție din aia de ghicitori prin telefon? Le spui oamenilor că dragostea vieții lor e foarte aproape?

Îşi înhăță geanta şi se întoarse să plece, dar el o prinse de braț.

– Emily, nu ți-am spus nici o minciună. Ei, poate doar cîteva pe care tu m-ai obligat să ți le spun. Dar, fundamental, totul e adevărat. Eu nu am cu adevărat un cămin, nu am unde să-mi petrec noaptea.

– Ai bani şi cărți de credit şi am văzut că le foloseşti.

– Am învățat asta, uitîndu-mă la alții, zise el punînd mîna pe umărul ei. Emily, eu nu ştiu pentru ce sînt aici. Nu ştiu ce trebuie să fac şi am nevoie de ajutor. Tot ce ştiu sigur este că viața mea e legată de a ta şi am nevoie de tine, dacă vreau să-mi îndeplinesc sarcina.

– Trebuie să plec, spuse ea dorind să plece de lîngă el cît mai repede cu putință.

Îi plăcea viața ei așa cum era și avea sentimentul că, dacă va rămîne fie și doar cîteva minute în compania acestui bărbat, viața ei se va schimba într-un mod nedorit.

– A fost foarte plăcut că te-am cunosut și îți mulțumesc pentru... pentru rochie, zise ea ezitînd; apoi, înainte de a mai putea rosti o vorbă, ieși în fugă din cofetărie.

Nu se opri din fugă decît cînd ajunse înapoi la han.

– Domnișoară Todd, spuse femeia de la recepție, am un pachet pentru dumneata.

Primul gînd al lui Emily fu că nu era cu putință. Nu putea el să-i trimită ceva atît de repede. Chiar și un înger... „Oprește-te cu prostia asta, își ordonă în sinea ei. Oprește-te acum! El nu este înger, este doar un bărbat foarte straniu. Un bărbat straniu, cu puteri straşnice."

Își luă pachetul „expres" de la femeie, îi mulțumi, apoi se duse în camera ei. Abia cînd intră înăuntru, văzu că expeditorul pachetului era Donald.

– Dragul de Donald, spuse ea cu glas tare.

Dragul, simplul Donald, care era o celebritate locală pentru că apărea la TV. Dragul Donald, care și-a petrecut sfîrșitul de săptămînă la un incendiu. În acel moment, un incendiu i se părea atît de normal în comparație cu un bărbat care știa numele soțului unei femei fără să i se fi spus. Și care știa că unei copile îi plăcea muzica și despre care spunea că o cunoștea de foarte mult timp.

Desfăcu pachetul și scoase o cutie albă, plată. Înăuntru era o minunată cămășuță de noapte din mătase neagră. Ținînd frumosul obiect în mînă, ea se gîndi că nu primise niciodată ceva atît de moale și cu atît mai puțin nu posedase un asemenea lucru.

Cu mîini tremurînde, ea citi cartea de vizită. „Te rog observă că pe etichetă spune că se poartă manual, scria Donald. Caracterul tău practic și simțul absurdului pe care îl am eu! Fie ca ele să acționeze împreună. Te iubesc. Din nou, îmi pare rău pentru sfîrșitul de săptămînă. Urmărește știrile de la ora cinci seara. Sînt pe post... alături de tine."

Biletul făcu să-i dea lacrimile. Tocmai cînd crezuse că Donald este bărbatul cel mai plin de el și mai egoist din lume, el făcea așa ceva. Ținînd mătasea la obraz, se trînti pe pat, plînse puțin pentru că-i era dor și pentru altceva ce nu putea înțelege.

Dorea să nu audă în urechi vocea prietenei ei Irene întrebînd direct: „Dar ăsta-i, de fapt, un dar pentru tine sau pentru Donald?"

– Bărbatul ăsta odios! rosti cu glas tare, gîndindu-se la Michael, cel cu părul negru. De cînd fusese gata să-l calce cu mașina, viața ei se întorsese pe dos și știa că singurul mod de a reveni acolo unde trebuia să fie era să scape de el.

Înhățîndu-și valiza din dulap, începu să arunce lucrurile în ea. Trebuia să plece imediat, chiar în momentul ăsta. Cu cît mai repede lăsa în urmă orașul și se întorcea acasă, cu atît mai repede viața ei va reveni la normal.

Dar, în timp ce împacheta, se uită la ceas. Era deja ora trei după-amiază; dacă pleca acum, pierdea emisiunea de la ora cinci, pierdea ceea ce dragul, iubitul Donald voia să-i arate. Dar dacă omul ăla vine în cameră? Dacă încearcă din nou s-o implice în viața sa stranie?

Dar ştia cumva că el nu va face lucrul ăsta. Nu-l cunoştea pe Michael Chamberlain de mai mult de douăzeci şi patru de ore, dar simţise că avea o mare mîndrie. El nu va mai veni din nou la ea, nu va încerca să i se impună.

Perfect, se gîndi ea cînd puse ultimele lucruri în valiză. Lui Emily nu-i plăcea să conducă maşina noaptea, dar avea să plece imediat după emisiune, pentru că, deşi Michael nu avea poate intenţia să o deranjeze, ea îşi dădea seama că el ştie că lăsa în urmă o pisicuţă neajutorată.

„Ridicol", îşi zise în sinea ei, apoi se uită la ceas. Trei şi zece minute. Mai avea mai puţin de două ore de aşteptat. O nimica toată va... Ce să facă în aceste două ore? Nu văzuse tîrgul artizanilor, pe care dorise să-l vadă, dar, dacă ieşea, putea să-l întîlnească pe el. Şi ştia că, dacă privea în ochii aceia mari, negri, va sucomba. Îi promisese că-l va ajuta la ceea ce gîndise el că are de făcut.

Se uită la ceas. Trei şi douăsprezece minute. Dacă o să-l vadă, probabil că o să încerce să-l ajute să afle ce anume voia. Arhanghelul Mihail să întreprindă, se gîndi ea surîzînd. Da, asta era bine. Dacă se va gîndi la lucrurile ridicole pe care i le spusese, asta o va ajuta să-şi păstreze distanţa.

Oare pe toţi îngerii îi chema Michael? Ar fi trebuit să-l întrebe. Sau cei fugiţi de la ospiciu îşi spun aşa?

Se uită la ceas. Trei şi paisprezece minute. „Cred că am să ies. Cred că ar trebui să-i cumpăr un cadou lui Donald." Hotărîtă, părăsi camera.

Capitolul 4

Cu braţele încărcate cu pungi pline de cadouri, Emily alergă în camera ei, la cinci fără un minut. „Perfect!" îşi zise ea, lăsîndu-şi pungile şi pornind televizorul. De obicei, Donald nu prezenta ştirile la sfîrşitul săptămînii, aşa că murea să afle despre ce era vorba.

Era mai calmă acum că ieşise, dar nu văzuse nici urmă de bărbatul acela ciudat care intrase noaptea trecută în viaţa ei. Şi era bucuroasă că plecase. Acum se putea gîndi la viaţa ei reală, cea care nu avea în ea nici o persoană cu aripi, se gîndi ea zîmbind.

Emisiunea începu. Apariţia lui Donald o relaxă imediat. Cît de bine îi cunoştea frumuseţea lui blondă, sclipirea din ochii lui albaştri! Erau împreună de aproape un an şi avuseseră momente minunate împreună.

Urmărindu-l acum, nu i se părea real. Era îmbrăcat perfect, avea părul dat cu fixativ şi părea atît de ireal,

încît parcă era manevrat de un computer. De multe ori, cînd purta un trening vechi, nespălat de săptămîni, şi o barbă nerasă de trei zile, îl întreba „Ăsta este domnul Telejurnal?" tachinîndu-l cu numele pe care i-l dăduseră cei de la postul de televiziune. „Să fie ăsta bărbatul care e pregătit să devină viitorul guvernator?"

Îi plăcea felul cum îi zîmbea strengăreşte şi îi cerea să-i mai aducă o bere.

„Nu cred că Prima doamnă aduce berea", îi spunea ea, iar atunci Donald sărea la ea şi începea s-o gîdile şi adesea un lucru îl aducea pe celălalt şi ajungeau la...

Emily nu-şi dăduse seama că reveria ei durase aproape toate cele treizeci de minute ale emisiunii, dar acum deveni atentă pentru că pe ecran era o imagine cu ea! Purta rochia ei de seară şi se îndrepta spre podium ca să primească premiul pentru merite speciale al Asociaţiei Bibliotecii Naţionale.

«Şi acum, ajungem la Îngerul săptămînii, spunea Donald. Domnişoara Emily Jane Todd a fost onorată aseară pentru devotamentul ei altruist faţă de donaţiile de material de lectură pentru copiii dezavantajaţi din Munţii Apalaşi. Domnişoara Todd cumpără cărţii de copii din micul ei salariu de bibliotecară într-un orăşel, apoi îşi petrece sfîrşitul de săptămînă călătorind în munţi şi împărţind cărţi copiilor care aproape că nu-şi pot permite să-şi cumpere mîncare, darmite un „festin al minţii" cum ştie reporterul că numeşte domnişoara Todd darurile ei.»

Zîmbind la cameră, ea ridică o micuţă statuetă din aur reprezentînd un înger despre care ea ştia că postul o oferă în fiecare sîmbătă. „Ceva care să mărească audienţa la sfîrşit de săptămînă", îi spusese Donald cînd

au început programul de premieri.

„Iată un înger pentru tine, Emily", spuse el.

„Şi acum, ceva mai puţin înălţător, dar cu siguranţă la fel de nepămîntesc" spuse Donald, zîmbind în continuare. „Tocmai am aflat că FBI a pierdut trupul neînsufleţit al celui mai notoriu ucigaş pe care l-a cunoscut vreodată secolul acesta".

Emily era gata să închidă televizorul, cînd, spre uimirea ei, în spatele capului lui Donald apăru o fotografie a lui Michael. Ea se aşeză din nou pe marginea patului şi privi.

„Michael Chamberlain, un bănuit ucigaş cu legături în cercurile crimei organizate, a fost căutat de FBI de peste zece ani, dar bărbatul a fost rareori văzut, cu atît mai puţin prins. Din cîte se ştie, aceasta este singura fotografie a acestui presupus ucigaş. Cînd un bărbat a fost adus să fie interogat pentru un delict minor, un agent FBI aflat în trecere l-a identificat ca fiind unul dintre cei mai căutaţi criminali şi a ordonat să fie reţinut pentru interogatoriu. Se pare că Chamberlain s-ar putea să ştie unde sînt ascunse *toate* cadavrele."

Aici, Donald făcu o pauză pentru efect. Ura să transmită ştirile la sfîrşit de săptămînă, pentru că spunea că nu era decît o comedie de rutină. Nimeni nu dorea să asculte ştiri serioase la sfîrşit de săptămînă, aşa încît sîmbăta şi duminica reporterul trebuia să fie clown pentru ca audienţa să crească. Ultima parte era totdeauna cu rîsete.

Donald continuă:

„Deşi Chamberlain a fost pus singur într-o celulă cu pază armată douăzeci şi patru de ore din douzeci şi

patru, în timp ce aştepta sosirea băieţilor de la FBI, dimineaţa a fost găsit mort, cu pieptul plin de găuri de gloanţe şi un încărcător descărcat în cap. Medicul legist a confirmat decesul."

Aici, Donald se uită o clipă în jos la hîrtiile lui, apoi din nou la cameră, cu un mic zîmbet. Emily cunoştea bine acest zîmbet; îl folosea şi cu ea cînd considera că a făcut o prostie, dar era prea politicos ca să i-o spună.

„Dar se pare că FBI-ul a pierdut cadavrul", continuă Donald. „Deşi Chamberlain era absolut decedat, se pare că a furat nişte haine şi a plecat, iar acum este din nou căutat".

Zîmbetul lui Donald se lăţi.

„Dacă cineva îl vede pe acest bărbat... plimbîndu-se, rugăm luaţi legătura cu FBI. Sau eventual cu morga locală."

Punînd mîinile peste filele de pe birou, Donald zîmbi la cameră.

„Asta-i tot la ştirile din seara asta, sfîrşitul poveştilor noastre cu îngeri şi fantome. Aici Donald Stewart, care vă doreşte numai bine şi să ne vedem luni."

Un moment, Emily fu prea uluită ca să se mişte. Bărbatul pe care l-a lovit cu maşina putea fi neobişnuit, dar nu era un ucigaş.

Brusc, multe lucruri începură să se învîrtească în capul ei: durerea de cap pe care spunea Michael că o are, dezorientarea lui şi... Şi cum folosea o carte de credit.

Apucă telefonul, sună la postul de televiziune şi speră să-l prindă pe Donald înainte să plece. Ţinîndu-se răsuflarea, ascultă cum sună telefonul, apoi aşteptă în

timp ce cineva se duse să-l caute.

Poate că el ştie ceva, se gîndi ea în timp ce aştepta, pentru că Donald nu era doar o faţă frumoasă la TV, ci el era şi un bun ziarist de investigaţie şi cunoştea o mulţime de oameni. Mai mult decît atît, el cunoştea multe secrete. Emily folosise accesul ei la documente ca să-l ajute să cerceteze unele poveşti uluitoare.

– Hei, brioşă! zise el, cînd luă telefonul. M-ai iertat? Eşti cel mai drăguţ înger...

– Donald, spuse ea oprindu-l. Mă mănîncă nasul.

Imediat el nu mai rîse.

– În legătură cu ce?

– Ultima ştire pe care ai dat-o, despre bărbatul care a fost ucis în celulă. Aici e vorba de mai mult, nu-i aşa?

Vocea lui Donald scăzu. Iar ea înţelese că se asigură că nimeni nu ascultă.

– Nu ştiu. Ştirea mi-a fost dată s-o citesc. Lasă-mă să dau cîteva telefoane. Dă-mi numărul tău şi te sun eu.

Ea i-l dădu, apoi închise.

„Detectorul ei de rele", aşa îi numise tatăl ei nasul, pentru că de cîteva ori mîncărimea ei de nas salvase nişte vieţi în familia ei. De pildă, cînd avea şase ani şi ea împreună cu fratele ei şi cu tatăl lor urmau să se urce într-o roată cu bărci. Dar Emily a început să ţipe că o mănîncă nasul şi nu au putut să se urce în roată. Fratele ei fusese furios, dar tatăl se amuzase, aşa că au aşteptat următoarea cursă. Dar nu a mai avut loc o cursă următoare. Roata s-a stricat cîteva minute mai tîrziu, iar patru oameni au murit şi alţii au fost răniţi. După aceea, familia devenea atentă cînd Emily spunea că o mănîncă nasul.

Cînd ai ei i-au povestit lui Donald întîmplările, el nu a rîs de ele, ca alți prieteni ai ei, ci i-a cerut să-l avertizeze de cîte ori simțea nevoia să se scarpine. Trei luni mai tîrziu, ea i-a spus c-o mănîncă nasul. Se duseseră la o petrecere unde Emily a fost prezentată unui bărbat care era considerat de toți un tip grozav. Era proprietarul postului de televiziune care tocmai îl angajase pe Donald ca redactor de ştiri, iar Donald îl adora. Dar Emily i-a zis că bărbatul o face să o mănînce nasul. Atunci, Donald a făcut nişte investigații şi a aflat că omul era băgat pînă în gît în scandaluri cu terenuri. A fost arestat şase luni mai tîrziu, dar Donald plecase deja şi era curat. Iar în ziua arestării, Donald a transmis ştirea, înaintea celorlălte mijloace de comunicare. A fost prima lui poveste importantă şi i-a creat reputația unui ziarist dur şi nu doar un chip plăcut care citeşte ştiri.

Emilu era un pachet de nervi în timp ce aştepta ca Donald s-o sune; se foia, umbla prin cameră. Cînd telefonul sună, se repezi la el.

– Îți datorez nişte trandafiri.

– Galbeni, răspunse ea repede. Acum, spune-mi ce se întîmplă.

– Se poate să fi arestat pe cine nu trebuia. Îl cheamă într-adevăr Michael Chamberlain, dar acum nu mai sînt sigură că e un ucigaş.

– Atunci, de ce nu l-au eliberat?

– După ce a transpirat la presă ca l-au prins în cele din urmă pe criminalul notoriu? Nu se putea. Aveau să-l țină în închisoare pînă nu se mai vorbea de cazul ăsta şi apoi i-ar fi dat drumul.

– Atunci, cine l-a împuşcat?

– Alege. Putea fi FBI-ul, care nu voia să se afle despre greşeala făcută. Sau poate Mafia care voia ca tipul să fie mort şi astfel să scape adevăratul ucigaş. Sau soția lui.

– Soția?

– Da. Am auzit că ăsta a fost motivul pentru care a fost arestat inițial. Soția lui îl amenința cu un pistol urlînd că îl omoară, cînd un vecin a chemat poliția.

– Pentru ce?

– Pentru ce... ce anume?

– De ce încerca soția lui să-l omoare?

Ea putea auzi rîsul din vocea lui Donald.

– Nu sînt o autoritate în domeniul căsniciei, dar bănuiesc că pentru infidelitate. Tu ce crezi?

Emily nu avea chef de glume

– Vrei să spui, aşadar, că sînt trei oameni care vor să-l omoare pe omul ăsta care s-ar putea să fie sau să nu fie autorul unei crime?

– Ei, dacă îi numeri pe toți cei de la FBI şi de la Mafia, plus un ucigaş care ar vrea să scadă presiunea asupra lui, plus o nevastă irațională, cred că asta înseamnă mai mult de trei persoane. Personal, eu pariez pe soție. Ea o să-l găsească prima. Dacă amărîtul e în viață nu trebuie să facă altceva decît să-şi folosească o carte de credit şi e mort. Oricine are un modem, o să ştie unde se află.

– Dar dacă bărbatul ăsta e nevinovat, cum îşi reabilitează numele?

Donald tăcu un moment.

– Emily, tu ştii ceva?

– Ce-aş putea să ştiu? întrebă ea, dar şi pentru ea

rîsul ei suna nesincer. Zău, Donald! Cum poți să pui o asemenea întrebare? Eu nu sînt decît o simplă mică bibliotecară, îți amintești?

– Da, și eu am să citesc toată viața știri locale. Emily, ce naiba faci acolo?

Ea inspiră adînc. Nu prea știa să mintă.

– Cred că l-au văzut azi pe bărbatul acela. Aici, într-un magazin.

Putea risca asta, pentru că, dacă Donald avea dreptate – și de obicei avea –, curînd toată lumea va ști că Michael Chamberlain a făcut cumpărături în același oraș îndepărtat în care Emily și-a petrecut sfîrșitul săptămînii.

– Cheamă poliția! zise Donald cu vehemență. Emily, nimeni nu știe sigur dacă bărbatul ăsta nu este ucigașul. E alunecos, e mincinos, în cel mai bun caz e un artist al înșelătoriei. Emily! Ar putea fi un ucigaș cu sînge rece. Emily, mă asculți?

– Da, răspunse ea, dar mintea ei era aiurea. Trecuseră ore de cînd Michael folosise cartea de credit.

– Vreau să suni la poliție spuse cu fermitate Donald. Acum. Mă înțelegi? Nu pierde timpul să te duci la poliție. Sună. Apoi vreau să pleci de-acolo. Acum! M-ai înțeles clar?

– Da, perfect. Dar, Donald, ce o să se întîmple cu bărbatul ăla?

– E mort, Em. Un mort care umblă. Oricine ar fi cel care a încercat să-l omoare în închisoare, se va întoarce și va termina treaba. Adică, dacă nu ajunge la el altcineva, mai înainte. Doamne! Emmie, vreau să pleci imediat de-acolo. Dacă bărbatul ăla este acolo, se va afla în cîteva minute și orașul ăla se poate transforma

rapid într-o baie de sînge.

Brusc, el făcu o pauză și vocea lui se schimbă.

– Trebuie să închid.

– Te duci să suni la FBI, nu-i așa? spuse ea înnebunită.

– Dacă eventual e nevinovat, FBI-ul îl poate salva.

– N-au să ajungă aici la timp.

– Emily, spuse Donald cu vocea plină de avertisment.

– În regulă. Plec. Oricum am făcut bagajul. Am să te sun cînd ajung...

– Em! o întrerupse el. Ce s-a întîmplat cu bărbatul pe care l-ai lovit cu mașina?

– A, el, spuse ea cît putu de indiferentă. Era bine. Nici o rană. S-a dus la familia lui cînd și-a dat seama că nu sînt bogată.

Donald făcu o pauză lungă.

– Cînd te întorci, o să avem o discuție lungă.

– Ah, făcu ea înghițind în sec. Bine, am să... Își coborî vocea, încercînd să sune sexy: Am să port noul cadou de la tine.

Poate că dacă îi amintește de mătasea neagră, o să-i ia gîndul de la...

– Ba bine că nu! Am să te bag într-o cutie în timp ce discut cu tine. Dar după aceea o să avem o mică distracție.

Ea se uită la ceas.

– Acum cred că e mai bine să plec și nu uita de trandafirii galbeni.

Încerca să pară frivolă.

– Sigur, mulți. Sună-mă cînd ajungi.

– Da, sigur, că să vorbesc cu robotul.

– El te iubeşte aproape tot atît de mult ca şi mine.

– Sentimentul este reciproc. Pa!

Un moment, Emily rămase în picioare, uitîndu-se la valiză, nehotărîtă. Ar trebui să-l asculte pe Donald şi să plece de-aici. Da, ăsta ar fi lucrul cel mai înţelept de făcut. Dar, în secunda următoare, mîna ei fu pe clanţa uşii, iar valiza pe podea, la picioarele ei. Trebuia să-l găsească şi să-l avertizeze!

Nu avea ocazia. Cînd uşa se deschise larg, aproape lovind-o peste obraz, îl văzu pe Michael Chamberlain şi imediat observă că era furios.

Se uită de la ea la valiză, apoi din nou la ea.

– Voiai să mă părăseşti, nu-i aşa? întrebă el printre dinţi.

Emilu se dădu înapoi.

– Cum ai intrat aici? Uşa era încuiată.

– Deschiderea uşilor se pare că este una dintre puterile mele, răspunse el categoric şi înaintă spre ea cu maxilarul încordat. E destul de rău că nu mă recunoşti, că nu-ţi aminteşti de mine, ba mai voiai să mă şi părăseşti pe deasupra.

– Nu eşti sănătos la minte, ştii asta?

Ea stătea cu spatele la bufet şi el tot mai venea spre ea.

– Iar pentru informarea ta, află că tocmai voiam să te caut, să te avertizez.

Tocmai cînd se apropiase de-i putea simţi respiraţia pe faţă, el se întoarse.

– Am văzut cadavrul ăla la...

– Televizor.

– Da, Cineva vrea să mă omoare.

– Nu. Te-au omorît deja, zise ea, apoi nu-i veni să creadă ce rostise. Dar eşti nevinovat. Am vorbit cu Donald şi el...

– Ce-ai făcut? Ai vorbt cu cineva despre mine?

– Doar cu Donald. Ascultă. Pot să-ţi desenez o hartă şi să-ţi spun cum să ajungi la o cabană abandonată, pe munte. Îţi dau chiar şi maşina mea. Ai bani, aşa că poţi să-ţi cumperi alimente şi poţi să te ascunzi acolo.

– Şi cît timp crezi că o să-i trebuiască poliţiei voastre ca să descopere că tu ai fost cu mine? Zece minute? Cincisprezece?

Un moment, îşi trecu mîna pe obraz încercînd să se calmeze.

– Uită, Emily, eu nu ştiu ce se presupune că trebuie să fac aici pe pămînt, dar acel ceva are legătură cu tine şi mi-am petrecut tot timpul liber ca să-ţi fac curte, aşa că...

– Mi-ai făcut curte! Aşa numeşti tu asta? M-ai ameninţat că mă reclami că am condus beată, dacă nu te las să...

Se opri, pentru că Michael făcu o mişcare rapidă, o cuprinse în braţe şi îi puse o mînă pe gură. Emily încercă să se zbată protestînd, dar strînsoarea lui era prea puternică. O secundă mai tîrziu, se auzi o bătaie în uşă. Zbătîndu-se cu toată forţa, Emily încercă să se desprindă, dar Michael o ţinea strîns.

– Domnişoară Todd, se auzi o voce bărbătească.

Michael începu s-o tragă pe Emily spre fereastră, de parcă intenţiona s-o facă să iasă pe acolo, dar ea se apucă de laturile ramei.

– Ei cred că l-ai ajutat pe unul dintre cei zece criminali cei mai urmăriți, răspunse el la ureche. Ce crezi c-au să-ți facă pentru asta?

De îndată ce Emily se gîndi la sensul acestor vorbe, se liniști. Nici ea, nici Donald nu doreau publicitatea ce s-ar face dacă ar fi găsită cu bărbatul ăsta. Michael luă mîna de pe gura ei, ca să ridice fereastra mai sus.

– Dar eu sînt nevinovată! şopti ea, apoi încercă să treacă pe lîngă el, spre uşă.

– La fel era şi Michael Chamberlain.

Emily ezită doar o secundă, înainte de a se cățăra pe fereastră, în micul balcon, cu Michael imediat în urma ei.

– Şi acum? întrebă ea cu spatele lipit de perete. Îți desfăşori aripile şi zburăm jos?

– Ar fi fost bine să le fi adus cu mine, spuse el cu seriozitate, de parcă n-ar fi făcut o glumă. Se uită la clădire. Nu avem aripi, dar putem coborî pe ăsta, zise el arătînd burlanul care ducea pînă jos, pe o latură a clădirii.

– Dacă crezi...

Dar Michael o ridicase deja pe balustrada balconului studiind burlanul.

– Pune piciorul acolo şi ține-te de marginea aia.

– Şi apoi?

Uitîndu-se la ea, ochii lui sclipiră.

– Apoi te rogi fierbinte.

– Urăsc glumele îngerilor, spuse ea în şoaptă, în timp ce întinse piciorul.

Să treci peste balcon era mai uşor decît părea, datorită multelor podoabe de tîmplărie ale clădirii care formau o frumoasă dantelărie, cu protuberanțe peste tot.

Totuşi, cînd Emily ajunse jos, constată că tremura atît de tare, încît trebui să stea jos ca să-şi liniştească genunchii.

– Prinde! auzi ea.

Se uită în sus tocmai în clipa cînd era să fie lovită în față de doi saci de spălătorie plini.

În cîteva secunde, Michael fu jos lîngă ea, cu încă un sac în mînă.

– N-am putut să iau valiza, aşa că am pus toate lucrurile în astea.

Desfăcînd un sac, văzu înghesuite în el hainele ei şi obiectele de toaletă. Pentru un ucigaş bănuit, era destul de grijuliu.

– Să mergem, spuse el, apoi o apucă de mînă şi o porni în fugă spre parcare.

De îndată ce ajunseră la maşina ei, Emily intră în panică pentru că nu avea poşetă.

– Am s-o găsesc, zise Michael răsturnînd sacii pe bancheta din spate.

Emily era atît de supărată că el îi putea citi gîndurile, încît nu protestă la aiureala pe care o făcea, ci se urcă în maşină şi aşteptă pînă se aşeză şi el alături şi îi dădu cheile.

– Încotro? întrebă ea furioasă. O durea glezna şi avea pe mînă trei zgîrieturi de la vreo creangă care creştea lîngă zidul hotelului! În plus, era obosită şi foarte speriată.

– O să fie în regulă, încercă Michael să o liniştească şi se întinse spre mîna ei, dar ea se retrase.

– Sigur că o să fie în regulă, spuse ea în timp ce ieşea din parcare. Era gata să fiu arestată pentru că

ocrotea un fugar, dar totul va fi în regulă.

Nu se uită la bărbatul de lîngă ea cînd trase la intrarea hotelului şi nu se precoupă să-l întrebe încotro vrea să meargă. Fără îndoială că ar începe iar povestea cu îngerii şi i-ar spune că el călătoreşte doar spre nord sau sud.

Emily conduse spre est, în direcţia opusă oraşului ei de reşedinţă, pe un drum ce părea un drum de fermă. Imediat începu să se gîndească la posibilitatea ca luni să se poată duce la lucru. Alături de ea, bărbatul stătea tăcut, fără să rostească o vorbă. Dar ea îi simţea prezenţa.

Mintea lui Emily se mişca repede, umplîndu-se de gînduri despre cum să scape de el. Oare FBI-ul fusese la uşa camerei ei? Sau era serviciul de cameră? Oare comandase ceva? Poate că Donald a sunat pe cineva. Ştia doar că persoana de dincolo de uşă fusese salvarea ei, nu duşmanul ei, cum o făcuse să gîndească bărbatul ăsta. Poate...

– Opreşte aici, spuse Michael cu blîndeţe.

Uitîndu-se la el, Emily văzu că era foarte încruntat. Nu era multă lumină, dar ea putea vedea că era foarte îngrijorat. În faţa lor erau lumini de la ce părea a fi un motel-cafenea. Poate voia să mănînce.

– Aici! spuse el cu hotărîre. Lasă-mă să cobor aici.

– Dar...

– Acum! zise el, iar Emily opri brusc la marginea şoselei şi se uită cum el coboară din maşină.

– Eşti liberă, Emily, spuse el încet. Liberă să pleci. Spune-le celor care te întreabă adevărul, că te-am răpit şi te-am obligat să vii cu mine. Spune-le că am făcut-o

ameninţîndu-te cu revolverul. Vouă, muritorilor, vă plac pistoalele. La revedere, Emily, zise el apoi, închizînd portiera.

Emily nu pierdu nici un moment ca să plece de lîngă el. Un val de uşurare o cuprinse, cînd ajunse din nou pe şosea. Dar făcu greşeala să se uite în oglinda retrovizoare şi îl văzu stînd acolo pe acostament, urmărind-o cum pleacă. Era singur pe lume. Cît timp îi va trebui FBI-ului să-l găsească? Sau mai întîi îl va găsi Mafia?

În timp ce îl privea, el se întoarse şi o porni în direcţia opusă faţă de cea în care se îndrepta ea.

Chiar în timp ce întorcea maşina pe aleea de pietriş a motelului, Emily se blestema singură.

– La naiba, la naiba, la naiba! şopti ea, folosind cel mai dur limbaj pe care şi-l permitea. Un ştergător de picioare, aşa o numea Irene. Iar Donald rîdea de „pisicile ei maidaneze", referindu-se la oamenii nefericiţi cu care se implica.

O luă încet pe şosea, dar Michael nu se vedea nicăieri. Oare intrase în pădurea care se întindea de ambele părţi ale drumului?

După ce merse vreo trei kilometri, se întoarse şi porni înapoi, de data asta mai încet, căutînd cu privirea vreun semn în noapte. Dacă nu s-ar fi uitat atît de intens, n-ar fi văzut trupul lui ghemuit, zăcînd pe pietriş, doar la cîţiva paşi de unde îl lăsase.

Ea opri maşina chiar în faţa lui, apoi sări jos şi alergă la el.

– Michael, îl strigă ea, dar el nu răspunse. Aplecîndu-se, îi atinse faţa. Văzînd că el tot nu reacţionează spuse mai tare:

– Michael!

De data asta, îi văzu zîmbetul luminat de farurile maşinii.

– Emily, am ştiut că ai să te întorci. Ai cea mai mare inimă din lume.

El nu deschise ochii şi nu făcu efortul de a se ridica.

– Ce-i cu tine? întrebă ea folosind furia ca să-şi acopere teama.

Teama pentru ceea ce nu ştia, pentru că bărbatul ăsta nu era pentru ea decît un mare necaz.

– Mă doare capul, şopti el. Urăsc trupurile muritorilor. Ah, nu, ţie nu-ţi place vorba asta. Trupurile omeneşti, e mai bine aşa?

Emily îi cuprinse capul cu mîinile, de parcă ar fi putut simţi cauza durerii lui. Avea aspirine în geantă, dar avea nevoie de apă şi...

Simţi ceva tare şi rotund în capul lui. Oare căzuse cînd a coborît din maşină? Dar nu simţi nimic umed care să indice sînge.

– Trebuie să te duc la un doctor, zise ea, ajutîndu-l să se ridice.

– Au să mă omoare, zise zîmbind. A doua oară.

Era mult adevăr în vorbele lui Donald cînd spusese că bărbatul de la buletinul de ştiri erau un mort care se plimbă.

Punîndu-i un braţ pe sub umeri, îi comandă să o ajute să-l urce în maşină. El se strădui, dar îşi dădea seama că avea dureri prea mari ca să o poată ajuta prea mult.

Odată aşezat în maşină, singurul lucru de făcut era să-l ducă într-un loc în siguranţă. Eventual l-ar putea

suna pe Donald şi... Şi să-l audă spunîndu-i să-l părăsească pe bărbatul acela şi să plece cît mai repede, se gîndi ea.

Trase în parcarea motelului, apoi aşeză maşina mai în spate, unde nu putea fi văzută. În interior, locul arăta şi mai mizer decît pe afară, iar bărbatul de la recepţie, care se uita la televizor, arăta de parcă nu mai făcuse baie de cîtva timp.

– Vreau o cameră cu pat dublu, te rog, spuse Emily, iar bărbatul se uită fix la ea un moment, fără să vorbească. Se uită la ea de sus pînă jos, analizîndu-i îmbrăcămintea şi făcînd-o să se simtă neplăcut.

– Singurii oameni care stau aici sînt cei care nu-şi pot permite ceva mai bun, copii de liceu şi... Şi cucoane ca 'mneata, care fac ceva ce n-ar trebui să facă...

Emily nu avea chef să discute cu omul acela sau să-i explice. Ce putea spune altceva decît să avea dreptate?

– Cît vrei ca să-ţi ţii gura? întrebă ea obosită.

– Cincizeci, bani gheaţă.

Fără nici o vorbă, Emily plăti, luă cheia unei camere din spatele motelului şi plecă.

Cîteva minute mai tîrziu, Michael era în camera urîtă de motel, întins pe patul dublu nu prea curat.

Din cîte îşi putea ea da seama, Michael continua să fie aproape inconştient, dar, cînd se ridică, el o apucă de încheietura mîinii.

– Trebuie să-l scoţi, şopti el.

– Ce?

– Glonţul. Trebuie să scoţi glonţul din capul meu.

Emily se uită fix la el.

– Te-ai uitat la prea multe filme cu cowboys, răs-

punse ea. Am să te duc la un doctor...

– Nu! exclamă el, ridicînd capul odată cu vocea, apoi, căzînd din nou pe pernă în agonie, adăugă: Te rog, Emily. În amintirea lucrurilor pe care le-am făcut pentru tine.

– Pentru mine? Şi ce anume? Că m-ai făcut să cobor pe un burlan? Că m-ai pus pe lista persoanelor celor mai căutate? Sau...

– Cînd ai căzut în lac, eu am chemat-o pe mama ta, zise el moale.

La asta, Emily se depărtă de el, pentru că evenimentul fusese unul dintre cele mai importante ale familiei. Deşi i se interzisese, Emily aduna mormolocii de la marginea lacului şi căzuse în apă

În cîteva secunde, sosise mama ei să o pescuiască. Mai tîrziu, mama ei jurase că „cineva" i-a spus să se ducă să o aducă pe fiica ei.

– Cine eşti? şopti ea, retrăgîndu-se de lîngă el.

– Acum sînt un bărbat şi am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Emily. Nu cred că trupul ăsta mai poate suporta atîta durere. Nu vreau să fiu rechemat, înainte de a-mi îndeplini cele pentru care am fost trimis.

– Eu... eu nu ştiu ce să fac. N-am cunoştinţe de medicină, nu ştiu nimic.

– Chestiile alea pe care le foloseşti la sprîncene... spuse el cu o voce slabă şi cu ochii închişi.

– Pensetă. Dar o pensetă nu poate scoate ceva atît de mare ca acel... acel obiect din capul tău.

Ea se aşeză pe pat alături de el şi îi îndepărtă părul de pe faţă.

– Aş vrea să te ajut, dar numai un doctor poate face

asta. Eu nu pot lua, pur şi simplu, un cleşte şi să scot un glonţ din capul cuiva. Ar curge sînge, te-ai infecta şi... Îi zîmbi, deşi el n-o putea vedea. Iar creierul s-ar scurge prin gaură, spuse ea, încercînd să-l facă să zîmbească. Acum, trebuie să te duc la un doctor; de FBI o să ne îngrijorăm mai tîrziu.

– Da, cleşte, zise el. Da. Ai unul în maşină. Trebuie să-l aduci şi să scoţi obiectul ăla.

Emily vru să se ridice de pe pat. În cameră nu era telefon şi ştia că o ambulanţă ar fi avut nevoie de mai mult timp ca să-i găsească decît i-ar trebui ei ca să-l ducă înapoi în oraş, la clinică. Sau poate ar trebui să-l ducă la un spital mare.

Michael o apucă de mînă.

– Trebuie, Emily! Trebuie să înlături obiectul ăla. Dacă mă duci la un doctor, înseamnă că mă duci la moarte.

Din nou avu acel sentiment de calm care părea că o cuprinde de cîte ori o atingea el. De parcă era într-un vis, se ridică, luă cheile, se duse la maşină şi luă trusa de scule pe care o ţinea acolo. Întoarsă în cameră, desfăşură trusa şi scoase un cleşte plat.

Se simţea de parcă nu ar fi fost ea. Se duse şi se aşeză pe pat, cu spatele la căpătîi, apoi trase în poală capul bărbatului. Lampa de noptieră era singura lumină din cameră, dar, oricum, nu vedea mare lucru, pentru că ochii ei păreau că nu înregistrează imaginea. O parte a ei ştia că, dacă n-ar fi fost în starea aceea de transă curioasă, n-ar fi făcut ceea ce făcea. Cum putea ea, oare, o bibliotecară, să scoată un glonţ din capul unui om? Folosind mai mult vîrfurile degetelor decît ochii, găsi

glonțul, îl apucă uşor cu cleştele şi apoi trase. Prima dată, cleştele alunecă; a doua oară, îşi folosi toată forța ca să-l strîngă şi trase. Era de parcă, brusc, căpătase forța unei duzini de bărbați puternici şi, cînd trase, glonțul ieşi.

Simți cum se înmoaie trupul bărbatului care era culcat pe picioarele ei întinse şi îşi dădu seama că leşinase. Nu voia să-şi imagineze ce fel de durere îi provocase.

O parte a lui Emily se aşteptă să vadă sînge, dar o altă parte a ei ştia că nu va fi nimic. Şi era bucuroasă, pentru că se gîndea că nu ar mai fi suportat şi alte traume în afara celor prin care trecuse deja în ultimele două zile.

Cu spatele sprijinit de căpătîiul patului, cu bărbatul întins de-a curmezişul şi cu cleştele încă în mînă, adormi.

Capitolul 5

Cînd se trezi, Emily nu-şi dădu seama pe loc unde se află, dar ştia că era ceva despre care nu voia să-şi amintească; aşa că se ghemui în aşternut şi închise ochii.

– Bună dimineața, se auzi o voce bărbătească veselă pe care Emily o recunoscu imediat.

Iar asta o făcu să se îngroape mai adînc sub pătura subțire.

– Hai, scoală-te! Ştiu că te-ai trezit, repetă el.

Ea întoarse fața spre perete.

– Capul, e în regulă? mormăi ea.

– Ce-ai spus? Nu te-am auzit.

Ea ştia foarte bine că o auzise perfect, dar se prefăcea.

– Capul tău e în regulă? strigă ea fără să se uite la el.

Văzînd că nu răspunde, ea se întoarse şi-l privi urît. El avea părul ud şi n-avea altceva pe el decît un prosop prins în talie. Ochii ei deveniră şi mai furioşi, pentru că nu putu să nu observe că pieptul lui era musculos, iar pielea avea o culoare frumoasă, ca mierea.

Michael zîmbi larg.

– Au făcut o treabă bună cînd mi-au ales un trup, nu-i aşa? Mă bucur că-ţi place.

– E prea devreme ca să-mi citeşti gîndurile, sări ea, dîndu-şi părul din ochi.

El se aşeză pe pat şi se uită la ea.

– Uneori cred că înţeleg atracţia pe care voi, muritorii, o aveţi unul pentru corpul celuilalt, zise el cu blîndeţe.

– Atinge-mă doar, şi vei fi mort!

La asta, el chicoti, dar nu se mişcă de pe pat.

– Uită-te aici! spuse el şi îşi trecu mîinile peste piept. N-am văzut aşa ceva la TV ăla al vostru, dar...

– TV e prescurtarea de la televiziune.

– A, da, TV. Oricum, n-au zis că trupul ăsta a fost împuşcat în piept?

– Zău, aş dori să nu te mai referi la tine ca la „trupul ăsta", zise ea uitîndu-se în altă parte.

– Te fac să te simţi prost, spuse el.

Dar se părea că nu prea avea cu adevărat remuşcări pentru asta.

– Ştii, Emily, dacă o să lucrăm împreună, trebuie să stabilim nişte reguli pămînteşti, de bază.

Se uită la ea de parcă voia să fie lăudat pentru că îşi amintise ceva ce învăţase de la ea, dar Emily nu avea de gînd să-i ofere nici o satisfacţie.

– Nu poţi să te îndrăgosteşti de mine, zise el.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ce nu pot?

– Nu poţi să te îndrăgosteşti de mine.

Profitînd de faptul că Emily amuţise, el se ridică, se depărtă cu spatele la ea.

– Cînd am fost sub cascada aia... nu, mu-mi spune, sub duş vreau să zic... Ştii, una e să observi muritorii şi obiceiurile lor de a-şi face toaleta şi alta e să le experimentezi. Le găsesc o mare pacoste. De fapt găsesc că totul e pacoste în ce priveşte trupurile astea.

Emily se uită urît la el.

– Atunci, de ce nu zbori pur şi simplu acolo unde ţi-e locul?

Zîmbetul lui se lărgi.

– Te-am ofensat.

– Cum puteai? întrebă ea dulce. M-ai transformat într-o fugară, căutată atît de criminali, cît şi de agenţii care aplică legea, ca să n-o mai menţionăm pe soţia ta, iar acum îmi spui că nu trebuie să mă îndrăgostesc de tine. Spune-mi, ah, spune-mi, cum să mă mai stăpînesc?

Michael rîse, apoi se aşeză din nou pe pat lîngă ea.

– Ţi-o spun numai pentru cazul cînd te-ai simţi înclinată spre aşa ceva. Odată ce misiunea mea aici se va încheia, eu trebuie să mă întorc acasă.

– Iar „acasă" înseamnă în cer? întrebă Emily cu o sprînceană ridicată.

– Da, exact. Am să mă întorc ca să te feresc să nu cazi în lacuri şi ca să-ţi gîdil nasul cînd văd că te pîndeşte vreun necaz.

La asta, Emily trase pătura în jurul gîtului.

– Aş dori să ieşi din viaţa mea, spuse ea liniştit. Acum se pare că eşti sănătos, aşa că aş vrea ca tu...

– Uite, pipăie-mi capul, zise el aplecîndu-se spre ea şi ignorîndu-i cuvintele.

Emily voia să rămînă detaşată, dar era curioasă ce se mai întîmplase de aseară. Puse mîinile pe buclele umede şi îi pipăi tot scalpul. Nu era nici o rană sau gaură sau vreun semn că aseară o bucată groasă şi rotundă de plumb ieşise din scalpul lui.

– Şi uită-te la astea, spuse el îndreptîndu-se şi mişcîndu-şi mîinile peste piept.

Ea văzu ceva ce păreau a fi nişte cicatrici ale unor posibile găuri de gloanţe.

– Şi aici, spuse el întorcîndu-se ca să-i vadă spatele. Două au ieşit prin spate.

Nu se putu reţine şi îşi trecu mîinile peste cicatricele care arătau într-adevăr ca nişte găuri de gloanţe. Donald spusese că bărbatul fusese ucis în celulă „cu pieptul plin de gloanţe şi cu un încărcător în cap".

Întorcîndu-se din nou, Michael luă de pe noptieră bucata de plumb.

– Ăsta îmi provoca dureri îngrozitoare, dar, după ce mi l-ai scos, m-am simţit bine. Ai dormit bine?

În timp ce vorbea, îi dădu glonţul lui Emily şi, un timp, ea stătu uitîndu-se la micul obiect oribil. Aseară, ea scosese acest obiect din capul bărbatului, cu un cleşte, iar în dimineaţa asta nu mai era nici o tăietură în scalpul lui care să arate că glonţul fusese acolo.

Se uită în sus la el.

– Cine eşti? şopti ea. Cum poţi deschide uşi încuiate? Cum e posibil să ţi se scoată aşa ceva din cap şi să nu sîngerezi? De unde ştii atît de multe despre mine?

– Emily, spuse el, apoi se întinse după mîna ei.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi, zise ea. De fiecare dată cînd mă atingi, se întîmplă lucruri ciudate. M-ai... m-ai hipnotizat aseară, nu-i aşa?

– Am fost nevoit. Altfel ai fi chemat un doctor. Dar, transmiţîndu-ţi energie ca să-ţi calmez mintea, era tot ce puteam face aseară. Eram inconştient.

– Creezi o diversiune, ca să nu răspunzi la întrebarea mea, spuse ea. Cine eşti?

– Mi se pare că-mi amintesc că ţi-am spus că nu mai vorbesc de, mă rog, de îngeri, decît dacă-mi ceri.

– Ah, aşadar, acum trebuie să te rog să-mi spui.

Ea se uita în altă parte şi, brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Aceste ultime zile fuseseră prea mult pentru ea.

– Toate femeile muritoare sînt atît de ilogice?

– Dintre toate lucrurile misogine pe care mi s-au spus, ăsta este cel mai rău! zise ea şi dădu pătura la o parte. Descoperi însă că era în lenjeria intimă. Pantalonii şi bluza erau aşezate frumos pe spătarul unui scaun, în capătul celălalt al camerei.

– Tu m-ai dezbrăcat? întrebă ea fierbînd.

– Păreai că nu te simţi confortabil şi voiam să dormi bine.

Părea să ştie că făcuse ceva rău, dar nu era sigur ce anume.

Cînd ea se dădu jos din pat, el îi apucă mîna şi, ca de obicei, ea se calmă.

– Am să-ți spun tot ce știu, dacă o să mă asculți. Dar te avertizez că nu știu prea multe. Trebuie să mă crezi cînd îți spun că sînt la fel de confuz și de dezorientat ca și tine. Aș dori să mă duc acasă la fel de mult ca și tine. Nu vreau să fiu urmărit de oameni, împușcat, sau să trebuiască să ies pe fereastră. Am și eu îndatoririle mele și lucrez la fel ca fiecare.

– Doar că munca ta se desfășoară întîmplător în Cer, comentă ea, depărtîndu-se de atingerea lui.

– Da, spuse el simplu. Întîmplător, munca mea e în altă parte.

– Îmi ceri să cred un lucru imposibil.

– De ce? întrebă el inspirînd adînc. Muritorii nu cred niciodată în ceea ce nu pot vedea. Voi nu credeți că un animal există, pînă nu-l vedeți. Dar că crezi sau nu în ceva, asta nu are influență asupra faptului dacă acel ceva există sau nu. Mă înțelegi?

– Înțeleg, doar că nu cred.

Michael o privi un moment, apoi clipi.

– Ah, înțeleg. Tu crezi în îngeri, dar nu crezi că eu sînt un înger.

– Bravo!

La asta, Michael rîse.

– Ce pot face ca să-ți dovedesc asta? În afară de desfacerea aripilor, bineînțeles?

Ea știa că el rîde de ea, dar nu-și va permite să se înfurie. Stătea acolo și se uita urît la el.

După un timp, el se ridică și umblă prin cameră.

– În regulă, ai văzut cîte ceva, dar nu de ajuns ca să te fac să crezi că sînt ceea ce spun că sînt. Care crezi

că a fost cauza celor văzute de tine?

– Ești un magician și ai unele puteri de previziune. Ești bun la deschiderea încuietorilor.

– Și la gloanțe, completă el zîmbind, dar ea nu răspunse, așa că el se așeză din nou pe pat.

– În regulă, Emily. Îți cer ajutorul, ca un muritor altui muritor. Puterile mele... de previziune mi-au zis că există o situație care trebuie rezolvată și care te implică și pe tine. Dar nu am idee care e problema, așa că trebuie să o aflăm, înainte de a o rezolva.

– Despre ce problemă e vorba?

Îi veni să-și muște limba după ce spuse asta, dar, după ce el prezentase astfel situația, ea devenise curioasă. Îi plăcea să-l ajute pe Donald să cerceteze cazuri. De fapt, îi plăceau misterele, în general.

– Nu știu, dar ce ar putea fi atît de important ca un înger să fie trimis pe pămînt?

– Ceva rău, răspunse ea. Rău cu adevărat.

La asta fața lui Michael se lumină.

– Ai dreptate. Asta trebuie să fie. N-am avut prea mult timp să mă gîndesc de cînd am ajuns aici, dar acesta trebuie să fie răspunsul. Se aplecă spre ea. Și atunci, ce rău te pîndește?

– Pe mine? Într-o bibliotecă dintr-un orășel? Cred că glumești.

Ea revenise acum la normal și îl putea ține la distanță pe bărbatul ăsta bine. Dar de ce oare ajungeau ei mereu singuri în dormitoare?

El se ridică și începu să umble din nou prin cameră. Prosopul îi cădea tot mai jos pe șolduri și, brusc, Emily

simți nevoia unui telefon în cameră. Dacă ar fi fost, l-ar fi sunat pe Donald chiar acum.

– E tocmai ce-am crezut. Orașul în care locuiești nu e interesant și, ca întotdeauna, viața ta e lipsită de emoții și...

– Poftim? zise ea. Viața mea nu e lipsită de emoții. Pentru informarea ta, întîmplător sînt logodită cu un bărbat care aspiră să devină guvernatorul acestui stat și poate chiar președinte.

– Nici vorbă, spuse solemn Michael. Omul are întotdeauna planuri mărețe cînd e tînăr, iar apoi, la bătrînețe, povestește tuturor despre ce ar fi putut ajunge, dacă nu l-ar fi împiedicat cineva.

– Ce naiba... zise Emily aruncînd pătura.

– A, da. Am uitat că tu nu poți accepta adevărul, niciodată.

La asta, Emily se așeză din nou.

– Eu pot accepta adevărul la fel ca oricare bărbat, zise ea, înălțîndu-și o sprînceană. Și am auzit că Dumnezeu ne-a dat nouă, muritorilor, libertatea voinței. Chiar dacă Donald a fost cum zici în trecut – ceea ce, la drept vorbind, nu cred, întrucît nu cred în reîncarnare – se poate schimba în timpul vieții. Am dreptate?

– E drept, răspunse Michael cu un zîmbet, iar Emily îi răspunse la fel. Am fost corectat. Unde rămăsesem?

– Îmi spuneai că sînt plictisită, că în orașul în care locuiesc nu e nimic interesant și că bărbatul pe care-l iubesc o să fie un ratat, spuse ea dulce. Dacă tu ești înger, aș vrea să văd cum arată drăcușorii lui Satana, completă ea în șoaptă.

Michael rîse.

– În regulă, poate că tu și orașul tău nu sînteți anoști, dar nu-mi amintesc să fi văzut vreun pericol în jurul tău.

– Bine, dar poate că ți-ai făcut deja o părere despre noi toți și nu te mai interesează să afli ceva. Poate că în agenda ta e notat că Emily e plictisită, că tot ce face ea e plictisitor, că unde locuiesc e plictiseală așa că nu te preocupă să te uiți *cu adevărat* să vezi despre ce e vorba.

Un moment, Michael se uită la ea cu ochii mari.

– Cred că ai oarecum dreptate, rosti el cu uimire în glas.

– Eu? Eu, mica plictisită? repetă ea, urîndu-i pe toți bărbații de pretutindeni.

Mai întîi, Donald îi spusese că e „practică", iar acum, bărbatul ăsta îi spune că e prea plictisită.

Michael nu răspunse la sarcasmul ei.

– Chiar cred că am descoperit ceva. Bunătatea atrage răul.

– Acum sînt și bună, mormăi ea. Plictisită, bună, practică.

– Ce e greșit dacă ești considerată bună? Cerului îi plac oamenii buni. Și pot să-ți spun că sînt destul de puțini din ăștia.

Nu avea ce să răspundă la asta, pentru că nu exista un răspuns real. Mama ei îi spunea întotdeauna că tot ceea ce e bun e bun. Dar o femeie dorește întotdeauna să fie considerată puțin rea.

– Atunci, cum poți înlătura pericolul dacă nici nu-l poți vedea? întrebă ea. Și nu cred că există prea mult rău în

Greenbriar, Carolina de Nord. După cum spui, acolo e plictisitor.

Michael se așeză la marginea patului.

– Încerc să-mi amintesc orașul acela. Trebuie să mă îngrijesc de mai multe orășele și orașe, iar culturile acestora sînt diferite. Ce este un păcat în Arabaia Saudită nu e întotdeauna un păcat la Monaco, iar ce este un păcat aici în America nu este în mod necesar un păcat la Paris. Uneori mă încurc.

– Înțeleg. Nu că ai fi tu așa ceva, dar nu există un ghid al îngerilor?

– Există oare un ghid pentru muritori? contracară el.

– *Biblia!*

El îi zîmbi.

– Mi-ai plăcut întotdeauna, Emily. Și te găsesc și mai nostimă în trupul ăsta.

– Trupul meu arată nostim?

La asta, el se aplecă și o sărută pe obraz, apoi se retrase de parcă s-ar fi speriat.

– Uau, dar asta a fost ceva plăcut. Ei, acum pornim?

– Cu riscul de a te plictisi cu întrebarea mea, *la ce* anume pornim?

– Ne întoarcem în orașul tău și căutăm răul, bineînțeles.

– Căutăm? Noi? Adică tu și cu mine?

Drept răspuns, el se uită la ea fără să zică nimic.

– Ai uitat că ești urmărit pentru crime pe care se poate să le fi comis sau nu și că vreo cîteva sute de oameni te caută? Poate că orășelul Greenbriar este pentru tine un loc înapoiat, dar avem televiziune, iar

fotografia ta a fost foarte clară. Cineva o să te vadă și o să anunțe poliția.

– Mmm, da. Înțeleg că asta ar fi o problemă. Dar în cazul ăsta ai putea să mă ascunzi.

– Ah, nu, să nu faci asta.

– Ce să nu fac? întrebă el cu sprîncenele ridicate, într-o nevinovăție nemascată.

– Să nu mă împingi în treaba asta. Nu am de gînd să te ascund. După părerea mea, am petrecut deja prea mult timp cu tine.

– Pot înțelege lucrul ăsta. Ba chiar pot să spun că îl respect. Așa-i? Sau regula asta e în Thailanda? Nu sînt sigur că e a femeilor din America.

Ea își îngustă ochii spre el, nesigură dacă își bătea joc de ea sau nu.

– De ce am întotdeauna impresia că nu mă *auzi* cu adevărat?

El îi zîmbi slab.

– Vrei să faci un duș înainte de micul dejun?

– Sigur, hai să luăm micul dejun și fiecare om din cafenea o să te arate cu degetul și o să spună că te-a văzut aseară la televizor.

– Îi fac asta și lui Mickey?

Ea se uită urît la el, știind foarte bine că se referă la Mickey Mouse.

– Îmi pare rău, spuse el imediat. Am încurcat desenele animate. El e celălalt. Donald al tău nu apare mereu la televizor? Oamenii se uită la el și îl arată cu degetul?

– Dacă o fac, asta nu e pentru că e un criminal.

Tresărind, ea își dădu seama că el o făcuse din nou! Din nou o deviase de la subiect.

– Ascultă-mă și ascultă bine, continuă ea. Implicarea mea cu tine s-a sfîrșit. N-am să-mi mai petrec nici un minut din timpul meu sărind pe ferestre, coborînd pe burlane sau ascultîndu-te spunîndu-mi că ești un înger. Ești persoana cea mai puțin angelică pe care am întîlnit-o vreodată. Acum, am să mă ridic de-aici, am să mă îmbrac și am să plec acasă. Fără tine. M-ai înțeles?

– Perfect, zise el. Și sînt bucuros că am stabilit asta, pentru că am impresia că unii din mafia voastră federală au tras în parcare.

Îi trebui un moment ca să înțeleagă ce spunea. Mafia federală? În următoarea secundă, totul se întîmplă repede. Michael își înhăță hainele de pe scaun și dispăru pe ușă. Cîteva secunde mai tîrziu, se auzi o bătaie în ușă, apoi se auzi vocea unui bărbat care îi strigă să deschidă. Emily le spuse să aștepte, pentru că era încă în pat, dezbrăcată, dar ei n-au așteptat.

Trei bărbați deschiseră ușa, deși ea era sigură că aceasta fusese încuiată. Se opriră uitîndu-se la ea o secundă, înainte de a începe să cerceteze camera.

– Stați așa! spuse ea. Aveți ordin de percheziție?

– Nu, doamnă, răspunse unul dintre bărbați, apoi îi arătă, exact pentru o secundă, o insignă, înainte de a o pune înapoi în buzunar. Sîntem aici ca să te protejăm. Am aflat că ai fost luată ostatec și reținută fără voia dumitale.

Emily își trase pătura mai sus în jurul gîtului.

– Dacă era așa, eram moartă acum, după felul cum

ați năvălit în cameră, nu-i așa? zise ea uitîndu-se dur la bărbat. De fapt, tremura sub pătură, bravada ei fiind menită doar să-i acopere teama. Cum putea să fie implicată cu FBI-ul?

Țipă, protestînd, cînd unul dintre bărbați își trecu mîinile peste pătură, de-a lungul trupului ei, să vadă dacă nu ascundea un bărbat în pat cu ea.

– Pleacă de lîngă mine! zise ea transpirînd adînc și uitîndu-se la primul bărbat. Te deranjează să-mi spui despre ce este vorba?

Bărbatul îi arăta o fotografie a lui Michael, cea pe care o văzuse la televizor.

– L-ai văzut vreodată pe bărbatul ăsta?

Emily nu știa ce li se spusese bărbaților acestora, așa încît decise să fie cît de onestă putea. Din cîte își închipuia, Donald nu le spusese decît ce știa de la ea.

– Da, l-am văzut ieri, în orășelul unde stăteam.

– Ți-ai petrecut ziua cu el?

– Ce întrebare ridicolă! De ce mi-aș petrece ziua cu un bărbat străin?

Cei trei bărbați stăteau în picioare, se uitau la ea și așteptau.

– Bine, da, așa a fost. Am dat peste el cu mașina, vineri seară, l-am dus la doctor, apoi a doua zi am petrecut cîtva timp împreună. Părea perfect inofensiv și am simțit cumva o obligație față de el, pentru că puteam să-l omor.

– Aseară ce s-a întîmplat?

– L-am văzut la televizor, apoi l-am sunat pe logodnicul meu, Donald Stewart.

Se uită la bărbați să vadă dacă îl știau, dar pe fața lor nu se văzu nici un semn de recunoaștere.

– Oricum, continuă ea, Donald mi-a spus să anunț poliția și să plec din oraș.

– Și te-ai dus la poliție?

Gîndeau oare că ea o să creadă că ei n-au verificat asta? Emily se uită în jos la mîinile ei de pe pătură și încercă să roșească.

– De fapt, nu, n-am făcut asta. Am auzit o bătaie în ușă, m-am speriat și am ieșit pe fereastră.

Ea ridică mîna ca ei să vadă zgîrietura lungă.

– E o tufă cu spini care crește lîngă zidul clădirii. Mi-am lăsat și valiza acolo, pentru că n-am putut s-o arunc jos. Știu că a fost o prostie, dar, după cele spuse de Donald, eram prea speriată ca să fac altceva decît să plec de-acolo.

Un moment, Emily își ținu respirația, întrebîndu-se dacă cei trei bărbați vor crede povestea ei.

– Povestea dumitale confirmă ceea ce știam deja, domnișoară Todd, zise primul bărbat, singurul dintre ei care părea să aibă coarde vocale. Sîntem siguri că un bărbat ca Michael Chamberlain a plecat demult, dar, dacă ia din nou legătura cu dumneata, arată-te la fel de înțeleaptă ca și pînă acum și sună-ne pe noi. Îi dădu o carte de vizită. Sună la numărul ăsta, ziua sau noaptea, și cineva te va ajuta. Bună dimineața, spuse el și, la fel de repede cum intraseră, au plecat.

De îndată ce odaia fu din nou goală, Emily căzu înapoi pe pernă și simți că trupul îi tremură tot. FBI-ul! Să-i pună întrebări ei! Ei! Practica, plicticoasa, înțeleapta

Emily Jane Todd, interogată de FBI! Ș totul din cauza unui bărbat care afirmă că este înger și că vrea s-o ferească de ceva rău.

Brusc, Emily se ridică în pat.

– Vechea clădire Madison! spuse ea cu glas tare și, brusc, mai multe lucruri i se păru că se leagă.

Dacă era vreun loc al răului pe pămînt, atunci era acea casă veche, îngrozitoare. Și, desigur, asta avea legătură cu ea, deoarece o cerceta de ani de zile. Avea despre ea un dosar de peste un sfert de metru grosime. Nimeni nu știa atîtea cîte știa ea despre casa Madison și despre cele petrecute acolo.

Dînd deoparte pătura, puse un picior pe podea, dar, în acel moment, ușa se deschise larg și Michael intră în fugă.

– Emily, ești bine? Nu ți-au făcut nici un rău, nu-i așa?

Își ținea mîinile pe umerii ei și se uita la trupul ei aproape gol, de parcă ar fi fost în pericol de moarte.

– De ce mai ești încă aici? Bărbații ăștia se pot întoarce în orice moment. Probabil că supraveghează camera asta chiar acum.

Ea se încruntă. Michael îi zîmbi.

– Ai fost îngrijorată pentru mine, nu-i așa? De ce nu le-ai spus bărbaților ălora că mă ascund în tufișuri afară, ca să scapi pentru totdeauna de mine?

– Orice-ai fi, nu cred că ești un ucigaș. Nici înger nu ești, zise ea înainte ca el să poată rosti o vorbă.

– A, da, crezi asta pentru că voi, muritorii, aveți idei curioase despre cum sîntem noi, îngerii. Acum, vrei să

ieşi din pat ca să putem mînca ceva? Trupul ăsta e slăbit de foame. Ce plictiseală e asta! Cît de des trebuie să-l hrănesc?

– O dată pe lună, spuse ea zîmbind dulce. Şi dă-i ceva de băut o dată la două săptămîni.

Rîzînd, el spuse:

– Sus! Îmbracă-te! Se depărtă şi se uită la ea. E foarte straniu să vezi un trup omenesc cu ochi de muritor. De obicei, văd doar spirite, dar, văzîndu-te aşa, e interesant.

Emily îşi acoperi din nou corpul cu pătura.

– Du-te afară şi aşteaptă-mă. Stai ascuns, să nu te vadă nimeni.

– Dorinţa ta e ordin pentru mine, zise el, apoi se miră de propriile lui cuvinte.

Emily nu se putu reţine şi rîse.

– Hai, ieşi de-aici, spuse ea şi aruncă o pernă după silueta lui care se retrăgea.

Capitolul 6

– Nu, nu, de două ori nu, spunea Emily.

Stătea cu Michael într-un separeu în fundul unui local pentru şoferii de camioane şi mîncau clătite cu afine. Cel puţin asta încerca să facă, pentru că el mîncase jumătate din porţia ei, pe lîngă a lui. Spunea că voia să se decidă care erau mai bune, cele cu căpşuni sau cele cu afine.

Ea coborî vocea. Nu că s-ar fi uitat cineva la ei. După cum arătau bărbaţii de aici, jumătate din ei erau urmăriţi de FBI.

– N-am de gînd să te iau acasă cu mine. Nu am de gînd să te ascund. Nu am de gînd să te duc la vechea casă Madison ca să te învîrţi pe-acolo. Casa aproape că se prăbuşeşte şi e periculos. Ca să nu mai spun că este bîntuită.

– Bîntuită? Ce înseamnă asta?

– Fantome! Opreşte-te! Asta-i clătita mea. Ale tale sînt în farfuria ta. Uite ce e, nu-i politicos să mănînci din farfuria altcuiva. Asta dacă nu e vorba de îndrăgostiți.

– Dar, Emily, eu te-am iubit de mii de ani. Îi iubesc pe toți oamenii care sînt în grija mea. Mă rog, poate că pe unii îi iubesc mai mult decît pe alții, dar fac un efort deosebit.

– Nu sîntem amanți. De fapt, nici nu sîntem îndrăgostiți.

– A, înțeleg! Sex. Ne-am întors din nou la asta.

– Nu. Nu te poți întoarce la ceva unde n-ai ajuns niciodată şi nu-mi mai face nici chestii din astea.

– Ce anume? întrebă el cu nevinovăție.

Ea îşi mişi ochii spre el, pînă ce el zîmbi şmecher.

– În regulă! Înapoi la subiect. Emily, draga mea, trebuie să văd casa aceea. Dacă e aşa cum spui tu, poate că am fost trimis să rezolv această problemă.

– Şi ce-o să faci? O şedință?

Ea înțelese, după expresia lui, că habar n-avea ce era asta.

– Te aşezi în jurul unei mese, de obicei cu o persoană care este mediu spiritist, apoi chemi un spirit, îi pui întrebări şi...

Ea se opri pentru că pe buzele lui tremura vizibil un zîmbet.

– Ce-am spus de-ți vine să rîzi? întrebă ea printre dinți. Şi dacă mai iei o singură înghițitură din clătitele *mele*, o să-ți pierzi o mînă.

Ținu furculița gata să-l împungă.

– Tocmai încerc să înțeleg ce ai spus, comentă el.

Ea vedea că se străduia să nu rîdă în hohote.

– Nu. Nu încerci să înțelegi nimic. Vrei doar să-ți bați joc de mine.

Apucîndu-şi geanta, se ridică să plece de la masă, dar el o prinse de mînă, iar ea se calmă imediat şi se aşeză înapoi.

– Emily, nu am intenția să te ofensez, zău aşa. De ce nu poți tu să mă priveşti ca pe cineva venit din altă țară, unde felul de comportare e diferit de al vostru?

– O altă țară? repetă ea. Tu vii de la un spital de nebuni şi eu n-am de gînd să te ajut indiferent la ce pe-acest pămînt.

Stătea acolo cu mîinile încrucişate la piept, ştiind foarte bine că arăta ca o fetiță îmbufnată, dar nu se putea reține. El părea că scotea la iveală tot ce era mai rău în ea.

– Ai auzit asta, domnule Moss? spuse natural Michael. Ca să vorbim cu un spirit, trebuie să stăm în jurul unei mese şi să te chemăm. Ştii, cred că-mi amintesc de cîtorva asemenea lucruri. Emily, ție îți plăceau, demult, în... cînd a fost asta? Cred că a fost pe la 1890. Sau pe la 1790? Ce părere ai, domnule Moss?

– Foarte nostim, zise Emily tot cu brațele încrucişate. Vorbeşte cu prietenul tău imaginar şi bate-ți joc de mine!

– Ai de gînd să mănînci asta?

– Da, răspunse Emily, deşi era sătulă şi nu mai voia nici o înghițitură.

Dar înfipse furculița în ce mai rămăsese din clătită şi o bagă în gură.

– Emily, spuse Michael cu blîndețe. Nu-mi bat joc de tine, dar cred că văd lucrurile altfel decît tine. Spirite sînt peste tot. Doar că unele au trup, iar altele nu au. De

fapt, nu e nici o deosebire.

– Şi bănuiesc că tu le poţi vedea pe cele fără trup, zise ea cu o voce plină de sarcasm.

Michael nu răspunse şi se uită în jur la ce mai rămăsese din clătita lui.

– Ei? insistă ea. Poţi sau nu poţi?

El înălţă capul cu o privire dură.

– Da, desigur. Pot. Şi mă uimeşte că tu nu poţi. Nu-l poţi vedea pe domnul Moss stînd chiar aici alături de mine?

Fără să-şi dea seama, Emily se uită în dreapta lui, apoi din nou la el.

– Bănuiesc că ai să-mi spui că parcarea asta de camioane este bîntuită şi că lîngă tine stă o fantomă.

– Domnul Moss zice că el este... Michael se opri, apoi zîmbi. Eu nu înţeleg asta, dar el spune ca preferă expresia „provocat anatomic" în loc de fantomă. E un bărbat foarte simpatic şi spune că data viitoare, cînd vom mai veni aici, trebuie să încercăm cîrnaţii. Am putea eventual comanda şi acum.

– Nu! exclamă Emily. O să te îngraşi. Vrei, te rog, să rămîi la subiect?

Ar fi murit mai curînd decît să-i pună o asemenea întrebare prostească, dar nu rezistă.

– Vrei să spui că vorbeşti chiar acum cu o fantomă?

– Ei, mai curînd ascult. Spune că a trecut mult timp de cînd n-a mai fost pe aici cineva care să-l poată auzi. El afirmă că lumea asta modernă e cu adevărat tristă, pentru că nimeni nu crede că el există şi, cînd încearcă să vorbească, nimeni nu-l ascultă. Singurii oameni care îl ascultă sînt nebunii sau drogaţii, zise Michael şi se

aplecă spre Emily. Zice că a fi fantomă în America înseamnă să ai o viaţă foarte singuratică.

– Ei! exclamă Emily uitîndu-se prin local, cred că trebuie să mă duc la toaleta doamnelor. După aia, ar fi bine să mergem mai departe.

– Ce-i aia pudră?

– Ce?

– Domnul Moss zice că o să-ţi dai cu pudră.

– Aşa-i. Mă duc la camera de pudrat.

– Spune că o să fugi şi o să mă laşi, pentru că tu crezi că sînt nebun. El zice că vede asta tot timpul. O fi adevărat, Emily? Eu îţi doresc tot binele în viaţă şi sper să fii fericită.

– Eşti cu adevărat o persoană îngrozitoare, zise ea uitîndu- se urît la Michael.

Dacă el ar fi protestat sau i-ar fi cerut să rămînă, ea ar fi putut să plece; dar cum putea părăsi un bărbat care îi ura fericire?

– Mă duc la camera de toaletă şi vreau să achiţi nota cît sînt eu plecată; apoi mă întorc şi nu vreau să mai aud nici o vorbă despre domnul Moss.

Michael se întoarse spre dreapt.

– Îmi pare rău. Poate data viitoare.

Emily nu reacţionă; se întoarse pe călcîie şi se duse la camera de toaletă.

Cînd Emily se întoarse, Michael o aştepta afară la intrare. O enerva faptul că îi devenea atît de familiar. Uneori avea sentimentul că îşi petrecuse mai mult timp cu el decît cu Donald. Dar, în fine, ea şi Donald lucrau mereu la vreun material de-al lui.

– Cred că trebuie să stăm de vorbă, zise ea cu seriozitate, plănuind să înceapă cu discursul pe care şi-l alcătuise în minte în cele cîteva minute cît fuseseră separaţi. El nu putea să meargă acasă, aşa că trebuia să-l lase în alt loc. Trebuiau doar să se gîndească unde ar fi în siguranţă.

În siguranţă! Un bărbat care era căutat de FBI, de Mafie, de o nevastă furioasă şi de mijloacele de comunicare! Fără a-i mai menţiona pe vînătorii de recompense şi...

– Eşti îngrijorată pentru mine, nu-i aşa? zise Michael şi păru grozav de bucuros de această idee.

– Deloc, răspunse ea, strecurîndu-se printre camioanele parcate în faţa şi în spatele localului.

Îşi parcase mica ei maşină albă, *Mazda*, mai mult spre pădure decît în parcare, ascunzînd-o lîngă remorca un camion pe optsprezece roţi, care arăta de parcă nu fusese mişcat de acolo de mulţi ani.

– Doar că trebuie să ne gîndim ce să facem cu tine. Nu poţi merge cu mine acasă, aşa că trebuie să găsim un alt loc unde te poţi duce. Sau poate să chem pe cineva care să te ajute. Sau eventual ai putea...

– Nu! spuse serios Michael cînd Emily întinse mîna să pună cheia în încuietoarea maşinii.

– Nu e nevoie să deschizi toate uşile, zise ea cu dezgust. Ştiu că vrei să-ţi practic magia, dar...

Brusc aspru, Michael o trase de lîngă maşină, iar ea, cu spatele la pieptul lui, simţea cum îi bătea inima tare. O privire aruncată feţei lui îi dezvăluia că privea maşina de parcă era ceva diavolesc.

– Ce este? şopti ea, uitîndu-se din nou la maşină.

Inima ei bătea tare şi repede.

– E ceva în neregulă cu maşinăria asta, zise el. Are o aură neagră în jurul ei.

– O aură? Maşinile nu au aură.

El nu se obosi să răspundă.

– Vreau să te duci printre copaci. Mai departe. Culcă-te la pămînt, acoperă-ţi capul şi aşteaptă-mă. Înţelegi?

Îşi ţinea mîinile pe umerii ei, iar cînd se uita în jos spre ea, ochii lui ardeau. Emily nu făcu decît să aprobe din cap. Apoi, el îi dădu drumul şi ea merse repede spre pădure. Cînd ajunse la copaci, nu se putu reţine şi începu să fugă, pînă cînd se împiedică şi căzu lîngă nişte puieţi. Ascultătoare, se culcă jos şi îşi acoperi capul cu mîinile.

I se păru că au trecut ore, dar, cînd îndrăzni să ridice capul şi să se uite la ceas, văzu că trecuseră doar cîteva minute. După ce trecură cincisprezece minute şi nu se auzi nimic, începu să se simtă ca o proastă. Ce naiba era cu ea? De ce ascultase orbeşte ordinele unui bărbat despre care ştia că nu era sănătos la minte? O maşină care are în jur o aură prevestitoare de rele! Oare el credea că ea se născuse ieri?

Dar, în ciuda raţionamentului, rămase unde era. Cînd auzi un zgomot în tufişuri, puse din nou braţele deasupra capului.

– Eu sînt, zise Michael. Cred că pericolul a trecut. Asta-i o bombă?

Emily se uită în sus şi îl văzu pe Michael stînd lîngă ea. În mîinile lui părea că un calup de dinamită, cu fire atîrnînd de el.

– Eu... cred că asta... zise ea. Dar experiența mea în privința bombelor e limitată. N-ar trebui, oare, să te descotoroseşti de ea?

– Dar cum, mai exact?

– Habar n-am. Ai găsit-o în maşina mea?

Aproape că se înecă în vorbe şi gîtul i se usucă.

– Era agățată în spate. Domnul Moss mi-a zis care fire să te tai ca maşina să nu sară în aer.

– Şi tu? zise ea privindu-l.

– Mi-e teamă că nu ştiam care sînt firele, aşa că el...

– Nu. Voiam să zic că şi tu ai fi sărit în aer împreună cu maşina.

– A, da, trupul ăsta, da.

Îşi luă privirea de la obiectul din mîna lui şi se uită la ea.

– Ar fi fost ruşinos, continuă el, pentru că aş fi fost trimis din nou la lucru fără să fi aflat ce pericol te paşte.

– Cred că s-ar putea ca tocmai acum să ții în mînă pericolul, zise ea. N-ai putea să scapi de obiectul ăla?

– Ba da. Domnul Moss zice că există pe aici un puț de mină vechi. Dacă arunc asta acolo, o să explodeze şi o să se astupe gaura. Emily, stai aici şi nu fi îngrijorată pentru mine. Domnul Moss ştie ce face.

– Grozav! comentă ea. O fantomă arată unui înger cam să umble cu dinamita. Nici nu înțeleg de ce aş fi îngrijorată.

Chicotind, Michael intră în pădure, iar Emily rămase jos să aştepte. I se păru că trecuse mult timp, înainte de a simți pămîntul de sub ea tremurînd şi înțelese că explozia a avut loc. Abia cînd Michael reapăru şi ştiu că era în siguranță, ea se ridică de jos. Chiar şi atunci,

picioarele o trădau şi ar fi căzut, dacă el n-ar fi prins-o.

– E-n regulă, zise el blînd, ținînd-o în brațe, în timp ce îi mîngîia părul. Zău, Emily, acum sîntem în siguranță. Poți să te relaxezi.

– Cine a făcut asta? Chiar atît de mult doresc ei să te omoare?

– Bomba asta ți-a fost destinată ție, nu mie, spuse el încet.

Îi trebui un moment ca să înțeleagă ce spunea.

– Mie? Se depărtă de el. Vrei să spui că a vrut cineva să mă arunce în aer *pe mine?*

– Da.

Făcu un pas mai departe de el, iar absurditatea vorbelor lui o revigoră.

– Bănuiesc că era scris numele meu pe bombă, aşa ai aflat. Bineînțeles că faptul că tu eşti căutat de toți criminalii din țară nu are nimic de-a face cu bomba, cum s-ar putea, nu?

– S-ar putea judeca şi aşa, spuse el gînditor. Dar am simțit că bomba îți era destinată ție. Cine ar vrea să te ucidă, Emily?

– Nimeni. Absolut nimeni pe lumea asta.

Întorcîndu-se, o porni spre maşină. În momentul acela, nu-i păsa dacă mai era vreo bombă prinsă de ea sau nu.

Michael o apucă de braț.

– Nu poți pleca singură acasă, dacă ai de gînd să mă laşi aici. Emily, cineva vrea să te omoare şi, fie că o crezi, fie că nu, asta nu are nici o importanță. Eu ştiu adevărul.

– Dă-mi drumul sau țip, spuse ea.

– Şi-atunci, ce-o să se întîmple? întrebă el.

– Ah! făcu ea şi se smulse din braţele lui pornind din nou.

Dar, cînd ajunse la maşină, ezită înainte de a pune cheia în broască.

– Acum e sigură, zise el din partea cealaltă. Zău, maşina are în jurul ei o aură frumoasă, limpede.

Emily îi aruncă o privire dezgustată, apoi băgă cheia în broască şi o răsuci. Nu-şi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, pînă ce expiră. Întrucît toate uşile se deschideau odată cu a ei, Michael se aşeză pe locul pasagerului şi îşi puse centura de siguranţă.

– Nu poţi merge cu mine... începu ea.

Dar el nu o asculta, se uita pe fereastră.

– Te uiţi la oamenii morţi? întrebă ea cu răutate. Aminteşte-mi să nu vizitez un cimitir cu tine.

– Fiecare spirit lasă o parte din el în mormînt, zise absent Michael, apoi o privi. Emily, cît timp durează ca să ajungem acasă la tine?

– O oră şi jumătate.

– Există şi alt drum care durează mai mult?

– Prin munţi poate să dureze toată ziua, dar vreau să ajung acasă! spuse ea înţepată, fără să se gîndească la prezenţa lui dacă va rămîne în continuare cu ea.

– Atunci să mergem pe drumul cel lung. Cred că trebuie să discutăm.

– Despre ce anume? întrebă ea plictisită.

– Vreau să-mi spui totul despre tine. Orice este important şi îţi vine în minte. Trebuie să descoperim cine a încercat să te omoare.

– Mai întîi, nimeni nu a încercat să mă omoare *pe mine*. Eu sînt cea practică, plicticoasă, înţeleaptă şi nu-mi place aventura, îţi aminteşti? Care om cu mintea întreagă ar vrea să mă omoare pe mine? Şi, în plus, ce importanţă ar avea pentru un înger dacă eu aş fi omorîtă? Asta nu înseamnă că tu ai fi înger. Dar oamenii mor de morţi hidoase în fiecare zi, aşa că mai contează o bibliotecară dintr-un orăşel?

– Nu ştiu, răspunse el gînditor. Încep să-mi pun eu însumi aceste întrebări. Pentru ce am fost eu trimis aici? Ce pericol te înconjoară de îl obligă pe un arhanghel să trimită pe cineva jos să vadă despre ce-i vorba?

Întorcîndu-se, îi privi profilul.

– Dar ceva e foarte greşit, adăugă el, dacă cineva ar vrea să distrugă o persoană atît de drăguţă ca tine. Emily, tu eşti o persoană bună, cumsecade. Poate n-ar trebui s-o spun, dar tu mi-ai plăcut cel mai mult dintre toţi protejaţii mei. Ai făcut atîtea lucruri bune în viaţa ta, ai iubit şi ai ajutat atîţia oameni, încît ai atins un nivel destul de înalt, ştii?

– Nu, nu ştiu, răspunse ea, o parte a ei gîndind că era ridicol ce spunea el, iar cealaltă parte fiind flatată. A-ţi spune un înger că eşti bun nu e acelaşi lucru ca atunci cînd ţi-au zis în clasa a şaptea că eşti bună fiindcă ai refuzat să fumezi ce ţi se oferea.

Emily viră brusc maşina la dreapta, cînd văzu un anunţ pe care scria: *„Drum turistic"*. Aveau nevoie de timp ca să discute, aşa că poate o călătorie prin munţi ar fi fost un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Capitolul 7

În momentul cînd ajunseră la micul magazin alimentar din munți, Emily se simțea de parcă ar fi fost interogată într-un proces de crimă. Michael știa să pună întrebări, nu glumă! Și, fără să vrea, ea începea să se implice.

Odată ce trecu peste furia absurdității gîndului că cineva încearcă să o omoare pe ea, începu să privească totul ca pe subiectul unui roman polițist. Doar că, oricît au încercat, nu au putut găsi motivul pentru care cineva ar fi vrut să o omoare.

– Nu, nu înțeleg, spunea Emily, în timp ce lua un coșuleț roșu de plastic la intrarea în micul magazin.

În afară de un bărbat care moțăia în spatele casei, nu era nimeni în magazinul de țară cu podea de lemn, așa că se simțea liberă să discute cu Michael trecînd printre rafturi.

– Totuși, cred că greșești, spuse ea sigură. Cred că tu ești ținta și nu eu.

Se uită din nou la bărbatul din spatele casei, dar acesta își sprijinea capul de spătarul scaunului și era cu gura căscată.

– Știu eu ce știu, continuă ea, iar bomba era pentru tine.

– Ce-i asta? întrebă el ținînd în sus o sticlă de sirop de fructe foarte dulce.

– E rău, oribil, o porcărie. Îți strică dinții în clipa în care îl înghiți.

– Sună grozav, zise el, și aruncă sticla în coșul ei. Problema este că ai idei fixe și nu te uiți la alternative.

– Bine, atunci care ar fi motivul ca să vrea să mă omoare cineva pe mine și nu pe tine? Nu sînt bogată și nu am perspectiva să moștenesc ceva. Cu siguranță că nu știu nimic ce ar putea face pe cineva să vrea să mă omoare. N-am fost niciodată martoră la o crimă. Atunci, de ce ar vrea cineva să dispar?

– Din gelozie?

La asta, Emily zîmbi larg.

– Așa-i. Cei doi amanți ai mei sînt gata să se omoare unul pe celălalt pentru mine. Asta las-o baltă! De ce alegi lucrurile cele mai puțin nutritive din magazin? Glazura asta roz o să-ți lipească intestinele.

Michael zîmbi strîmb, apoi aruncă prăjiturelele în coș.

– Uite aici! E rece în lada asta. Ce-i în cutiile astea de carton?

Emily oftă.

– Ia una din alea pe care scrie „iaurt congelat".

– Ah, înțeleg, Emily. Încep să mă gîndesc că vorba asta, „smîntînă", este un cuvînt blestemat pentru tine. Dar despre ce vorbeam?

– Îmi spuneai că cineva vrea să mă omoare ca să mă împiedice să public scrisorile de dragoste ale ducelui.

Michael se uită un moment uimit, apoi zîmbi șmecher.

– Îți dorești un titlu de noblețe în viața ta viitoare? Aș putea aranja asta. De obicei, asta nu se consideră o răsplată. Ai avea multe tentații și mari răspunderi. Și nu prea multă dragoste.

– Nu, nu vreau un titlu de noblețe. Vreau... Trebuie să descoperim doar cine vrea să te arunce în aer și, oricît am discuta, nu vom afla. Mă uimești că nu înțelegi asta.

Ea puse coșul plin la casă în timp ce el se uita la dulciurile și gumele de mestecat din fața mașinii de înregistrat.

– Astea sînt bune pentru tine, așa că ia cît vrei de multe, spuse ea dulce cînd începu să scoată lucrurile din coș. Nu toți avem avantajul pe care îl ai tu de a vedea ceea ce nu există. Noi, sărmani muritori, ne trăim plicticoasele noastre vieți mărunte și nu vedem pretutindeni spirite malefice.

Bărbatul din spatele tejghelei se trezi și începu să înregistreze cumpărăturile, în timp ce Michael puse pe tejgheaua casei o jumătate de duzină de batoane cu dulciuri.

– Ce-i aia „caramel"? Dacă te referi la domnul Moss, el nu era mai malefic decît... decît omul ăsta, spuse Michael, zîmbindu-i bărbatului, apoi mai puse pe tejghea patru butoane cu dulciuri. Și, Emily dragă, minți foarte prost, spuse el cu compasiune, referindu-se la încercarea ei de a-l face să nu cumpere dulciurile.

O oră mai tîrziu, se opriră la o parcare, să-și mănînce sandvișurile. Michael încerca prostiile pe care le cumpărase, cînd Emily se întoarse spre el și spuse:

– Dacă bărbații ăia te-au găsit sau m-au găsit pe mine, în parcarea aia pentru camioane, atunci trebuie să știe cine sînt și unde locuiesc.

– Desigur. Am pus bomba în mașina ta și am plecat. Atîta știu, zise el zîmbind. Pînă acum, se pare că puterile mele au fost limitate la o face niște lucruri împreună cu tine. Pot să deschida ușa mașinii, cînd sînt cu tine, dar am încercat să deschid ușa încuiată a mașinii și n-am putut. În timp ce ușa hotelului tău mi se deschide. Nu-i curios?

– E curios să poți deschide orice ușă încuiată, zise ea. E curios și să poți vedea o aură. Că să nu mai menționăm fantomele. Și apoi, mai e fetița aia de la cofetărie. Și glonț din capul tău, plus cele din trup. Și se pare că sînt un milion de lucruri din viața de zi cu zi, pe care nu le știi și...

– Fii atentă, Emily, o să-mi spui că mă crezi.

– Eu cred că tu ai impresia că vezi fantome și ai impresia că poți...

– Și ce-ai face cu mine dacă aș fi cu adevărat un înger?

– Te-aș proteja, zise ea fără să se gîndească.

Dar, cînd își dădu seama, roși uitîndu-se în jos la batonul de ciocolată pe care-l mîncase pe jumătate, fără

să-şi dea totuşi seama.

– Îngerii sînt cei care protejează, nu invers, nu-i aşa? întrebă ea.

– În cazul ăsta, ce anume te-ar convinge? O minune? O viziune? Ce?

– Nu ştiu, răspunse ea ridicîndu-se şi strîngînd mîncarea fără să se uite la el.

– Cum se spune cînd o persoană stă la marginea şoselei şi le cere altora să o ia cu maşina?

– Autostop, răspunse ea repede, apoi îl privi tristă. Şi să nu te gîndeşti să faci una ca asta. E periculos.

– Dacă mă laşi undeva, am să fac autostopul pînă în oraşul tău şi am să caut singur răul care te înconjoară. Nimeni n-o să ştie că m-ai cunoscut vreodată.

– Şi o să anunţe cineva la poliţie la doar zece minute după ce vei pune piciorul în oraş, spuse ea direct.

Ea puse alimentele în portbagajul maşinii, dar Michael nu se mişcă, stătea la masă şi se uita la privelişte, sorbind din siropul groaznic de dulce, despre care ea îşi dădea seama că lui nu-i place, dar nu vrea să recunoască.

„Ar trebui să-l las, se gîndi ea. Ar trebui să plec şi să-l las acum. El nu e în răspunderea mea şi nu am nevoie de mai multe complicaţii în viaţa mea absolut perfectă." Pentru că aşa îşi vedea ea viaţa – perfectă. Avea tot ce-şi dorea: o slujbă care îi era dragă, un bărbat pe care îl iubea, prieteni şi tocmai fusese onorată de Asociaţia Bibliotecii Naţionale. Singurul lucru pe care îl mai dorea era să se căsătorească mai cu Donald şi să aibă doi copii.

Dar nu-l părăsi pe bărbatul de la masă, ci se întoarse

şi se aşeză la capătul opus al băncii, admirînd priveliştea.

– Eventual, ai putea afla ceva despre casa Madison, spuse ea încet. Ştii, aş vrea să scriu o carte despre cele întîmplate acolo. Am făcut deja o grămadă de cercetări, dar lipseşte ceva.

– Şi care-i povestea? întrebă Michael, de parcă nu-l interesa deloc. Spiritele muritorilor au întotdeauna un motiv ca să nu părăsească pămîntul ăsta.

– Am auzit toată viaţa povestea asta. Noi, copiii, ne speriam unii pe alţii cu ameninţări că bătrînul Madison o să vină să ne înhaţe, dar, în ultimii ani, ei bine, eu am devenit mai plină de compasiune.

– Tu întotdeauna ai fost gata să-i ajuţi pe oameni.

Ea deschise gura să-i spună să nu mai pretindă că o cunoaşte de multă vreme, dar de ce să respingă un compliment?

– E o poveste simplă şi sînt sigură că s-a întîmplat de multe ori în trecut. O femeie tînără şi frumoasă era îndrăgostită de un tînăr frumos, dar sărac, iar tatăl ei nu le-a permis să se căsătorească. În schimb, tatăl a forţat-o pe fată să se mărite cu un prieten al lui, un domn Madison, bogat şi destul de bătrîn ca să-i fie tată. Din cîte ştiu eu, au trăit într-o nefericire politicoasă timp de zece ani. Atunci, tînărul care o iubea s-a întors în oraş. Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat, dacă ea s-a furişat să-l întîlnească sau nu. Dar bătrînul l-a ucis pe tînăr într-un acces de gelozie.

– Din nefericire, am văzut asta prea des, zise cu seriozitate Michael. Gelozia este un defect major al vostru, al muritorilor.

– Ah! Abia aştept să-i spun asta lui Mickey, spuse ea tăios, amintindu-i de acest nume pe care el i-l dăduse lui Donald.

Michael zîmbi.

– Acum, bănuiesc că bătrînul tău Madison mai bîntuie casa.

– Cineva o bîntuie. După crimă, a avut loc un proces şi un servitor al lui a depus mărturie că l-a văzut pe stăpînul său omoîndu-l pe tînăr. Mărturia acestuia a făcut ca omul să fie închis, dar cadavrul nu a fost găsit niciodată. Oricum, domnul Madison a fost spînzurat, servitorul s-a aruncat pe o fereastră a casei şi a murit, iar văduva nu a mai părăsit casa şi, în cele din urmă, a înnebunit.

– Deci, spiritul casei ar putea fi...

Se opri gînditor.

– Ar putea fi tînărul ucis, bătrînul care l-a omorît, nefericitul servitor care l-a trimis la moarte pe stăpînul lui, sau soţia nebună.

– Emily, ce legătură crezi că poate avea asta cu pericolul care te paşte?

– Eu, ă...

Se uită în jos la mîini.

– Hai, dă-i drumul. Ce-ai făcut tu?

Ea înălţă capul şi se uită la el sfidător.

– De fapt, nu ştiu. Dar am făcut *ceva*.

Cînd Michael văzu tema din ochii ei, împinse spre ea sticla cu sirop. Ea luă o înghiţitură şi se strîmbă la gustul prea dulce.

– În regulă, cred că trebuie să-mi spui totul. Spune-mi ce-ai făcut atît de oribil, încît să aduci pe pămînt un

înger care să rezolve problema.

Ea se uită la sticla de sirop şi, fără să se gîndească, începu să dezlipească eticheta.

– Tu crezi în spirite malefice?

Întrucît el nu răspunse, ea se uită urît şi văzu că avea o sprînceană ridicată a uimire.

– Mă rog, tu crezi. Dar majoritatea oamenilor nu cred.

– Da, ştiu. Voi muritorii credeţi acum în „ştiinţă". Majoritatea credeţi că persoana care face lucruri uimitoare la bursă e un exemplu de acţiune malefică, zise Michael cu o voce plină de dispreţ. Dar continuă! Spune-mi ce-ai făcut.

– Voiam să discut despre asta cu Donald în acest sfîrşit de săptămînă, zise ea. În parte, ăsta a fost motivul pentru care eram atît de furioasă că n-a venit. Simţeam că am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

– Dacă tu crezi că el e o persoană mai potrivită decît mine ca să discuţi despre spirite malefice, te rog s-o faci, spuse înţepat Michael.

– Cum de ai ajuns să fii înger cînd ei o asemenea trufie?

– Eram făcut pentru slujba asta. Continui sau ţi-e prea teamă?

Ea inspiră adînc.

– M-am dus la casa Madison. Asta-i tot. M-am dus acolo doar ca să mă uit. Am luat un carneţel ca să pot face un plan al casei, pentru că vreau să scriu despre cele întîmplate. Era în plină zi şi, cu toate că geamurile erau murdare, am putut vedea destul de bine.

Mai luă o înghiţitură din băutura aceea îngrozitoare.

Văzînd că Emily nu mai zice nimic, Michael privi în depărtare.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai deschis ceva ce era sigilat.

– Cam aşa ceva, spuse ea.

– O cutie? Nu? Ai... Se uită foarte dur la ea. Ai dărîmat un perete?

– Oricum, era pe jumătate căzut şi vedeam ceva în spatele lui. Cine a ridicat peretele ăla nu era un zidar prea bun, spuse ea apărîndu-se.

– Şi ce-a apărut?

– Nu ştiu, zise ea cu furie. Nu pot să văd stafii. Tot ce ştiu este că a trecut ceva fîşîind pe lîngă mine şi aproape că am leşinat de senzaţia de rău pe care am simţit-o. Mi-a trebuit un timp ca să-mi revin, dar cînd am putut să umblu, am părăsit casa.

El zîmbi.

– Ai plecat în linişte, aşa-i?

– Poţi să-ţi baţi joc de mine cît vrei, dar, de atunci, în urmă cu două săptămîni, în Greenbriar s-au întîmplat cîteva lucruri foarte neplăcute. O casă a luat foc, o pereche cu patru copii divorţează, au fost trei sau patru accidente de maşină chiar în afara oraşului şi...

– Crezi că poţi atribui aceste lucruri unui diavol?

– Nu ştiu, spuse ea ridicîndu-se. Acum, cînd sînt singură în bibliotecă seara, am senzaţia că nu sînt chiar singură. Şi nu-mi place prea mult ceea ce este acolo cu mine. Uneori... uneori am senzaţia că-l aud pe el, sau pe ea, rîzînd. Şi... şi mi se pare că toată lumea din oraş se ceartă în ultima vreme mai mult decît înainte.

Se aşteptă că bărbatul acesta să rîdă din plin de ea. Ştia că Donald aşa ar face. Dar asta nu se referea la

caracterul lui; ea încercase să-i spună acelaşi lucru şi lui Irene, iar prietena ei a rîs în hohote.

– Nu ai de gînd să spui nimic? întrebă ea încercînd să pară furioasă, fără să reuşească.

– Nu văd ce legătură are asta cu cineva care vrea să-ţi arunce în aer maşina cu tine înăuntru. Dar demonii îi pot îndemna pe alţii să facă lucruri îngrozitoare. Misiunea lor este să creeze haos şi confuzie, aşa că poate... Dar spune-mi mai exact ce i-ai făcut tipului ăluia ca să vrea să te urmărească?

– Pe mine? De ce să mă urmărească pe mine? Din cîte îmi dau seama, el urmăreşte tot oraşul. Şi de ce ar vrea un spirit malefic să mă urmărească pe mine? Eu sînt practică, înţeleaptă şi foarte obişnuită. Asta cînd nu sînt bună, spuse ea cu dezgust.

– După cîte am văzut în ultimele zile, nu duci deloc o viaţă obişnuită. De fapt, viaţa ta e atît de extraordinară, încît a fost trimis un înger ca să te salveze – şi chiar la timp, din moment ce o spun eu însumi. Emily, dacă ai fi fost mai puţin bună şi înţeleaptă, ai fi fost împuşcată ca spioană.

Ceea ce spunea el era atît de ridicol, încît ea rîse şi se simţi mult mai bine.

– Eşti gata de plecare? întrebă ea.

– Cu tine? Credeam că mă dai afară. Am crezut că o să mă obligi să fac autostopul tot drumul înapoi. Credeam...

– Mincinosule! zîmbi ea. Ştii probabil că vreau să vorbesc cu Dumnezeu despre îngerii Lui. Cred că voi, băieţi, trebuie să fiţi reciclaţi.

– Da? întrebă Michael. Bănuiesc că ar trebui să fim

ca îngerii pe care îi arătați la televizor, unde nu facem altceva decît să rostim platitudini şi să vorbim în parabole.

– Mi-ar prinde bine nişte parabole, spuse ea deschizînd portiera. Mi-ar fi de folos, desigur, şi o înțelepciune angelică. Ascultă, de ce nu mi-ai spune cine sînt ceilalți clienți ai tăi, sau care au fost?

Văzînd că el zîmbeşte, ea închise ochii, apoi adăugă:

– Inventează, aşa cum ai inventat toate celelalte lucruri pe care mi le spui.

Michael păru netulburat de acuzațiile ei, dar se aşează pe locul de lîngă ea.

– Ia să vedem. Cred că vouă, muritorilor, vă plac regii şi reginele, treburi din astea, aşa-i?

– Nu mă mai provoca şi spune-mi o poveste sau două, ceru ea cînd porni motorul.

– Maria Antoaneta. Era în grija mea, sărmana. Acum, trăieşte la o fermă, are vreo şase copii şi e mult, mult mai fericită. A fost o regină îngrozitoare.

– Povesteşte-mi totul, spuse Emily cînd intră cu maşina pe şosea.

Capitolul 8

Greenbriar era aşezat pe o formațiune de teren foarte neobişnuită. Cineva o asemănase cu o ceaşcă de ceai, iar numele i se potrivea. Din nefericire, majoritatea oamenilor se refereau la ea ca la o ceaşcă. „Abia aştept să ies din fundul acestei ceşti de ceai". În timp ce Emily considera locul acela ca fiind liniştit, majoritatea celorlalți îl considerau plicticos. Toată lumea aprecia că oraşul era cel mai plicticos din America. Se făceau glume că pistolul şerifului Thompson a ruginit în toc de cînd n-a mai fost folosit. Drumul spre oraş mergea pe un povîrniş abrupt, iar ieşirea din el se afla pe un deal, în pantă, ceea ce le plăcea bicicliştilor mai experimentați. Pe laturi erau munți care puteau fi escaladați doar cu corzi groase şi cu cuie de oțel.

Pe fundul acestei văgăuni se afla Greenbriar unde locuiau două sute şaisprezece oameni şi două treimi

(doamna Shirley era din nou însărcinată), iar fiecare tînăr spunea că doar inerţia îi făcea pe oameni să rămînă aici. Erau prea leneşi ca să se mute în altă parte. În afară de oamenii care lucrau în puţinele magazine din orăşel, toi ceilalţi aveau serviciu în oraşul mare. Adesea erau plecaţi toată săptămîna, ca Donald, şi reveneau la Greenbriar la sfîrşit de săptămînă.

Unul dintre puţinele lucruri care îi atrăgea acolo pe cei din afară era biblioteca. S-a întîmplat ca Andrew Carnegie să viziteze mica localitate Greenbriar, să o considere frumoasă şi să-şi pună în gînd să construiască acolo una dintre frumoasele lui biblioteci. Emily considera această clădire veche şi frumoasă ca fiind a ei, iar guvernul statului şi cel federal îi dădeau bani ca să cumpere cărţi pentru mica ei bibliotecă. Le scria autorilor, le cerşea bani şi înnebunea mereu editurile. Se ducea în fiecare an la Convenţia Librarilor Americani şi aducea acasă grămezi de cărţi gratuite pe care să le împrumute clienţilor ei.

Ca rezultat al eforturilor neîntrerupte ale lui Emily, biblioteca din Greenbriar era cea mai bună bibliotecă mică din întregul stat. Oamenii călătoreau mulţi kilometri ca să audă povestitori, să asculte scriitori citind din operele lor, sau să participe la alte acţiuni întreprinse de Emily ca să atragă lumea la biblioteca ei.

Poate că, pentru alţi rezidenţi, Greenbriar era un loc pe care doreau să-l părăsească, dar nu şi pentru Emily. Ea iubea oraşul şi oamenii din el de parcă erau familia ei – ceea ce şi erau. Părinţii ei muriseră, n-avea fraţi sau alte rude; îl avea doar pe Donald şi orăşelul acesta.

Dar acum se părea că îl are pe bărbatul de lîngă ea,

se gîndi uitîndu-se la el. Era cufundat în muzica de la radio şi tot schimba posturile întrebînd-o pe Emily despre tot ce auzea. Ea îşi spuse că desigur se prefăcea că a trăit fără să audă de muzică country, de western, de operă sau chiar rock.

Cînd ajunse în Greenbriar, se făcuse tîrziu, iar ea era bucuroasă că era întuneric, căci nu voia să o vadă cineva cu străinul acesta în maşină. Oricum, era bine să nu-l vadă nimeni – chiar dacă nu-l recunoştea – pentru că Donald ar fi putut să nu înţeleagă.

Apartamentul ei era aproape de capătul orăşelului, ceea ce îi plăcea. Era într-o clădire mare, pentru Greenbriar. La parter era un aprozar, o poştă şi un magazin de fierărie. Etajul fusese împărţit în două apartamente. Unul era al ei, celălalt al lui Donald.

Curînd după ce s-au cunoscut, Donald s-a hotărît să se mute într-un loc unde să se retragă din oraşul cel mare la sfîrşit de săptămînă: Ştia de asemeni că, pentru biografia lui politică, era mai bine să provină dintr-un mic orăşel, iar ceva mai mic decît Greenbriar nu găseai. Astfel, el a închiriat apartamentul de deasupra fierăriei.

După ce a început să vină în micul orăşel la sfîrşit de săptămînă, cei doi au devenit inseparabili. De fapt, inseparabili în Greenbriar. Emily fusese doar o dată cu el în oraşul cel mare, să vadă unde lucrează, să vadă apartamentul lui de acolo, cu pereţii de oglinzi, şi să-i cunoască pe oamenii cu care lucra. Această singură dată fusese de ajuns. Ea se simţise ne la locul ei şi nefolositoare. Între atîtea femei înalte, slabe, în taioare negre, cu jachetele cu umeri laţi şi fustele micuţe, Emily, îmbrăcată în rochia ei maro cu alb, se simţea ca o lăptăreasă

care a ajuns într-un palat.

După aceea ea şi Donald n-au mai vorbit despre asta, dar se părea că fusese convenit între ei ca ea să stea în Greenbriar şi să fie acolo cînd vine el, la sfîrşit de săptămînă.

El o numea deseori „soţia mea de sfîrşit de săptămînă". Totuşi, nici nu exista o „doamnă din cursul săptămînii"? glumea ea. Atunci, el spunea că Emily îl obosea atît de mult la sfîrşit de săptămînă, încît avea nevoie de toată săptămîna ca să se odihnească; apoi, rîdeau împreună.

Iar acum, ea intra în apartamentul ei, aflat pe acelaşi coridor cu al lui Donald, în capătul opus, împreună cu un bărbat care era de fapt un străin pentru ea. Doar că, uneori, cînd îl privea, simţea că îl cunoscuse dintotdeauna.

Ducînd maşina în spatele clădirii, o parcă în umbră. Era preferabil ca nimeni din localitate să nu vadă că s-a întors. În fond, se presupunea că petrecea un sfîrşit de săptămînă lung şi romantic împreună cu bărbatul iubit: E adevărat, fusese lung, dar oricum nu romantic, dacă nu considera că gloanţele, bombele şi săriturile pe fereastră ar fi romantice.

– Da, aici e! zise Michael. Am văzut locul ăsta de o mie de ori, cînd veneai aici cu maşina sau cînd veneai pe jos de la bibliotecă.

– N-ai mai fost aici pînă acum, zise ea mai dur decît ar fi vrut.

Dar în momentul ăsta se simţea cam nervoasă. Ce-o făcuse oare să-l aducă acasă pe bărbatul ăsta? Iar acum, că era aici, ce avea să facă?

– O să fie în regulă, zise Michael şi puse mîna pe mîna ei şi, ca de obicei, Emily se simţi mai calmă.

Întorcîndu-se, zîmbi slab, înainte de a coborî din maşină.

În ciuda spuselor lui, ea nu era pregătită la reacţia lui Michael cînd văzu apartamentul. Aproape că o împinse la uşă trecînd pe lîngă ea, ca să ajungă exact unde trebuia pentru a aprinde lampa de masă, apoi începu să umble cu ochii măriţi de uimire.

– Da, da, zise. Totul e aici. Nu s-a schimbat deloc. Aici e biroul tău, unde îi scriai scrisori mamei tale. Emily, mi-a părut rău cînd erai îndurerată de moartea mamei tale, dar ea te aşteaptă şi o s-o vezi mai tîrziu. Ah, iar asta e masa pentru care ai licitat cu un bărbat. Ai fost atît de bucuroasă c-ai obţinut-o! Şi aici sînt cărţile tale. Te văd stînd...

Se întoarse prin cameră.

– Unde-i obiectul ăla lung pe care stăteai culcată şi citeai?

Gura lui Emily avea o linie severă.

– Am pus fotoliul ăla în apartamentul lui Donald. Nu-mi place că m-ai spionat. Cred...

– Te-am spionat? Vai, Emily, ăsta-i lucrul cel mai departe de mine. Eu am grijă de tine şi cum pot să fac asta dacă nu veghez asupra ta? Iată-l şi pe ăsta, zise el luînd un presse-papiers de sticlă. Îmi amintesc cînd ai cumpărat obiectul ăsta. Aveai treisprezece ani şi ai crezut...

– Aveam doisprezece, zise ea cu încordare, luîndu-i obiectul şi punîndu-l la loc.

Dar el părea că nu dă atenţie furiei ei crescînde şi se

duse în dormitor. Un moment, Emily rămase pe loc, nesigură dacă să fie furioasă sau uimită.

Cînd îl auzi că deschide un sertar în dormitorul ei, se hotărî. Cu mîinile în şolduri, cu gura strînsă, ea se îndreptă spre dormitor şi văzu că el se uita în dulap, trecîndu-şi mîinile peste hainele ei.

– Pleacă de-acolo, zise ea, apoi închise uşa atît de repede, încît aproape că era să-şi prindă degetele.

Michael rămase netulburat.

– Ar trebui să porţi rochia aia roşie Emily. Arată grozav pe tine. Eu am fost cel care te-am făcut s-o cumperi.

– Îi spionezi aşa pe toţi clienţii tăi? începu ea, apoi se corectă: Nu chiar clienţi, dar...

Era greu să fie furioasă cînd trebuia să adauge atîtea calificative la fiecare afirmaţie.

Brusc, el se opri şi se uită în jos, la patul ei. Atinse cuvertura albă pe care ea o cumpărase cu ani în urmă într-un mic magazin sătesc, sus, în munţi.

– Emily, simt ceva curios, ceva straniu, simt...

Cînd se întoarse să o privească, ea nu observă strălucirea din ochii lui.

Instinctiv, se dădu înapoi.

– Uită-te, cred că e mai bine să pleci. Sau am să plec eu. Sau...

El îşi întoarse privirea.

– Deci asta e tot ce simţi? zise el cu blîndeţe. Acum, vă înţeleg ceva mai bine pe voi, muritorii.

– Nu cred că ar trebui să stai aici.

El înălţă capul şi ochii îi ardeau intens.

– Emily, n-o să trebuiască să te temi niciodată de mine.Îţi promit.

La fel de repede cum se înfierbîntase, expresia lui deveni din nou rece şi zîmbi.

– Acum, hai să ne odihnim puţin. Trupurile astea ale voastre sînt slabe. Au mereu nevoie să le faci plinul şi să se odihnească.

– Unde o să dormi? întrebă ea, vocea trădîndu-i nervozitatea.

– Nu acolo unde mi-ar plăcea!

Zîmbetul lui era atît de arogant, încît o făcu să rîdă, iar rîsul o relaxă.

– Nu mai flirta cu mine. Am să desfac canapeaua din camera de zi şi o să poţi dormi acolo. Iar mîine dimineaţă o să mergem să vedem casa. Iar după aceea, poţi pleca.

– Desigur, Emily, am să plec oricînd vei dori. Nu vreau să-mi impun prezenţa.

– Termină! aproape că ţipă ea. Dacă nu încetezi s-o faci pe sfîntul, am să...

– Eu nu sînt sfînt, Emily, spuse el cu o licărire în ochi. Eu sînt... se opri, apoi zîmbi. Sînt un bărbat foarte somnoros. Ei, voi, muritorii, nu faceţi ceva cu canapeaua înainte de a vă culca pe ea?

Cînd Emily se duse să aducă aşternutul, se întrebă din nou dacă e bine ce face.

Se trezi la atingerea unei mîini pe păr şi, instinctiv, se lipi de ea. Abia deschise ochii cînd văzu un bărbat frumos, cu părul negru şi cu nişte aripi uriaşe care îi încadrau trupul.

– Michael! şopti ea.

Apoi zîmbi cînd simţi o sărutare lîngă buze.

– Oare toți îngerii se numesc Michael? murmură ea adormită.

– Doar cei mai buni dintre noi.

Îi trebui un moment ca să se trezească, dar, brusc, se ridică în pat şi se lovi cu capul de capul lui, în momentul cînd el se aşeză din nou pe marginea patului.

– Ce crezi că faci? spuse ea printre dinți.

– Am venit să te trezesc, iar tu erai culcată acolo şi erai atît de frumoasă şi... Emily, cred că am cedat tentației.

Arăta atît de şocat, încît ea nu se putu abține şi rîse. Era prea devreme ca să fie furioasă.

– Oare nu a fost un alt înger care a mai făcut aşa ceva? Şi nu a fost el oare alungat, ştii tu de unde?

– Emily, asta nu e de rîs. Nu trebuia să cedez tentației. Eu... aş putea avea necazuri.

Fără să vrea, Emily fu bucuroasă de expresia de pe fața lui şi de vorbele lui.

Care femeie n-a visat să fie atît de sexy, încît să tenteze un bărbat frumos să păcătuiască?

– Ei, bine! zise ea.

Apoi se aşeză în pat şi se întinse ştiind că, dacă face asta, cămaşa i se strînge în jurul sînilor.

Michaelîşi înălță o sprînceană.

– Cred că un demon te-a urmărit pînă acasă şi chiar în momentul ăsta ți-a luat în stăpînire sufletul. Nu eşti o femeie căsătorită?

– Logoditâ, zise ea repede. Asta-i tot.

Apoi, cînd văzu că el o păcălise făcînd-o aproape să renunțe la Donald, ea aruncă o pernă în el.

– Ieşi de-aici! Trebuie să fac un duş şi să mă îmbrac.

– Nu-i nevoie să mă alungi, pentru că te-am mai văzut făcînd duş. Partea care-mi place cel mai mult e cînd îți dai cu loțiune pe picioare. Şi ce-i lucru ăla roz cu care te ungi în jurul micilor...

– Ieşi! Ieşi afară de-aici! Imediat, pînă nu te dau pe mîna poliției pentru că te uiți pe gaura cheii.

Michael se opri la uşă.

– Şi el a fost al meu. De ce nu ți-aş vorbi despre el în timp ce faci duş?

Tocmai reuşise să închidă uşa cînd o altă pernă veni în zbor spre el. Ea îl auzi rîzînd, în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

Abia cînd era sub duş, începu să se întrebe ce avea să facă mai exact cu bărbatul ăsta. Gîndindu-se înapoi la aceste ultime zile, i se păru că încercase să scape de el. Oare? Dar, de fiecare dată cînd încercase s-o facă, ceva, o forță, o reținea. „Ar trebui să-l sun pe Donald şi să-l întreb pe el ce să fac", se gîndi ea, dar îşi putea imagina furia lui.

– Îl adăpostești în apartamentul tău pe unul dintre cei mai căutați criminali, Emily? FBI-ul îl urmăreşte pe bărbatul ăsta, iar tu plănuieşti să vizitezi cu el o casă cu fantome? Ce înseamnă asta? Zici că e un înger şi că a fost spiritul tău păzitor întotdeauna? Ah, da, în cazul ăsta, înțeleg.

Nu, Emily nu şi-l putea imagina pe Donald ca fiind atît de înțelegător. Dar, în fond, avea dreptate, nu-i aşa?

Pe de altă parte, ce se prespunea că trebuie să facă în legătură cu bărbatul ăsta? Să-l scoată în stradă şi cineva să-l aresteze? Fără îndoială că se pusese o mare recompensă pe capul lui şi oricine şi-ar fi dorit s-o pri-

measca. Dar, oricum, nu se putea trezi mereu cu sărutarea lui, nu-i aşa?

Aproape că o putea auzi pe mama ei spunînd: „Măcar o dată, Emily, ia o decizie cu capul şi nu cu inima". Să iei un bărbat de pe maidan, să locuieşti cu el, oricînd de vremelnic, era totuşi o decizie luată cu inima.

Dar bineînţeles că dorea să afle tot ce putea despre vechea casă Madison. Era oare cu adevărat bîntuită sau era doar imaginaţia oamenilor? Iar dacă era bîntuită, de cine era? Şi ce s-a întîmplat cu cadavrul bărbatului pentru care căpitanul Madison a fost executat pentru că l-ar fi ucis?

Închise robinetul duşului, ieşi şi înhăţă un prosop. Dar de unde să ştie un bărbat căutat de FBI dacă erau sau nu fantome într-o casă? se gîndi ea furioasă. Doar dacă ar crede povestea lui că e un înger...

Trecu repede cu prosopul peste păr, apoi luă uscătorul. Michael Chamberlain nu era un înger. El avea doar nişte capacităţi de previziune şi ştia să-i facă pe oameni să creadă ce voia el.

Totuşi, în timp ce-şi făcea buzele, se gîndi cît de plăcut ar fi să viziteze vechea casă Madison cu încă o persoană. Donald rîsese de ea cînd îi ceruse să o însoţească, iar toate prietenele ei au refuzat categoric să meargă acolo. Ceea ce era desigur vina ei, pentru că le spusese ce se întîmplase cînd vizitase singură casa.

Da, se gîndi ea, o să-l facă să meargă cu ea la casa aceea, apoi o să se gîndească în ce fel să scape de el... diseară. Diseară o să găsească ea ceva, pentru că mîine trebuia să se ducă la serviciu, iar el nu putea rămîne singur în apartamentul ei.

Simţindu-se bine că a luat în cele din urmă o decizie logică, se duse în dormitor şi îmbrăcă nişte blugi şi un pulover uşor. O îmbrăcăminte obişnuită, se gîndi ea. Poate puloverul intrase la spălat şi era puţin prea strîns, iar pantalonii aveau o ruptură pe curbura fundului, unde îi agăţase într-un cui în urmă cu cîteva zile. De atunci, fuseseră aruncaţi în fundul dulapului. Lui Donald nu-i plăcea ca ea să poarte blugi şi, cu siguranţă, nu unii cu o ruptură de cinci centimetri pe fund.

Simţindu-se puţin cam nervoasă din cauza îmbrăcămintii şi gîndindu-se că ar trebui să se schimbe în ceva mai potrivit pentru vîrsta ei, deschise uşa şi se opri şocată. Bucătăria ei ordonată arăta de parcă frigiderul ar fi explodat. Era mîncare peste tot: cutii de conserve deschise pe jumătate, un carton cu ouă era răsturnat, iar gălbenuşurile curgeau pe bufet. Pe maşina de gătit era o tigaie care fumega, pentru că ardea ceva în ea. În momentul în care Emily văzu mizeria, se porni alarma de fum.

– Totul părea aşa de uşor cînd făceai tu treaba, strigă Michael stînd în mijlocul mizeriei, uitîndu-se uimit la ea.

Ea privi în sus, la alarmă. Oare o să vină poliţia acum? Emily alergă la debara şi scoase mătura cu coadă ca să oprească alarma.

– Emily, eşti atît de drăguţă cînd eşti furioasă, spuse Michael de pe locul pasagerului.

– Asta-i replica cea mai veche din lume, răspunse ea cu gura încleştată. Şi tu ai să fii cel care o să cureţe bucătăria.

– Bucuros, răspunse el zîmbind şmecher. Poate mă înveţi să gătesc.

– N-o să rămîi atît de mult pe aici. De fapt, diseară trebuie să pleci.

– Da, desigur. Poate plec cu un avion. S-ar putea să fie plăcut să zbori cu unul din alea.

– Unde te-ai duce? întrebă ea fără să se gîndească.

Se uită la ea cu ochii sclipind.

– Nu ştiu. Tu unde ai vrea să pleci?

Ea deschise gura să spună că la Paris, apoi se uită la el.

– Donald şi cu mine vrem să mergem să facem camping în Munţii Stîncoşi.

– Zău? Asta-i interesant. Aş fi crezut că eşti mai mult tipul amator de muzee de artă. Pot să mi te închipui la Roma. Nu, stai... la Paris.

Emily nu răspunse, ci se uită înainte.

– Uite, aici este, spuse ea arătînd cu capul spre casa de pe deal.

Construită în 1830, casa era o construcţie enormă, degradată. Emily se gîndise adesea că reputaţia că ar fi o casă cu fantome se datora numeroşilor ani de neglijare. Aproape toate geamurile erau sparte, iar acoperişul avea, ici-colo, găuri.

Oraşul deţinea locul, dar nu-şi putea permite şi nu voia să se preocupe de întreţinerea casei.

– Frumoasă casă! zise Michael urmărind-o. Dar ţie ţi-au plăcut întotdeauna casele mari, nu-i aşa? Ţi-am zis despre perioada cînd ai fost camerista unei regine?

Nu avea de gînd să-l asculte sau să-l creadă.

– Aia cu părul roşu! Purta ceva mare, zise el făcînd o

mişcare circulară în jurul gîtului.

– Un guler cu volane?

– Cu dantelă. Şi îi plăceau perlele. Iar tu o iubeai. Era foarte bună cu femeile care lucrau pentru ea. Nu se căsătoreau împotriva voinţei ei. Gîndea că, dacă ea a fost nevoită să se mărite cu ţara, la fel trebuie să facă şi doamnele ei.

– Elisabeta! spuse încet Emily aducînd maşina în faţa casei. Vorbeşti despre regina Elisabeta, nu-i aşa?

– Bănuiesc că da. E greu să le deosebesc una de cealaltă. Îmi aduc aminte că-ţi plăceau casele în care locuia.

Cînd opri motorul, văzu că lui îi străluceau ochii, iar înţelese că el îşi dădea seama cît de interesată era de ceea ce spunea el. Nu că ar fi fost posibil aşa ceva, dar oare chiar văzuse el curtea reginei Elisabeta? Dacă da, atunci ar putea răspunde eventual la unele întrebări care îi chinuiesc pe istorici de cîteva secole.

– Din nou încerci să-mi distragi atenţia de la problema în discuţie, spuse ea sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Nu, Emily, doar...

El nu termină propoziţia. Ea se întreba ce voia să spună şi aşteptă, dar el tot nu o termină.

Cînd ieşi din maşină, ea se uită în sus la casă. Peste tot erau afişe cu *„Trecerea interzisă"* şi erau bătute scînduri la ferestrele cu geamuri sparte de la parter; dar asta nu o opri.

Cînd Michael veni lîngă ea, încercă să fie cît mai normal posibil.

– Tot ce vreau să faci, zise ea, e să treci prin casă şi

să-ți folosești... capacitățile tale de a-mi spune ce simți. În casa asta s-au întîmplat niște lucruri îngrozitoare și cred că sînt niște vibrații puternice. Sper să le găsești destul de puternice ca să-mi poți spune ce este acolo.

– Înțeleg, replică el la fel de serios. Dar am permisiunea să vorbesc cu aceste vibrații?

Știa că el își bate joc de ea.

– N-ai decît să și pleci cu ele și să trăiești fericit pentru totdeauna, spuse ea dulceag.

Michael chicoti, apoi o conduse spre intrare. Cînd Emily era aproape să calce pe o scîndură putredă, el o luă de cot și o ghidă într-o parte.

Ea scoase din buzunar o cheie mare și o băgă în broasca ruginită a ușii din față.

– Nu știu de ce se încuie ușa, dacă toată lumea se ține departe. Doar copiii din vecinătate se apropie destul ca să arunce pietre prin geamuri, dar, în afară de asta, nimic.

– Se tem de fantome, nu? zise Michael.

Știa că el rîde de toate ființele umane, rîde de slăbiciunile lor, de temerile lor față de ceea ce nu pot vedea.

– Nu putem fi toți atît de luminați ca tine, spuse ea cînd își puse umărul în ușă și împinse. Doar pentru că nu avem puterea ta de percepere, nu e un motiv să...

Mai împinse o dată tare în ușă, dar de data asta Michael se întinse peste capul ei și puse mîinile pe ușă, iar aceasta se deschise ușor și fără zgomot.

Din nefericire, Emily se pregătea pentru un nou efort. Ar fi căzut în nas dacă Michael n-ar fi prins-o.

– Ai fi putut să mă avertizezi, spuse ea scuturîndu-se acolo unde se frecase de zidul interior. Și de ce m-ai

lăsat să-mi zdrobesc aproape brațul împingînd, înainte de a face micul tău act de magie de deschidere a ușilor?

Cînd se uită în sus la Michael, rămase împietrită de expresia lui. Pe fața lui se citea o teamă reală, cînd se învîrti în jurul holului mare de la intrare.

– Emily, spuse el încet, ascultă-mă pe mine și ascultă cu mare atenție. Vreau să pleci de-aici și chiar *acum.*

– Ce se întîmplă? întrebă ea uitîndu-se în sus la el.

Dacă văzuse vreodată pe cineva despre care se putea spune că i se ridicase părul în cap, acela era Michael.

– Nu pune întrebări, du-te! Nu plec pînă nu-mi spui în ce constă pericolul, spuse ea ferm cu mîinile în șolduri. În fond, casa ei era bîntuită de spirite?

– Spiritul ăsta este foarte legat de pămînt și are puteri fizice. Vrea să omoare acest trup.

Michael o împinse spre ușă. Ei îi trebui un moment ca să înțeleagă ce voia să spună.

– Pe tine. Vrei să spui că vrea să te omoare *pe tine?*

El nu se obosi să răspundă, ci o împinse din nou spre ușă.

– Doar Dumnezeu poate distruge spiritele. Trupurile sînt...

Ea nu mai auzi mai mult pentru că ușa, care de obicei era așa de greu de deschis și de închis, se trînti și se închise.

Imediat, Emily încercă să deschidă ușa din nou, dar era încuiată și, cînd încercă cheia, aceasta nu intra în broască.

– Michael, țipă ea bătînd cu pumnii în ușă. Dă-mi

drumul înăuntru imediat!

Dar din interior nu veni nici un răspuns şi nu putea auzi nimic. Ea se duse la o fereastră şi încercă să se uite printre scînduri, dar nu putea vedea nici măcar o umbră.

Atunci auzi sunete venind dinăuntru. I se opri respiraţia cînd auzi ceva care fîşîi prin aer, apoi lovi podeaua de lemn cu o pocnitură puternică! Înnebunită încercă să gîndească ce-ar trebui să facă. Să-l cheme pe şerif... şi să spună că o fantomă atacă un înger şi că trebuie să vină repede aici ca să intervină? Ce anume să facă? se gîndi ea. Şi dacă şeriful îl vede pe Michael, n-o să anunţe oare FBI-ul?

Emily se întoarse la uşă şi începu să bată din nou cu pumnii în ea, dar la prima bătaie uşa se deschise larg. Cu grijă, cu inima bătînd tare, ea intră în holul întunecat.

Nu era nimeni acolo. De fapt, nu auzea nici un sunet în toată casa. Uitîndu-se în jur, îi veni să ţipe cînd aproape dădu peste săbiile care erau înfipte în podeaua de lemn de la intrare. Exact acolo unde stătuse Mickael, erau trei săbii de cavalerie cu vîrfurile înfipte vreo cinci centimetri în scîndurile podelei. Mai vibrau încă.

Întinzînd mîna, era atinse sabia cea mai apropiată. Bărbatul care fusese spînzurat pentru crimă fusese căpitan în Cavaleria Statelor Unite.

Emily, fără să se gîndească la ce face, strigă:

– Michael! Apoi începu să alerge pe scară, spre etajul clădirii.

Neţinînd seama de cine sau ce aruncase aceste săbii, Emily alergă prin casă cu mare viteză, deschizînd uşile camerelor şi dulapurilor. Cu ani în urmă, obţinuse o

copie a planurilor casei de la firma de arhitectură din Philadelphia, care mai existau încă şi care precedaseră iniţial casa. Ea le studiase atît de bine, încît putea umbla prin casă şi cu ochii legaţi.

– Michael, unde eşti? strigă ea.

Vocea ei stîrnea ecou între pereţii goi, făcînd-o să se simtă mai puţin singură, mai puţin speriată de ceea ce simţea în jurul ei.

Abia cînd ajunse la etajul al treilea, ultimul, îşi dădu seama că devine isterică. Oare Michael dispăruse tot atît de repede şi de uşor pe cît apăruse în viaţa ei?

În clipa aceea, o mînă puternică apăru, nu se ştie de unde, şi îi acoperi gura, iar un braţ o ţinea de talie atît de strîns, încît abia putea respira. Emily lovi cu picioarele, luptîndu-secu toată puterea.

– Au! îi şopti Michael la ureche. Opreşte-te! Pantofii ăştia ai tăi dor.

Auzind asta, ea îi muşcă mîna; el o eliberă, iar ea se întoarse spre el cu furie.

– Unde-ai fost? întrebă ea. Te-am căutat în toată casa. Puteai să-mi răspunzi şi...

Michael o apucă de mînă şi începu să fugă, trăgînd-o după el.

– Mai e ceva mai sus? Vîrful casei? Nu cunosc cuvîntul.

– Pod? Da, există. Camera asta are o scară ascunsă într-un dulap. Căpitanul Madison îşi ţine ascuns podul.

– Nu-mi menţiona numele ăsta, spuse Michael supărat trăgînd-o în continuare de mînă în timp ce alerga în dormitor şi deschise o uşă pe jumătate mascată. Treci! îi ordonă el, împingînd-o în sus şi urmînd-o. Am dreptate

ca se poate ieşi din camera asta? Simt că nu este un spaţiu închis.

– Da, răspunse ea, căpitanul are un tunel de fugă, dar nu ştiu cît de sigur este după atîţia ani. Casa asta putrezeşte.

– Ba putrezeşte mintea omului ăstuia, spuse Michael printre dinţi cînd ajunseră sus în podul casei.

– Ia te uită! exclamă Emily uitîndu-se în jur.

Nu mai fusese acolo pînă atunci. Era plin de cufere, garderobe şi alte obiecte pe care ar fi vrut foarte mult să le cerceteze.

– Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva, zise Michael apucînd-o din nou de mînă. Acum, unde-i ieşirea? Trebuie să ieşim de-aici!

Emily trebuia să se concentreze. Era greu, pentru că pe un perete era o bibliotecă cu geam, cu cărţi vechi. Oare ce fel de cărţi? Ediţii rare? Ediţii princeps semnate de autor? Poate un manuscris original al unui roman clasic? Poate...

– Emily! exclamă Michael. Unde-i ieşirea?

Trebui să clipească de cîteva ori ca să revină la realitate.

– Aici, cred... sub cornişă. Dar nu sînt sigură. Poate ar trebui...

Se uită din nou, curioasă, spre cărţi.

– Ce-ar trebui? Să stăm aici şi să fim ucişi?

Ea rămase în spate în timp ce el pipăia zidul cu mîinile, încercînd să găsească o uşă sau o deschizătoare.

– Am găsit, zise el, apoi deschise uşa cu degetele, pentru că nu găsi o încuietoare. Cînd se uită după Emily,

ea era deja la un pas de bibliotecă cu mîna întinsă spre uşă.

Michael o înhăţă, o împinse spre uşa mică, apoi o apăsă ca să îngenuncheze.

– Eu mă duc primul şi îţi jur că, dacă te opreşti să te uiţi la vreun obiect, o să te fac să-ţi pară rău, spuse el; apoi dispăru în întunericul din spatele uşiţei.

– Alice în ţara minunilor! spuse ea inspirînd adînc şi începu să se tîrască.

În jurul lor se auzeau sunete. Emily nu-şi dădea seama dacă erau scîrţituri ale casei vechi sau proveneau de la alte lucruri la care nici nu voia să se gîndească.

– Te deranjează să-mi spui ce se întîmplă? Credeam că eşti prieten cu stafiile. Nu poţi să vorbeşti cu bărbatul ăsta?

– Pune-ţi mîna aici, zise el întinzîndu-i mîna lui şi ghidînd-o. Emily nu putea vedea nimic, nici trupul ei, nici pe al lui Michael, dar pentru el se părea că nu e nici o diferenţă între lumină şi întuneric. Bine, acum vino încet. Aşa o să ieşim curînd de-aici.

– Nu-mi răspunzi? întrebă ea nerăbdătoare.

Nu suporta liniştea în întuneric; avea nevoie mereu să fie asigurată că el mai este acolo.

– Spiritul din casa asta vrea să omoare trupul ăsta pentru ca spiritul meu să se întoarcă acolo de unde aparţine. Eu prefer să nu mor pînă nu aflu pentru ce am fost trimis aici.

– Înţeleg, spuse ea.

Dar vorbele lui o speriară şi mai rău, aşa încît încerca să înlocuiască teama cu furia.

– Eşti un bărbat enervant, sări ea. Tu de ce nu te temi?

– Să mă tem, de ce anume?

– De moarte. Toată lumea se teme de moarte.

– Atenţie, aici! Sçîndura asta este putredă. Perfect. Mergi bine. Emily, oamenii se tem de moarte pentru că nu ştiu ce este după aceea. Eu ştiu şi e foarte bine.

– Cineva încearcă să te omoare şi tu discuţi filozofie spirituală! se răsti ea.

– Ştiu un moment mai bun decît ăsta ca să te rogi?

În vocea lui era o urmă de amuzament.

– De fapt, nu, zise ea şi simţi cum o trece un fior de spaimă. Ura podul, ura să se tîrîie, ura...

– Adrian, unde eşti? spuse Michael cam tare, de parcă ar fi vrut s-o distragă de la gîndurile ei.

– Cine-i Adrian?

– Şeful meu.

– Credeam că Arhanghelul Mihail e şeful tău.

O pînză de păianjen o atinse pe faţă şi ea începu să o înlăture cu mîna, dar el se întoarse şi îi luă uşor masa lipicioasă de pe faţă.

– Nu! spuse el încet, cu mîinile pe faţa ei, iar Emily simţi cum i se calmează temerile. Arhanghelul Mihail e la vreo două sute de nivele mai sus decît Adrian, iar eu sînt la vreo zece nivele sub Adrian.

– Ah, înţeleg!

Dar nu înţelegea.

Cînd Michael se răsuci şi o porni din nou să se tîrască, ea se simţi mai puţin agitată şi mai puţin speriată, dar tot nu voia să stea în întuneric în tăcere.

– Ceea ce descrii seamănă mai mult cu o corporaţie decît cu Raiul. Şi, continuă ea înainte ca el să răspundă, să nu îndrăzneşti să-mi spui că aceste corporaţii sînt specifice Raiului. Asta nu o s-o cred. Ele sînt bazate pe locul celălalt opus Raiului.

– Au aceeaşi structură de bază. Satana fură ideile noastre.

– Ce surpriză! rosti ea cu sarcasm.

– Emily, o să-mi lipseşti.

– Ce crezi, persoana care o să-ţi facă ţie felul va fi moartă sau vie? şopti ea.

Rîzînd, Michael păşi printr-o deschizătură şi apăru lumina. Întinzîndu-se, el o luă de mînă. În sfîrşit, stătea în picioare, nu pe genunchi. Poate că lumina era de vină sau poate mîna lui Michael care o atingea pe a ei, dar nu se mai temea.

– Aici e, spuse Michael.

În vocea lui se simţea uşurare.

– Cine e aici? întrebă ea şi îşi dădu seama că vorbeşte în şoaptă.

Dacă îşi amintea bine planul casei, se aflau acum într-o cameră mică, secretă, în afara biroului de la parter al căpitanului Madison. Camera era mai mică decît un dulap modern în perete, iar uşa atît de bine ascunsă, încît nimeni din afară nu o putea vedea.

– Adrian e aici, spuse Michael zîmbind. El nu are trup care să poată fi ameninţat de acest spirit, aşa că nu trebuie să se teamă. Adrian o să-l calmeze pe bărbat şi ai să fii în siguranţă.

Ea nu voia să se aprofundeze ce preţ neînsemnat punea Michael pe viaţa lui, în timp ce se gîndea mereu la viaţa ei.

– Ai încercat să deschizi uşa? întrebă ea, trecînd pe lîngă el.

Dar el o prinse de mînă.

– Încă nu. Nu e momentul, zise el liniştit.

Era ceva straniu în vocea lui, dar Emily nu voia să se gîndească la asta. Mai bine să facă glume ca să-şi ţină frica sub control.

– Grozav! Sînt închisă într-un dulap cu un înger care e în trupul unui ucigaş, în timp ce afară sînt alţi îngeri care calmează o fantomă furioasă. Aşa-i?

– Ai fost întotdeauna deşteaptă, Emily. Deşteaptă şi frumoasă, Emily...

Vocea lui era atît de serioasă, încît ea se uită în sus, la el. În cămăruţă era foarte întuneric, dar îi vedea silueta şi îi simţea căldura trupului mare lîngă al ei. Inima îi bătea încă tare, dar îşi spuse că era din cauza celor prin care tocmai trecuse şi nu din cauza apropierii de el.

– Trupul ăsta şi trupul tău mă fac să simt nişte lucruri, spuse el cu blîndeţe. Vreau să-mi lipesc buzele de gîtul tău. În clipa asta, simt că a-ţi săruta gîtul este pentru mine o necesitate, ca şi respiratul. Am voie?

– Nu, bineînţeles că nu, spuse ea chiar în timp ce întoarse capul ca să-i dea acces spre gît.

Buzele lui erau deja pe gîtul ei şi Emily era sigură că nu mai simţise ceva atît de divin în viaţa ei. Era blînd şi arzător în acelaşi timp. Fără să se gîndească ce face, braţele ei îi înconjurară mijlocul şi îl traseră mai aproape, apoi întoarse faţa, ca buzele lui să le găsească pe ale ei.

Dar, în secunda următoare, uşa se deschise şi lăsă să pătrundă lumina care o orbi pe Emily. Întorcîndu-se spre uşa deschisă, ea nu văzu decît o cameră goală.

Cînd se uită din nou la Michael, acesta devenise palid. Iar ea nu era sigură dacă se va mai putea ţine pe picioare în cazul în care el şi-ar lua braţul din jurul taliei ei.

Dar în secunda următoare, Michael lăsă ambele braţe în jos şi luă poziţia de drepţi, ca un soldat. Cînd se uită la faţa lui, păru că ascultă pe cineva. Dar nu era nimeni în cameră.

După cîteva momente, el se întoarse spre ea.

– Emily, stai aici. N-o să fie plăcut. Adrian este teribil de furios.

Cu asta, el închise uşa şi o lăsă în întuneric.

Imediat se auzi vocea lui Michael, de partea cealaltă a uşii. Ea nu înţelegea vorbele, dar avea un ton în voce pe care nu-l mai auzise, un ton de reverenţă şi adînc respect. Şi părea a fi un soldat muştruluit de un ofiţer superior.

Emily începu să-şi revină după sărutările lui Michael ca şi după dificultăţile din tunel de care nu voia să-şi mai amintească. Dar nu-şi mai putea stăpîni curiozitatea. Desigur că nu putea fi adevărat, dar poate că, dincolo de uşă, un înger era certat de un altul şi poate că n-ar trebui să-i scape aşa ceva.

Cu precauţie, ea deschise uşa şi îl văzu pe Michael stînd în mijlocul camerei, ţinîndu-şi capul plecat, a aprobare.

– Trupul e de vină, zicea el încet. Se pare că nu am control asupra lui. Da, înţeleg. Dar e atît de frumoasă, încît mi-e greu să rezist atracţiei ei.

În spatele lui, Emily zîmbi. I se spusese de multe ori că e simpatică şi drăguţă şi că place, dar felul cum spunsese bărbatul ăsta că e frumoasă aproape că o

făcuse să şi creadă asta.

– Dar spiritul ei *este* frumos! spuse Michael, de parcă îi apăra onoarea.

Emily zîmbi mai larg cînd el se opri ca să mai asculte.

– Nu ştii cumva pentru ce am fost trimis aici? o întrebă Michael pe persoana nevăzută.

Emily ascultă în tăcere, în timp ce Michael aproba din cap.

După cîteva minute, el îşi întoarse uşor capul spre Emily şi îi explică.

– El îmi spune că, deşi nu ştie ce este în mintea unui arhanghel, nu crede că misiunea mea ar exclude o sărutare dată unei fete tinere pe întuneric, într-un dulap.

La asta, Emily zîmbi, şi el îi făcu semn cu ochiul, iar un moment mai tîrziu se întoarse spre ea şi zîmbi.

– Eşti gata de plecare? Trupul ăsta e flămînd.

– Dar cum rămîne cu...? începu ea, dar Michael o împinse din cameră şi ieşiră afară din casă, la maşină.

Emily curăţa bucătăria, freca oul uscat de pe uşile bufetului, în timp ce Michael stătea pe un scaun la micul bar şi se gîndea.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul ei, el fusese tăcut, dar ea vedea că era îngrijorat. Îi trebui ceva efort ca să scoată de la el ce anume îl îngrijora.

– Trebuie să aflu pentru ce sînt aici, zise el. După cele întîmplate azi, aş putea fi rechemat chiar înainte de a afla motivul pentru care am fost trimis aici. Sînt prea atras de tine ca muritor, Emily, şi las ca asta să se amestece în descoperirea şi executarea obiectivului meu.

Emily nu avea însă nici un răspuns sau vreun sfat pe care să i-l dea. Părea că suportase bine teroarea de dimineaţă din casa bîntuită de spirite, şi totuşi mai tremura încă. Faptul că se tîrîse printr-un pod murdar nu prea o amuza. Dar tot ce îl preocupa pe Michael era că nu aflase motivul pentru care fusese trimis pe pămînt.

– Ce ai de gînd să faci mîine? întrebă el cînd ea începu să facă sandvişuri pentru prînzul lor întîrziat.

– Să mă duc la lucru. Îţi aminteşti de locul acela? O să fie un haos cînd o să mă întorc şi...

– Merg şi eu cu tine.

– Nu, nu mergi. Şi nici să nu te gîndeşti la asta. Nu se poate să fii văzut.

– Sînt prea urît? încercă el să glumească, dar umorul nu i se vedea şi în privire.

– Nu, e prea periculos. Vei fi văzut.

– Şi dacă mă vede cineva, ce poate să-mi facă? Să mă omoare?

– Zău, aş dori să nu vorbeşti cu atîta uşurinţă de un lucru atît de serios.

– Singurul lucru serios în legătură cu moartea mea ar fi dacă aceasta s-ar petrece înainte de a-mi termina misiunea aici, oricare ar fi ea.

– Nu crezi că are vreo legătură cu cele întîmplate în casa Madison? întrebă ea.

– Nu sînt sigur. S-ar putea, dar... Înalţă capul. Cred că am să ştiu despre ce este vorba cînd am să ajung la lucrul respectiv. Sînt preocupat că...

Se uită din nou în jos la mîini şi părea că nu are de gînd să plece.

– Ce anume te preocupă?

Ea încercă să pară indiferentă, dar ştia că lucrul la care se gîndea el era ceva serios.

Cînd se uită din nou la ea, ochii lui erau blînzi.

– Vezi, Emily, adevărul este că nu sînt un prea bun înger păzitor. Am tendinţă spre favoritism, iar oamenii îmi plac sau nu-mi plac, mai mult decît ar trebui. Ne străduim cu toţii să fim ca Dumnezeu. El iubeşte pe fiecare. Aşa-i. Nu are importanţă ce sînt sau ce-au făcut, Dumnezeu îi iubeşte.

Michael inspiră adînc.

– Încercăm să fim ca El, dar, vai, eu nu sînt nici măcar pe-aproape. Am tendinţa să intervin.

– Şi cum faci asta?

– Îi avertizez pe favoriţii mei cînd se află în pericol.

– Ca de pildă să le gîdili nasul cînd urmează să întîmple ceva îngrozitor?

– Exact. Cred că dacă aş face lucrul ăsta pentru toţi oamenii mei, ar fi în regulă. Dar se pare că nu pot face acelaşi lucru pentru toţi. De exemplu, am spiritul ăsta care este cu adevărat rău. Egoist, pur şi simplu. E rău. El ucide, bate oameni, torturează copii.

– Dar se presupune să-l iubeşti.

– Da, exact. Adrian îşi tratează toţi clienţii în acelaşi fel. Dar eu...

Se uită ruşinat la ea.

– Dar tu ce-i faci spiritului ăstuia?

Michael se strîmbă.

– Fac să fie prins. În fiecare viaţă a lui, grotesc la urechea cuiva unde se află şi el e prins şi închis. Dacă scapă, mă asigur să fie prins din nou. Într-o viaţă l-am ţinut douăzeci de ani în închisoare pentru că furase o lingură, iar asta pentru că ştiam ce-ar face dacă ar fi fost liber. Iar cînd a fost eliberat, l-am făcut să fure un pepene şi a intrat din nou la închisoare.

– Văd că eşti un înger teribil, spuse ea şi rîsul o înecă.

– Nu e de rîs. Dumnezeu v-a oferit vouă, muritorilor, libertatea de a alege, iar eu nu trebuie să mă amestec aici. Adrian mi-a spus că bărbatul s-ar fi schimbat. Dar dacă l-am băgat la închisoare, el nu a avut posibilitatea să aleagă liber. Dar, Emily, cînd vezi un bărbat care timp de trei sute de ani face doar rele, te gîndeşti că n-o să se schimbe niciodată!

Emily nu avea răspuns la problema lui. Tot ce putea spune era că ea considera că are dreptate. Dar ce ştia ea despre ce înseamnă să fii înger? Nu că el ar fi aşa ceva, se grăbi să adauge.

– Muştar sau maioneză? întrebă ea.

– Ce sînt astea?

Explicaţiile ei îi distraseră atenţia.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, în timp ce Emily mergea pe jos spre serviciu, se gîndea cum voise să scape de Michael pînă în dimineața aceea, dar n-o făcuse. El avea un mod de a o face să-şi uite bunele intenții.

Seara trecută, el îi ceruse să-i explice ce făceau oamenii cu barele de oțel şi cu alimentele. Îi trebui cîtva timp să înțeleagă ce vrea să spună, pentru că, la început, a crezut că era vorba de sacrificarea unor oi pe vechile altare.

Ea fu aproape dezamăgită cînd a înțeles că era vorba de grătarul modern. Între apartamentul ei şi al lui Donald era o mică terasă din lemn; ea îl duse acolo, îl puse să care cărbuni şi să aprindă focul, în timp ce ea se duse să ia carne de fript.

Era pregătită ca la întoarcere să găsească toată clădirea arsă pînă la temelie, dar fu plăcut surprinsă văzînd

cărbunii perfecți care o aşteptau. Iar Michael era atît de încîntat de sine, încît aproape că plutea.

– Vrei să plutesc? Să ştii că pot, spuse el, iar ea nu se putu abține să nu rîdă.

După cină, el voise să învețe să danseze, cum o văzuse pe ea. Asta le luă ceva timp, dar, în cele din urmă, ea înțelese că se referea la vals, căci o văzuse dansînd într-o viață edwardiană.

Bineînțeles că ea nu credea în reîncarnare. El prinse foarte repede mişcarea. În timp ce ea şi Michael se roteau împreună prin cameră, el îi vorbi de un bal la care participase ea şi de rochia argintie pe care o purtase şi de diamantele din păr.

– Erai cea mai frumoasă femeie de acolo, spuse el şi nici un bărbat nu-şi putea lua ochii de la tine.

– Chiar şi soțul meu? îl tachină ea.

Dar Michael se uită în altă parte şi nu-i răspunse. Iar ea nu-l mai întrebă pentru că doar Dumnezeu ştia ce i se întîmplase într-o epocă în care nu exista medicina modernă.

Adevărate sau nu, poveştile pe care le țesea el o făceau să se vadă în alt timp şi spațiu. Putea vedea lumînările, simțea parfumurile, auzea rîsetele slabe ale celorlalți dansatori. Aproape că simțea corsetul care îi intra în piele şi îi făcea talia subțire, în timp ce fusta lungă, grea de mii de mici mărgele arginii, se învîrtea senzual în jurul picioarelor ei.

Cînd muzica s-a oprit şi Michael şi-a luat mîna de pe mîna ei, viziunea a dispărut, iar ea se străduí din răsputeri să nu se arunce din nou în brațele lui ca s-o facă să reapară.

Michael a fost cel care a spus:

– Cred că trebuie să ne despărțim pentru seara asta, Emily. Noapte bună.

Apoi a plecat brusc, lăsînd-o singură sub puternicele becuri electrice moderne. Fără lumînări, fără rochii de seară decoltate.

Dar abia cînd s-a închis singură în dormitor, a avut o discuție bună cu ea însăși.

– Să fiu detașată, și-a spus cu glas tare. Detașată și neplictisitoare. Și poate că mîine seară o să-i dau un telefon lui Donald, deși lui nu-i place să fie deranjat în cursul săptămînii. Doar în caz de urgență.

Dar asta nu era oare o urgență? se întrebă ea cînd se băgă în așternut. Acum, mergînd spre serviciu, după ce ieșise din casă în vîrful picioarelor, la cinci dimineața, cînd Michael mai dormea, ea își spunea că nu era lașă. Plecase devreme pentru că avea mult de lucru, nu din alte motive.

Iar faptul că-i lăsase lui Michael un bilet în care îi spunea serios că nu trebuia să părăsească apartamentul toată ziua și să nu permită nimănui să-l vadă, era doar o precauție de bun-simț. El știa că nu se putea să fie văzut, dar era mai bine să-i reamintească, nu-i așa? Iar o scrisoare avea mai multă greutate decît o conversație, nu?

– Poate că am să-l sun pe Donald la prînz, murmură ea, apoi grăbi pasul.

– Și ce vă mai face familia, doamnă Shirley? o întrebă Emily pe femeia însărcinată aflată dincolo de biroul bibliotecii.

– Toți sînt bine, în afară de cel mai mic, a răcit. Și ce face Donald?

– El are o sănătate excelentă. El...

Se opri cînd își ridică privirea și îl văzu pe Michael intrînd în bibliotecă.

– Emily, te simți bine? întrebă doamna Shirley. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

– Nu, doar un înger, spuse Michael aplecîndu-se peste birou și uitîndu-se la doamna Shirley cea umflată, însărcinată și foarte obosită, de parcă ar fi fost cea mai sexy persoană pe care o văzuse vreodată.

– Vai! exclamă doamna Shirley, fluturîndu-și genele. Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sînt Susan Shirley, iar dumneata ești...

Michael ridică mîna ei întinsă și o duse la buze, sărutîndu-i degetele înroșite de atîta treabă cu un număr crescînd de copii.

– Eu sînt Michael...

Ezitînd, el se uită la Emily, iar ea înțelese că el își uitase numele de familie.

– Chamberlain, sări ea și îi aruncă o privire care îi dădu de înțeles că o să-l ucidă pentru că apăruse în public.

Dar el o ignoră și se uită din nou la doamna Siriley.

– Da, desigur, Chamberlain. Sînt un văr al lui Emily, din partea mamei ei. Și locuiesc la ea.

– Vai, Emily, ar fi trebuit să ne spui, zise doamna Shirley, căznindu-se să-și ia mîna dintr-a lui Michael.

Emily se înecă prea tare ca să poată vorbi. Văr? „Locuiesc la ea"?!

– Emily dragă, spuse Michael, te simți bine? Pot să-ți

aduc ceva de băut?

În timp ce doamna Shirley îşi muta privirea de la unul la celălalt, zîmbind slab, Emily şi-a dat seama că viaţa ei, aşa cum o cunoştea ea, se sfîrşise. În următoarele trei ore, întregul Greenbriar avea să ştie că „vărul" ei locuia la ea.

– Spune-mi, domnule Chamberlain, eşti căsătorit?

– Da, răspunse Emily, vorba oprindu-i-se atît de rău în gît, încît începu să tuşească.

Michael întinse mîna peste birou şi o bătu pe spate, dar, după o lovitură, mişcarea mîinii lui se transformase în mîngîiere.

– Sînt despărţit, spuse Michael, zîmbindu-i doamnei Shirley. Din nefericire, divorţul e în curs.

Emily, tuşind în continuare, îndepărtă mîna lui Michael de pe spatele ei, dar cînd el îşi puse mîna pe masa de lucru, ea i-o lovi tare cu o ştampilă pe care scria că data înapoierii cărţii este peste două săptămîni.

Michael nu-şi lua ochii de la doamna Shirley, dar îşi retrase braţul în timp ce Emily încetă în sfîrşit să mai tuşească.

– Ei, Emily, spuse doamna Shirley, mai bine mă duc acasă, pînă nu distrug copiii totul. Trebuie să spun că a fost o surpriză şi o încîntare să te cunosc, domnule Chamberlain.

– Michael, vă rog.

– Ar trebui să vii la cină la noi, ca eu şi soţul meu să te cunoaştem mai bine. Sau nu, zise de parcă tocmai îi venise ideea. Un divorţ te face să te simţi singur, poate ar trebui să te recomand cîtorva prietene ale mele.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Michael dulceag.

Dar acum trebuie să vă grăbiţi, pentru că bebeluşii ăştia pe care îi aştepţi vor veni repede.

– Bebeluşi? întrebă ea uimită. A, nu, e doar unul. Eu sînt într-adevăr foarte umflată şi mai am încă două luni de dus.

Spre dezgustul lui Emily, dar spre vizibila încîntare a doamnei Shirley, Michael puse mîinile pe burta ei enormă şi tare.

– O să aveţi doi copii, un băiat şi o fată, şi mai sînt doar cinci săptămîni de dus.

– Ah, făcu doamna Shirley zîmbind de parcă tocmai ar fi fost binecuvîntată de Papa, şi porni spre uşă. Cred că am să-l sun pe doctor şi am să-i cer să-mi mai facă o fonogramă.

– Da, spuse dulce Michael. Şi nu uitaţi de invitaţie.

– Ah, n-ai teamă, zise ea retrăgîndu-se spre uşă, de parcă, dacă i-ar fi întors spatele, l-ar fi pierdut din ochi.

După plecarea ei, Michael se întoarse spre Emily zîmbind în continuare.

– Eşti nebun, spuse ea încet printre dinţi, ca alţi oameni din bibliotecă să nu o audă. Ştii ce-ai făcut?

– Am vrut să văd cum arată biblioteca ta, răspunse el vesel.

Ea inspiră adînc şi începu să numere pînă la zece, dar abia ajunse la trei că el se aplecă peste birou, încît ajunse aproape nas în nas cu ea.

– Doamna Shirley le va spune femeilor din oraşel despre tine şi, în douăzeci şi patru de ore, FBI-ul va fi aici!

– De fapt, zise Michael calm, nu cred că e adevărat. Am vorbit azi-dimineaţă cu cineva şi...

– Mort sau viu? sări ea.

– Viu.

Ea îşi îngustă ochii.

– Cu sau fără trup?

Michael îi zîmbi cu jumătate de gură.

– Fără. Mi-a spus că în localitatea asta sînt douăzeci de femei la un bărbat şi ea...

– Ea? Ea... cine?

– Spiritul care mi-a spus asta e o femeie. Eşti geloasă?

– Deloc. Vreau doar să ştiu unde ai întîlnit-o pe femeia asta şi dacă ea bîntuie prin apartamentul meu?

– Nu, ea stă în cel al Rățoiului... al lui Donald. Mi-a zis că sînt atît de puțini bărbați în această localitate, încît sînt mai în siguranță aici decît oriunde pe planetă. Chiar şi femeile care au bărbați stau aproape tot timpul fără ei. Ea spune că sînt în siguranță şi că nimeni nu va spune nimic care să facă să fiu aruncat de aici.

Emily nu avea de gînd să comenteze acest punct de vedere distorsionat despre orăşelul ei iubit. În plus, o clientă, Anne Helmer, îi observă şi se hotărî să-şi ia cărțile chiar în acel moment.

Michael deschise gura ca să-i vorbească femeii, dar Emily îi aruncă o privire atît de dură, încît el se depărtă şi deveni foarte interesat de un afiş care anunța ultimul roman al lui Nancy Pickard.

Cînd Anne plecă, Anne se întoarse din nou spre Michael şi-i spuse cu voce scăzută:

– Ce caută o femeie în apartamentul lui Donald?

– Nu ştiu. Mi s-a părut o necuviință să întreb.

– Grozav! Este cavaler cu stafiile, mormăi ea.

– Emily, eşti supărată pe mine de ceva?

Nu avea de gînd să răspundă la o întrebare despre care el ştia că era superfluă şi nici nu-l va lăsa să devieze de la subiect.

– Ce cauți aici?

– M-am gîndit că aş putea să mă uit pe documetele pe care le ai despre casa unde am fost ieri şi, întrucît Lillian a zis că ăsta-i centrul localității...

– Cine-i Lillian? întrebă ea atît de tare, încît Hattie şi Sarah Somerville îşi ridicară ochii de pe romanele cu crime reale, pe care le citeau. Mai încet, ea adăugă: Nu, nu-mi spune, ea e spiritul fără trup care locuieşte în apartamentul lui Donald, aşa-i? zise ea zîmbind fals. Avînd în vedere că el nu e aici toată săptămîna, poate ar trebui să plătească chirie.

– Ea n-are buzunare în care să țină banii şi s-ar putea să aibă probleme dacă ar încerca să deschidă un cont în bancă. Ştiu ce părere aveți voi muritorii despre spirite.

– Nu mai rîde de mine. Şi ce vrei să zici cu asta că n-are buzunare?

– N-aş îndrăzni să rîd de tine. Iar Lillian a părăsit lumea asta cînd făcea baie, aşa că... Ridică din umeri apoi ochii i se luminară. Poate ai vrea să-i dai o slujbă aici la bibliotecă. Ea ar putea cu siguranță să-i facă pe oameni să aducă înapoi cărțile la timp şi ar fi o companie pentru cei doi domni care stau...

– Opreşte-te! Nu mai vreau să aud despre stafii în biblioteca mea.

– Sigur? Sînt bărbați foarte simpatici. Doar că mi se pare că unul dintre ei a ucis...

– Încă o vorbă şi te dau afară de-aici, şopti ea uitîndu-se cu coada ochiului la domnişoarele Somerville. Ele se străduiau atît de tare să audă, încît trupurile lor erau înclinate la patruzeci şi cinci de grade spre Emily.

Michael zîmbea şmecher.

– Unde ţii cercetarea aia?

– De ce nu te duci la apartamentul meu? spuse ea tăios. Am să o aduc pe toată acasă.

– Nici o şansă. Vreau să stau aici cu tine pînă aflu ce lucru rău te înconjoară.

– Adică altceva în afară de tine şi de spiritul ăla fără trup?

– Emily, Emily, aproape că m-aş gîndi că eşti supărată pe mine. Mai bine zîmbeşte, pentru că oamenii încep să se întrebe ce şoptim noi oare atît de intim.

Brusc, ea se gîndi că ar fi mai bine ca el să stea pe lîngă ea şi nu să umble lelea. Aşa, ar şti unde este şi ce face. În plus, nu făcea nici un progres în a-l scoate de acolo.

– În regulă. Aşează-te acolo, am să-ţi aduc tot ce am şi o să poţi să te uiţi prin dosar.

– Mulţumesc, dar am să mă aşez la masa din colţ. Bărbaţii ăia vor să facă o treabă şi pot să mă ajute.

Emily se uită urît la el.

– În regulă. Dar dacă vreunul începe să întoarcă pagini sau fac cine ştie ce ca să-mi sperie cititorii, am să...

Ce-ar putea face să pedepsească nişte fantome? Îi aruncă lui Michael un mic zîmbet fals.

– Am să vă spun pe toţi lui Adrian.

Fu bucuroasă văzîndu-l pe Michael pălind.

– Tu te prinzi prea repede, zise el.

Dar, cînd se depărtă, îi făcu cu ochiul. Iar mai tîrziu, cînd ea îi puse în faţă un teanc de hîrtii, el îi şopti:

– Ei vor s-o cunoască pe Lillian.

Apoi îşi mişcă sprîncenele atît de caraghios, încît Emily trebui să plece să nu înceapă să rîdă. Cu gîndul la doi bărbaţi libidinoşi, stafii, plictisiţi de cine ştie cît timp de stat într-o bibliotecă, dorind să cunoască o doamnă stafie dezbrăcată! Era prea mult pentru ea. Îi trebui un moment de reculegere ca să poată rosti:

– Cînd termini cu astea, mai am şi altele.

Din nefericire, vocea ei nu suna chiar atît de serios precum o dorise.

Capitolul 10

Vineri seara, în timp ce stătea întinsă în baie cu ochii închiși, Emily se gîndea. Desigur că tot ce făcuse săptămîna asta era greșit, totuși, trebuia să admită că fusese cea mai interesantă săptămînă din viața ei. Nu chiar atît de bună cum ar fi fost dacă ar fi petrecut-o cu Donald, se corectă ea, dar fusese extraordinară.

Cînd Michael apăruse marți în bibliotecă, fusese îngrozită că va fi recunoscut. Și-l închipuia zăcînd într-o baltă de sînge, pe pavaj, cu bărbați înarmați de la FBI sau cu mafioți aplecați deasupra lui. Sau cu cine știe ce fel de arme, se gîndi ea. Dar, după o după-amiază plină de nervi, văzînd că nu apare nici un asasin, începu să se relaxeze.

În fine, un fel de relaxare. Adevărul era că nu avusese nici două minute de liniște de cînd Susan Shirley ieșise din bibliotecă și începuse să răspîndească știrea

că în bibliotecă venise un bărbat liber, aproape holtei.

Greenbriar era o localitate de navetiști, în timpul săptămînii erau puțini bărbați prezenți. Majoritatea erau ca Donald, aveau apartamente în orașul mare unde lucrau și veneau acasă doar vineri seara, cu servietele încărcate cu hîrtii de rezolvat.

– Este o localitate ca în timp de război, spunea Irene. Bărbații se duc la război în fiecare luni dimineața și se întorc vineri seara, ca loviți de bombe.

Emily nu considera că la Greenbriar era chiar atît de rău, dar uneori se simțea într-adevăr în atmosferă o de foame-de-bărbați.

Așadar, de îndată ce s-a transmis știrea că un bărbat adult, heterosexual, se afla în oraș, aceasta deveni atracția anului.

Ah, cît de mult i-a plăcut asta lui Michael, se gîndi Emily cu oarecare dezgust în timp ce-și spăla piciorul stîng. Lui i-a plăcut fiecare minut de atenție, fie că era din partea unor femei singure, fie din partea unor copii care își vedeau rar tații.

La sfîrșitul primei zile, Michael nu mai încercă să citească grămada de documente pe care i le dăduse Emily, ceea ce, după părerea ei, nu era un sacrificiu prea mare, și acordă atenție oamenilor din Greenbriar.

La ora prînzului, el a părăsit grămada de hîrtii și s-a mutat în colțul frumos al bibliotecii, unde Emily așezase secțiunea pentru copii. Acolo erau scaune și perne maro pe podea și un covor gros pentru care se rugase trei luni de un negustor ca să i-l doneze.

În timp ce Emily ștampila carte după carte – pentru că toți locuitorii din Greenbriar țînuseră să treacă pe

acolo –, Michael organizase în biblioteca ei ceea ce părea a fi un atelier de reparații.

Acesta începuse în mod nevinovat, cînd a căzut capul păpușii unei copile care stătea lîngă mama ei, bucuroasă de venirea lui Michael în localitate. Mama, o femeie divorțată, care își creștea singură copila, nu observă ochii plini de lacrimi mari ai fetiței cînd aceasta privi în jos la păpușa ei fără cap.

Michael a observat și, îngenunchind, luă cele două bucăți ale păpușii și le puse la loc.

Mama vorbea agitată fără să spună nimic, dar încercînd să facă o impresie bună, în timp ce Michael avea ochi doar pentru fetiță.

– Știi vreo poveste? șopti fetița privind în ochii negri ai lui Michael.

– Știu o mulțime de povești despre îngerași, răspunse el încet, și tare mi-ar plăcea să-ți spun cîteva.

Copila aprobă din cap și îi dădu mîna lui Michael, apoi îl urmă în colțul copiilor. Mama fetiței clipi de cîteva ori, apoi se întoarse spre Emily și o întrebă dacă ar fi nimerit să o lase pe fiica ei acolo în timp ce ea se duce la cumpărături.

– Eu, ă... începu Emily.

Nu era obișnuit ca biblioteca ei să fie folosită drept grădiniță, dar, privind spre Michael și spre copilă, care stăteau pe podea cufundați într-o poveste pe care o spunea el, Emily răspunse că, bineînțeles, fetița putea rămîne acolo.

După aceea, nu a mai existat reținere. Copii din toată localitatea apărură cu jucării stricate și cu urechile gata să asculte ce le povestea Michael.

La ora trei, Emily o sună pe ajutoarea ei, care avea program redus, și o întrebă dacă poate veni la serviciu, pentru că avea o nevoie disperată de ea.

Gidrah fu atît de șocată de această cerere, încît nu a spus nici o vorbă și a venit atît de repede încît lui Emily i-a fost frică să o întrebe cu ce viteză a condus mașina.

– Doamne, fie-ți milă! exclamase Gidrah, ochii ei mari, căprui, cuprinzînd dintr-o privire biblioteca aglomerată. Cine-i ăsta?

Gidrah era cu vreo douăzeci și cinci de centimetri mai înaltă decît Emily și mai grea decît ea nu vreo cincizeci de kilograme. Era persoana cea mai generoasă pe care o cunoscuse Emily verodată.

Gidrah locuia la marginea orașului, cu un soț care apărea doar din cînd în cînd și cu doi fii adolescenți care nu făceau altceva decît să mănînce și să se uite toată ziua la televizor. Îi spunea lui Emily că venirea la serviciu era cea mai mare bucurie a vieții ei.

– E vărul meu, îl recomandase Emily peste capul a trei femei aliniate în fața biroului, așteptînd ca ea să le ștampileze cărțile. Poți să stai tu la birou, la eliberare, în timp ce eu caut cărțile cerute de oameni?

– Sigur, spuse Gidrah, cu ochii încă măriți, uitîndu-se la capul lui Michael care putea fi văzut pe deasupra capetelor copiilor. E băiatul cu flautul fermecat?

– E un înger, răspunse Emily fără să se gîndească, apoi îi aruncă o privire și dispăru printre rafturi.

Din clipa în care nu mai era legată de scaunul de la birou, era ca și toate celelalte femei care umpleau biblioteca.

Murea de curiozitate să audă ce povești spunea Mi-

chael. Cu mîinile pline de cărți, Emily se opri la marginea grupului și ascultă. Nu știa ce așteaptă de la poveștile lui Michael.

Probabil, le spunea ceva despre religie sau măcar o poveste din *Biblie*, se gîndi ea. Dar el le vorbea despre istoria Americii. Doar că le vorbea despre războiul de independență din punctul de vedere al unui om care a fost acolo.

Și putea răspunde la toate întrebările pe care le puneau copiii. „Ce mîncau?" „Cum se duceau la toaletă?" „Tații lucrau în orașul cel mare?" „Le plăceau videojocurile?"

Nimic nu-l zăpăcea pe Michael și ea s-a trezit că se apropie de el, pentru că avea și ea de pus o întrebare sau două. Dar cînd Michael se uită în sus la ea și îi făcu cu ochiul, ea își aminti de munca ei și duse cărțile clienților care așteptau.

Gidrah le elibera, ștampilîndu-le cît putea de repede.

– Cred că ar fi mai bine să închid geamul, pentru că hîrtiile astea ale tale au să zboare pe toată masa, spuse ea arătînd spre colțul unde se aflau documentele lui Emily cu privire la tragedia de la casa Madison.

Spre groaza ei, Emily văzu cum paginile erau întoarse una cîte una, de parcă le citeau două persoane invizibile. În timp ce stătea și se uita, un dosar gros fu luat din grămadă și pus pe masă. Apoi coperta se ridică.

Încercînd să nu alerge ca să nu atragă atenția, ea se împiedică de două scaune în timp ce se îndrepta spre fundul sălii.

– Opriți-vă! șopti ea printre dinți. Precis o să-mi speriați clienții.

Imediat, hîrtiile nu se mai mișcară.

Ar fi trebuit să se simtă bine că i-a oprit, își spuse în sinea ei. Dar ea se simțea de parcă ar fi interzis unor persoane să folosească biblioteca. Dar avea ea oare dreptul să nu le permită folosirea bibliotecii doar pentru că aceste persoane nu aveau trup?

– La naiba, ah, la naiba, de două ori la naiba! mormăi ea.

Apoi, luă un paravan de carton din colț și îl mută în fața mesei.

– Continuați, zise ea plină de dezgust. Dar dacă cineva trece pe-aici, nu mai mișcați hîrtiile, m-ați înțeles?

Emily nu era sigură, dar, cînd se întoarse să plece i se păru că a auzit clar o voce de bărbat spunînd „Mulțumesc".

Ea ridică mîinile în sus.

– Grozav! Acum ajut și stafiile să-și înfrîngă plictiseala.

Gidrah făcu semn spre paravan.

– Cu cine vorbeai?

– Cu mine, răspunse Emily. Am acolo cercetarea mea despre Madison și nu vreau să mi-o atingă cineva.

Ea se depărtă înainte ca Gidrah să întrebe de ce nu pune documentele înapoi în camera cealaltă. Ce i-ar fi putut răspunde? Că preferă ca acești doi bărbați decedați, dintre care unul putea fi un ucigaș, să nu stea în camera unde era biroul ei?

Și așa, timp de patru zile, biblioteca fusese o casă de nebuni. Mai întîi au vrut femeile să-l cunoască pe Michael, cu ochii plini de speranța unei aventuri romantice și a unei căsătorii. Cel puțin asta văzuse Emily în ochii

lor. Dar, cu trecerea zilelor, lucrurile s-au schimbat.

– „Lăsați copiii să vină la mine", a spus Gidrah miercuri după-amiază cînd s-a uitat la Michael care rîdea cu copiii şi le arăta un joc din secolul al cincisprezecelea. Asta îmi aminteşte de cele scrise în *Biblie*. El vrea ca toți copiii să vină la el. La fel ca Isus.

– Cred că Michael este la alt nivel, a spus Emily cu încordare, cărînd alt morman de cărți la biroul de eliberare.

– Ce nivel? se miră Gidrah, apoi zîmbi. Cred că eşti geloasă, Emily. Şi găsesc cam curios lucrul ăsta, avînd în vedere că eşti logodită cu Donald. Apropo, ce face el? Cum îi place faptul că locuieşti cu frumosul ăsta muscu-los şi cu părul negru?

Cînd Emily puse cărțile pe birou, nu scoase o vorbă.

– Ei, făcu Gidrah. Dacă se poate judeca după roşeața din obrajii tăi, domnul T.V. nu ştie de acest... văr. Mai spune-mi o dată ce fel de rudă e cu tine?

Emily se întrebă cum de îi plăcuse vreodată simțul umorului lui Gidrah.

– Din partea mamei mele, spuse ea cu dulceață. avem aceeaşi bunică.

– Ah! exclamă Gidrah, ştampilînd repede trei cărți. E bunica aceea care a mers la şcoală cu bunica mea? Cea care s-a căsătorit cu un bărbat din Tulsa şi a avut doar o singură fiică, pe mama ta? *Acea* bunică?

– Urăsc orăşelele mici, mormăi Emily, dispărînd între rafturi.

Abia la ore opt, ea reuşi să fie pentru o scurtă perioadă de timp cu Michael, şi asta doar pentru că au

acționat ca nişte fugari şi au evadat.

Marți, cînd a închis biblioteca, văzu nişte femei care o aşteptau cu vase cu mîncare.

– M-am gîndit că, dacă lucrezi toată ziua şi ai un oaspete, ți-e de folos un mic ajutor la bucătărie, a spus o femeie. Emily habar n-avea cine era. Dar zări pe degetul inelar al acesteia o dungă albă, ceea ce arăta că îşi scosese recent o verighetă.

– Mulțumesc, dar... începu Emily, însă Michael apucase deja să ia vasul şi îi zîmbea încîntat femeii.

– Iar aici e numele, adresa şi telefonul meu, spuse ea. Ca să-mi puteți înapoia vasul.

Întrucît mîncarea, învelită în folie de aluminiu de unică folosință, trebuia pusă la cuptor, Emily îi zîmbi ironic.

– Desigur. Ce amabilă! Apoi, se întoarse spre Michael: Mergem?

În drumul pe jos spre apartament, patru maşini, în care erau doar femei, se opriră şi îi amintiră lui Michael de o invitație pe care o acceptase. Cînd ajunseră la apartament, în uşă erau băgate şaptesprezece bilețele.

– Sînt pentru tine, îi spuse Emily dîndu-i-le pe toate lui Michael.

Odată intrați, ea se duse în dormitor, cu intenția să nu mai iasă. Nu ştia de ce era atît de furioasă, dar era. Cînd Michael deschise uşa dormitorului fără să bată, ea începu să-i spună că ăsta era teritoriul ei privat; dar, spre groaza ei, izbucni în plîns.

Imediat, Michael se aşeză lîngă ea pe marginea patului şi o luă în brațe.

– E-n regulă, o linişti el. Îți garantez că nimeni n-o să

vină după mine.

– Nu-i tocmai vorba despre asta, zise ea ştergîndu-şi lacrimile cu mîna. Este...

De fapt, habar n-avea ce nu era în regulă cu ea, dar avea legătură cu faptul că Michael nu mai era proprietatea ei particulară secretă, iar ea nu voia în nici un caz să analizeze lucrul ăsta.

– Hai să luăm mîncarea şi să fugim în pădure, zise Michael cu braţul în jurul ei. Vreau să fiu doar cu tine şi vreau să-mi spui tot ce-ai făcut azi, iar eu am să-ţi vorbesc despre copii.

– Şi despre femeile alea, spuse ea cu aerul unei fetiţe.

– Ştii, Emily, nici una dintre ele nu are o inimă atît de bună ca a ta. Nici una nu are puritatea spiritului, generozitatea ta. De ce unele dintre ele erau ca nişte... cum e cuvîntul pentru peştii ăia la care voi, muritorii, vă gîndiţi atît?

Ea ştia că se referea la rechini.

– Răpitori?

– Exact. Ele nu mă plăceau pe mine şi nici nu voiau să mă cunoască, ci voiau doar un mascul.

Dacă el i-ar fi zis că e cea mai frumoasă femeie din localitate, cum ar fi făcut majoritatea bărbaţilor, ea nu l-ar fi crezut. Dar referiri la inima ei, aşa cum o vedea el.

Înainte să poată rosti un cuvînt, se auzi o bătaie în uşă şi ea se uită în sus cu o strîmbătură.

– Tu pune-ţi pantalonii ăia cu ruptura pe fund şi eu mă duc să mai iau ceva de mîncare, apoi fugim, spuse el îndreptîndu-se spre uşa din faţă.

Alfred şi Ephrim mi-au spus azi ceva, iar mîine vor hîrtie şi creion ca să facă nişte însemnări, adăugă el.

Emily deschise gura să întrebe cine erau Alfred şi Ephraim, dar înţelesese deja.

– Nu se poate să fie văzuţi de cineva scriind, strigă ea după el.

Apoi, după ce îşi dădu seama ce-a spus, rîse. Oare nu se presupunea că oamenii trebuie să se teamă de fantome? Se duse la dulap să-şi ia pantalonii cei rupţi.

Capitolul 11

După ce au ieşit afară, Emily îi întinse telefonul de vreo douăsprezece ori lui Michael şi îl ascultă acceptînd fiecare invitaţie care i se făcea, pînă ce se făcu întuneric.

– E prea tîrziu să mai mergem acum, spuse ea cu gura strînsă de dezgust.

Desigur, ştia că era îmbufnată din cauza unui picnic pierdut, dar asta n-ar fi trebuit s-o deranjeze deloc. În fond, ea petrecea de obicei aproape toată săptămîna singură. Şi, ca să fie dreaptă, îşi petrecea şi multe sfîrşituri de săptămînă singură, cînd Donald se ocupa de vreo poveste aflată în curs.

Dar Michael puse jos telefonul, luă coşul de picnic, o apucă de mînă şi o conduse afară, lăsînd telefonul să sune în urma lor.

– Doar nu ţi-e teamă de întuneric, nu-i aşa? o tachină el, conducînd-o atît de repede pe scări, încît fu o minune că n-a căzut.

– Nu-mi mai e frică, răspunse ea. Mai ales după ziua de azi, după ce am certat nişte stafii şi le-am spus să se poarte cuviincios. Dar tu cînd ai avut timp să vorbeşti cu ei? De fiecare dată cînd m-am uitat, erai ocupat să le spui poveşti copiilor.

– Ephraim a venit la mine şi mi-a spus o poveste în timp ce eu îi reparam trenuleţul micului Jeremiah. Iar eu le-o spuneam copiilor.

Ajunseră la marginea pădurii, iar Emily ezită. Fiind o creatură înţeleaptă, nu se ducea de obicei seara în pădure.

– Haide, zise Michael trăgînd-o de mînă. Spiritele pădurii ne vor arăta drumul.

– A, da, desigur, spuse ea împleticindu-se în urma lui. La ce mă gîndeam? La spiritele pădurii. Ephraim nu era oare cel care...

– Şi-a ucis soţia, a ciopîrţit-o şi a ascuns bucăţile într-un cufăr?

– Ce spui? întrebă ea încet şi se opri pe loc.

Spirite ale pădurii sau nu, dar poveştile cu soţii ciopîrţite, spuse într-o pădure întunecată, erau prea mult.

Oprindu-se, Michael îi zîmbi şmechereşte, iar ea îi văzu dinţii albi strălucind în întuneric.

– Nu, Ephraim n-a omorît pe nimeni. A fost doar acuzat şi executat, dar a jurat să rămînă pe pămînt pînă ce va fi găsit ucigaşul.

– Ah. Şi a reuşit? Adică l-a găsit pe ucigaş?

– Bănuiesc că nu, dacă se află tot aici. Aş dori ca voi, muritorii, să nu mai faceţi legăminte pe patul de

moarte. Ele provoacă atîtea probleme! Uită-te la sărmanul Ephraim, spuse el, trăgînd-o de mînă şi ea porni din nou.

– Da, sărmanul. E plictisit de moarte. Sau poate ăsta nu e exemplul cel mai potrivit. Cînd a fost omorîtă soţia lui?

Michael se opri un moment şi păru că ascultă ceva, sau pe cineva. Oare cum ar suna o convorbire cu spiritele? se gîndi ea. Apoi, el o trase de mînă şi o conduse într-un desiş ce părea de nepătruns. Dar acolo era o cărare care ducea într-un luminiş, lîngă un mic izvor. Chiar şi în întuneric era un loc de o frumuseţe incredibilă.

– Îţi place?

– E frumos, şopti ea uitîndu-se în sus la copacii care păreau că formează tavanul unei catedrale.

Desfăcînd coşul de picnic, Michael scoase o sticlă de vin.

– Spiritele pădurii sînt fiinţe rele, spuse el turnîndu-i un pahar plin. Le permit muritorilor să vină în locul ăsta în perioadele cînd femeia este fertilă. După părerea lor, jumătate dintre copiii din localitate au fost concepuţi chiar aici.

Rîzînd, Emily luă vinul.

– M-ai întrebat ceva... despre ce era vorba? întrebă Michael în timp ce umbla în coş, dîndu-i la o parte mîinile cînd încerca să-l ajute.

– Nu mai ştiu, spuse ea întinzîndu-şi picioarele pe iarbă şi ascultînd apa. Poate era imaginaţia ei, dar locul acesta părea foarte romantic.

– Emily, zise blînd Michael, nu te lăsa aşa, pe coate. Ai ceva cu ce să-ţi legi părul?

Un moment, ea nu se putu reţine să nu se întindă şi apoi îşi scutură puţin părul. Tonul lui Michael o făcu să se simtă irezistibil de atrăgătoare.

– Ieşiţi! strigă Michael mişcînd din mîini. Afară! Toţi!

Vocea lui aspră, puternică, rupse vraja şi Emily se ridică brusc.

– Cu cine vorbeşti?

– Cu nişte creaturi rele. Au spus că ar putea...

– Ce-ar putea?

– Să ne ascundă de ochii lui Adrian, spuse Michael, uitîndu-se în jos la brînza pe care o tăia. Şi că tu eşti acum în perioada de fecunditate, spuse el cu blîndeţe.

– Oh! făcu Emily ochii mari. Nu se putea gîndi la altceva?

– Acum, să-ţi spun despre Epharim, zise Michael cu un ton serios.

– Da, răspunse ea, luînd farfuria pe care i-o întindea el. Bărbatul care de fapt n-a ciopîrţit-o pe soţia lui.

Poate că, vorbind despre crimă, îi va lua gîndul de la atmosfera acestui cuibuşor retras, frumos mirositor, şi o va face să se gîndească la ce trebuiau să se gîndească ea şi Michael.

Lui Michael îi era prea greu să-şi amintească cine era acest Ephraim.

– A, da, continuă el. Mi-a spus că, în urmă cu cîţiva ani, a cunoscut un bărbat care îl ştia pe căpitanul Madison.

– Acum cîţiva ani? Dar căpitanul Madison a murit acum o sută de ani, aşa că... Ah, înţeleg! E vorba de oameni decedaţi. De stafii. Spune-mi, ei au petreceri, au

o viață socială?

Ea glumea, dar Michael nu o luă ca atare.

– Nu, de obicei, nu. Adevărul este, Emily dragă, că spiritele care rămîn pe pămînt după ce trupurile lor mor nu sînt de fapt niște indivizi fericiți. Majoritatea nici nu știu că nu au trup. Și, de obicei, un lucru tragic îi reține aici pe pămînt.

Emily clipi spre el. Era uneori curios să fii împreună cu o persoană care nu consideră că fantomele sînt ceva de temut. Dar chiar și Michael s-a temut de căpitanul Madison.

– Și ce a spus prietenul lui Ephraim despre bărbatul acela înspăimîntător?

– Tocmai asta-i, zise Michael, umplîndu-i paharul cu vin. A zis că nu puteai întîlni un om mai cumsecade ca acel căpitan Madison. Era foarte generos, iar oamenii de pe vasul lui îl iubeau atît de mult, încît și-ar fi dat și viața pentru el.

– Ăsta-i bărbatul al cărui spirit a aruncat cu săbiile în tine, în casa Madison? *Acel* căpitan Madison?

– Același! Îmi place chestia asta. Ce este? întrebă el ținînd în sus un bol cu mîncare.

– Habar n-am. E prea întuneric ca să văd. În plus, femeia aia e îndrăgostită de tine. Dar părul ei nu e natural, nu are culoarea aia.

Chiar și în întuneric putea vedea zîmbetul lui Michael.

– Nu vezi ce e în bol, dar poți vedea destul de bine bolul ca să știi cine mi l-a adus?

Emily nu se obosi să-i răspundă.

– Atunci, dacă Madison e un bărbat atît de cumsecade, de ce mai bîntuie prin casă? Și, mai întîi, de ce a fost spînzurat pentru omor? Cred că memoria fantomei tale nu e bună.

– Ephraim spune că oamenii care îl cunoșteau pe căpitan n-au vrut să creadă că a omorît pe cineva. Din cîte a auzit el, fata pe care a luat-o căpitanul de soție era o povară pentru familia ei, iar soțul ei nu era în orășel.

– Ah... făcu Emily, lingîndu-și degetele de zahărul pudră de pe prăjitura pe care tocmai o mîncase. Asta are un înțeles. Poate că acest căpitan vîrstnic s-a îndrăgostit de tînăra mireasă și, cînd iubitul ei s-a întors cîțiva ani mai tîrziu, căpitanul l-a ucis. Dragostea îi poate face și pe oamenii cumsecade să comită lucruri îngrozitoare.

– Zău? spuse Michael înălțîndu-și o sprînceană. Eu nu știu despre așa ceva, deși am umblat destul prin lume.

– În regulă, Matusalem, știu că ești un bărbat bătrîn, dar...

– Matusalem? Ți-am spus că a fost unul dintre ai mei?

Emily apucă o mînă de iarbă și o aruncă spre el.

– Poți să fii serios măcar un minut? Cum o să aflăm pentru ce ești aici, dacă nu ne ocupăm de asta?

El privea spre farfuria pe care o umplea pentru a treia oară.

– Credeam că sînt un nemernic și am ucis oameni ca să-mi cîștig existența, deci ce înțelegi tu prin „pentru ce sînt aici"?

– S-ar putea să nu fii un înger, dar cu siguranță nu ești un criminal. Și crezi că se poate ca Madison să fi fost executat în mod greșit și de aceea e atît de furios?

Şi de ce refuză să părăsească pămîntul ăsta? Nu cumva ai fost trimis aici ca să afli adevărul şi spiritul lui să poată să se elibereze?

Michael avea gura plină cu ceva asemănător unei salate cu gelatină. Avea cu adevărat gusturile unui copil de nouă ani, se gîndi ea.

– Poate că a fost spînzurat pentru ceva ce nu a comis – în munca mea văd deseori aşa ceva –, dar ce legătură are asta cu tine, Emily? Căpitanul Madison nu e dintre ai mei, dar tu eşti. Eu am fost trimis aici pentru ceva în legătură cu tine.

– Dacă rezolvi acest mister şi scrii o carte despre el, s-ar putea să ajungă un bestseller şi să mă facă bogată.

– Nu prea îmi vine să cred.

– E ceva prea greu de realizat, aşa-i?

– Absolut. Asta ce-i?

– Plăcintă cu cireşe. N-ar trebui să mănînci carne, jeleu şi plăcintă, toate în acelaşi timp. Deci, ce legătură are căpitanul Madison cu mine, în afară de faptul că eu am cercetat cazul lui timp de patru ani? Şi ce legătură are cu tine căpitanul Madison?

– Am impresia că urlăm la o altă lună.

Emily trebui să se gîndească puţin ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

– Lătrăm la pomul greşit, zise ea. Înţeleg că nu crezi că Madison ar avea vreo legătură cu misiunea pentru care ai fost trimis aici.

Ea trebui să aştepte în timp ce el înfuleca din ceva ce părea a fi un sfert de plăcintă.

– Emily, sînt cu adevărat uimit de toate. Am petrecut aproape o săptămînă cu tine şi poate că percepţiile mele

au pierdut mult prin deplasarea de acolo pînă aici, dar nu prea văd mult rău în jurul tău. Ah, sînt cîteva femei care sînt geloase pe tine, dar...

– Pe mine? De ce ar fi cineva gelos pe mine?

– Ia să vedem. Cu ce să încep? Eşti tînără şi drăguţă şi deşteaptă şi faci să se întîmple anumite lucruri. Oamenii te plac, au încredere în tine şi vor să fie lîngă tine. Primeşti premii şi onoruri şi ai un prieten. Tu...

– În regulă. Am priceput mesajul, spuse ea jenată, dar încîntată. Dar nimeni nu se gîndeşte în secret să mă omoare? întrebă zîmbind ca de o glumă.

Michael era însă serios.

– Nu. Nimeni dintre cei pe care i-am văzut azi, dar mai e şi mîine. Am dreptate cînd mă gîndesc că mîine tu nu te duci la bibliotecă?

– Nu. Sîmbătă Gidrah e stăpînă acolo.

Ea nu-i spuse că probabil biblioteca va fi goală, dacă el nu se va afla acolo.

– Am putea să ne plimbăm mîine prin localitate? Vreau să intru pe toate străzile, să văd toate casele. Trebuie să fie un pericol, pe undeva. Doar că nu-l simt.

– În regulă. Poţi s-o cunoşti pe Irene, mîine. Ea e cea mai bună prietenă a mea şi în cursul săptămînii lucrează în oraşul mare. E asistenta personală a unui faimos avocat şi are întotdeauna de povestit lucruri minunate.

– Tu ai plăcut-o întotdeauna, spuse Michael cam printre dinţi.

– În vieţi anterioare? întrebă ea încercînd să sune de parcă nu-l credea; sau, dacă îl credea, nu-i păsa, dar i-ar fi plăcut să audă cum s-au cunoscut ea şi Irene.

Dar el nu spuse nimic despre Irene.

– Eşti gata de plecare? întrebă el în timp ce începu să bage lucrurile înapoi în coş. Vinul ăsta mi-a făcut somn.

Emily nu era sigură ce se întîmplase, dar ştia că i se schimbase starea de spirit. În drum spre apartamentul ei, el nu vorbi, dar o ţinu de mînă şi o conduse prin întuneric la fel de uşor ca şi cum ar fi fost în plină zi.

La un moment dat îl auzi mormăind:

– Tăceţi!

Apoi fu sigură că auzi un cor de chicoteli şi fîlfîit de aripi.

Cînd se întoarseră la apartament, automatul telefonului lumina, dar Emily nu suporta să audă cum altă femeie îl invită pe Michael la o petrecere, la un film sau altundeva. Iar el se duse la duş şi, cînd se întoarse înfăşurat într-un prosop, îi spuse că se duce la culcare.

– Am făcut eu ceva? întrebă ea încet, cînd el trecu pe lîngă ea.

– Ce puteai să faci tu? N-ai făcut nimic rău timp de secole, spuse el înainte de a se duce în camera de zi, spre canapea. Dar cînd Emily rămase în continuare acolo, el zise peste umăr:

– Emily dragă, du-te şi te culcă. Şi asigură-te că ai încuiat uşa sau mai bine baricadeaz-o ca să nu pot intra.

– Ah! exclamă ea zîmbind, apoi se duse bucuroasă în dormitorul ei. Închise uşa, dar nu o încuie şi nici gînd s-o blocheze.

Capitolul 12

– Vrei să te duci.

Vocea lui Emily era în acelaşi timp furioasă şi neîncrezătoare.

– Te duci la un local cu bărbaţii ăia, să bei pînă noaptea tîrziu şi să faci Dumnezeu ştie ce. Iar bărbaţii ăştia ştiu cine eşti!

Michael se bărbierea, cu cămaşa scoasă. Era doar în pantaloni, cu părul încă ud după duş. Nu se obosi să se uite la Emily sau să-i răspundă.

– Ai de gînd să-mi răspunzi? îi ceru ea.

– Ei habar n-au cine sînt cu adevărat, spuse el ştergîndu-şi ultimele urme de săpun de pe faţă, apoi se inspectă să vadă dacă nu se tăiase.

Nu era obişnuit să folosească lama de ras.

– Ei ştiu ce crede lumea că eşti şi asta-i acelaşi lucru.

– Ştii unde-i cămaşa aia maro? întrebă el umblînd prin dulapul lui Emily. Sau poate ar trebui s-o îmbrac pe cea verde.

– Poartă una care se asortează cu sîngele, murmură ea, sprijinindu-se de uşă, dar cu braţele strînse la piept.

Cînd Michael trecu pe lîngă ea cu o cămaşă maro în mînă, o sărută pe obraz.

– Am avut şi azi o zi bună, iar diseară o să-ţi duc lipsa.

– Tu mie n-o să-mi lipseşti, zise ea. E o idee absurdă. Am petrecut atît de mult timp cu tine în ultima săptămînă încît abia aştept să fiu singură. Am cîteva cărţi pe care vreau să le citesc.

Michael nu reacţionă, dar micul lui zîmbet spunea totul. Să-l ia naiba, dar avuseseră o zi minunată împreună. Îi plăcuse să-i arate micul ei orăşel şi să-i facă cunoştinţă cu oamenii. Majoritatea bărbaţilor erau acasă la sfîrşit de săptămînă, iar el se oprise la fiecare casă şi discutase atît de uşor cu oameni, încît părea că a locuit toată viaţa în Garden Briar.

Peste tot unde s-au dus, el le-a plăcut oamenilor. Îi invitau în casă, la ceai, la cafea sau limonadă. Cînd se opriră la intrarea casei Keller, Emily spuse:

– Cîndva, aş vrea să am o casă ca asta. Vreau o intrare mare, o peluză verde şi un balansoar.

– Ei nu, spuse Michael făcînd-o să se uite surprinsă la el.

Apoi ea se întoarse. Ce importanţă avea pentru ea ce-i plăcea sau nu-i plăcea lui?

– Mie mi-ar plăcea totuşi să am casa Madison. Sînt învăţat cu spaţii mari şi aia e o casă mare. Şi aş vrea cel

puţin şase copii.

– Sărmana ta nevastă! spuse Emily urmărindu-l.

– Nu cred că îi va fi cuiva milă de nevasta mea, spuse el printre dinţi în aşa fel încît pe Emily o trecură fiori pe şira spinării.

În momentul următor, doamna Keller aduse limonadă şi prăjituri, aşa că nu se mai adăugă nimic, despre ce ar dori vreunul dintre ei dacă lucrurile ar fi fost altfel.

Irene nu se întorsese încă de la oraş, aşa că nu s-au întîlnit cu ea. Doar un singur lucru rău se întîmplase. Domnul Brandon, un avocat, s-a uitat la Michael şi a zis:

– Nu te-am văzut la T.V.?

Emily fu brusc prea speriată ca să spună o vorbă, dar Michael zîmbi şi replică:

– Da, s-a arătat fotografia mea.

Domnul Brandon căuta în mod clar să-şi amintească despre ce era vorba.

– N-ai fost acuzat că eşti mafiot şi apoi băgat la închisoare de FBI? Şi n-ai fost împuşcat?

– Am fost, spuse cu veselie Michael. Dar Emily m-a găsit, a folosit nişte cleşti ca să-mi scoată glonţul din cap şi de atunci am devenit sclavul ei credincios.

Emily era sigură că va leşina, dar domnul Brandon, după un moment iniţial de şoc, începu să rîdă, îl bătu pe Michael pe spate şi îl invită să petreacă seara cu băieţii într-un local cu piscină şi berărie. Iar acum, Michael se îmbrăca să se ducă acolo.

Dar Emily nu era invitată să meargă împreună cu el.

– Ei, cum arăt?

Mult, mult prea bine, se gîndi Emily, dar ar prefera să-i cadă părul decît să i-o spună.

– Bine, zise ea înțepată, și sper să ai o seară plăcută.

Michael rîse doar, îi sărută din nou obrazul, apoi fugi pe ușă, iar Emily rămase singură pentru prima dată în decurs de mai multe zile.

După plecarea lui Micahel, apartamentul i se părea prea mare, prea gol și total neprimitor.

– E absurd, murmură ea în timp ce strîngea și atîrna la locul lor hainele pe care el le lăsa peste tot. Era obișnuită să-și petreacă singură zilele și aproape fiecare sfîrșit de săptămînă. Atunci de ce gîndea că avea nevoie de un bărbat, pe care abia dacă îl cunoștea, ca să o distreze.

Cu o nouă hotărîre, ea scoase un roman din mormanul care aștepta neatins de o săptămînă și încercă să se concentreze suficient ca să citească. Văzînd că lucrul ăsta nu se întîmplă, se apucă să curețe frigiderul. Apoi dădu cu aspiratorul în tot apartamentul și făcu mîncare... pe care o congelă pentru că nu mai era loc în frigider din cauza celor aduse de femeile din Greenbriar pentru Michael. După aceea schimbă așternutul de pe patul ei și îl puse în mica mașină de spălat din bucătărie. Apoi călcă noile cămăși pe care le cumpăraseră de dimineață pentru Michael.

Se făcuse ora unu noaptea și nu apăruse nici un semn de întoarcere a lui Michael. Căută numărul de telefon al localului, dar reuși să se abțină să sune acolo. El era un înger, așa încît ce rău i se putea întîmpla?

Dar desigur că nu era înger, își spuse în sinea ei. El era doar... doar... ei, nu știa ce era de fapt, doar că era neajutorat. Trebuise să-i arate cum să-și lege șireturile,

pentru că nu știa cum se face o fundă.

La două și jumătate noaptea, auzi o mașină oprindu-se la scară. Alergă nebunește prin apartament și stinse luminile, apoi fugi în dormitor, plănuind să pretindă că doarme și deci nu știa dacă el era sau nu acolo.

Dar felul cum intră el în apartament ar fi trezit și un mort. Cînta fals ceva despre o femeie care i-a frînt inima și se împiedica de fiecare scaun, de măsuța sau de biblioteca din cameră.

Emily se dădu jos din pat, aprinse lumina în sufragerie și se uită urît la el, în timp ce Michael îi zîmbea.

– Ești beat, spuse ea încordat

– Asta așa-i, și uite la astea, Emily, draga mea.

Din buzunar scoase o grămadă de bancnote care, și de departe, arătau a fi pătate cu bere.

– I-am cîștigat.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ai jucat jocuri de noroc? șopti ea. Ce-ar spune Adrian?

– La naiba cu Adrian, răspunse Michael. Asta-i înjurătura mea nouă. Am auzit multe în seara asta. Mai vrei și altele?

– Nu, mulțumesc.

– Ce anume face ca un cuvînt să fie bun sau urît? întrebă el cu seriozitate, scoțînd bani din toate buzunarele. Și de ce o vorbă era într-o țară și nu în alta? Și de ce ești tu așa de drăguță?

Pierzîndu-și aerul înțepat, Emily clătină din cap.

– Mîine dimineață o să ai o mahmureală splendidă, așa că mai bine culcă-te și odihnește-te cît poți.

Mergînd spre el, îl luă cu un braț de talie ca să-l ajute

să se ducă în dormitorul ei. Nu aveau rost să-l ducă pe canapea, era sigură că ar cădea jos.

Michael îşi puse şi el braţul pe umerii ei.

– Am mîncat pizza, Emily. Nu mi-ai spus despre pizza. Şi ne-am uitat la... a... la...

– Fotbal?

– Da. Fotbal. Şi am văzut doi bărbaţi care se loveau.

– Box, spuse ea, împingîndu-l să se aşeze pe pat, apoi îngenunche ca să-i scoată pantofii.

– Şi cum ai cîştigat toţi banii ăştia? Privind în viitor şi văzînd cine o să cîştige?

El ţinea mîna pe umărul ei, ca să se sprijine.

– Asta era lucrul cel mai curios, Emily. Eu ştiam cine o să cîştige fiecare joc. Ştiam şi fiecare lovitură care avea să vină, dar asta nu conta. Şi a doua oară, cînd am urmărit meciul pe... pe...

– Videocasetă.

– Da, pe video... toată lumea ştia ce urmează, dar nu-i interesa, dar mie mi-a plăcut şi a doua şi chiar şi a treia oară. Nu-i curios lucrul ăsta?

– Tocmai ai afirmat unul dintre marile mistere ale tuturor timpurilor, ceva ce uimeşte fiecare femeie de pe acest pămînt. Dacă găseşti răspunsul, spune-mi-l şi mie. Acum, ridică-te...

Ascultător, Michael se ridică pe jumătate şi Emily putu să-şi dezbrace pantalonii.

– Fac eu asta, Emily, spuse el cu solemnitate. Fat tot ce vrei tu. Erau acolo multe femei, dar nici una dintre ele nu avea un spirit ca al tău. Al tău e atît de curat şi strălucitor şi atît de cald şi în iubitor în acelaşi timp!

Emily îi scoase cămaşa, îl împinse în pat şi îl acoperi cu pătura uşoară.

– E tîrziu, ar trebui să dormi acum.

Dar cînd se întinse să stingă lumina, el o apucă de încheietura mîinii.

– Emily, în viaţa mea nu m-am simţit atît de bine cum m-am simţit cu tine săptămîna asta. M-am bucurat de fiecare minut în compania ta, mi-aş da şi viaţa ca să te apăr de orice rău.

Ea îşi retrase mîna, stinse lumina, apoi, stînd pe marginea patului, se uită la el un moment. Ţinea ochii închişi, iar ea crezu că adormise, aşa încît întinse mîna şi îi atinse fruntea, apoi îi netezi părul la tîmple. Oare, cînd va pleca, va lua cu el şi amintirea lui?

Arăta atît de dulce, întins acolo, cu ochii închişi, doar luna luminîndu-i trăsăturile frumoase. Simţindu-se ca o mamă alături de copilul ei, se aplecă să-l sărute pe frunte.

Dar Michael se mişcă şi îi trase buzele spre ale lui, dovedind că sărutul este un instinct. Mîna lui alunecă pe ceafa ei, îi întoarse capul ca să fie aplecat faţă de al lui, apoi îşi deschise gura peste a ei şi o sărută adînc şi serios, buzele lui acompanindu-le pe ale ei de parcă voia s-o devoreze.

Emily, nu mai era în stare să gîndească în timp ce simţea sub pătură trupul lui mare, puternic, coapsa lui lîngă a ei, fierbinţeala şi puterea din el.

– Emily! spuse el cînd îşi retrase sărutul iar buzele lui coborîră pe gîtul ei.

Emily reuşi cumva să-şi păstreze sănătatea minţii. Îi mai rămăsese măcar conştiinţa despre cine era ea şi cine era el şi unde ar fi trebuit să fie ea, nicidecum să se

giugiulească în pat cu un bărbat pe care îl cunoştea de aşa de puţin timp.

Cu mare efort şi cu folosirea forţei în oarecare măsură, ea îl împinse şi se eliberă.

– Nu! reuşi ea să spună, dar vocea îi era slabă.

Michael nu încercă să o tragă înapoi spre el, dar aerul din ochii lui era aproape suficient ca să-i distrugă hotărîrea. În privirea lui era atîta dor, atîta dorinţă, încît ea aproape căzu pe el.

Dar, cumva, se ridică în picioare.

– Mai bine te las să dormi puţin, spuse ea cu o voce spartă. Ne vedem dimineaţa.

Înainte ca el să rostească o vorbă, înainte ca ea să se mai uite măcar o secundă în ochii aceia, se întoarse şi fugi din cameră.

Soarele abia răsărise cînd Emily stătea pe balustrada micii terase din afara apartamentului ei, sorbind o ceaşcă de ceai. Lăsase uşa deschisă pentru cazul că s-ar auzi ceva de la Michael, dar era improbabil ca, după noaptea pe care o petrecuse, să se scoale înainte de amiază. În plus, era bucuroasă de acest timp cît era singură, pentru că avea nevoie să reflecteze la ce era între ea şi bărbatul pe care abia îl cunoscuse.

Poate că el nu ştia (sau poate că ştia, dată fiind puterea lui de a percepe) dar cu o seară în urmă ea se făcuse de rîs. Ce-i păsa ei dacă acest bărbat ieşea în oraş cu alţi oameni? Ce o interesa dacă el se arăta prin oraş? Sau dacă fiecare femeie singură precum şi jumătate dintre cele măritate îi făceau curte?

De fapt, era treaba ei. Treaba ei era...

Brusc, auzi un strigăt din apartament, urmat de o

bufitură, apoi ceva ce sună ca un trup căzut pe podea.

– Ce cauţi... se auzi o voce bărbătească.

– Dar cine dracu' eşti tu? Şi ce cauţi aici? strigă o altă vocea.

Ochii lui Emily se lărgiră, pînă la mărimea unor portocale, pentru că ştia exact ce se întîmpla.

– Donald! gîfîi ea şi scăpă cana cu ceai cînd o porni în fugă spre el.

În dormitor, Michael, aproape gol, era la podea şi se uita în sus la Donald care îl privea urît, cu pumnii strînşi.

Cu o mişcare ce nu putea fi descrisă decît ca un salt, ea se interpuse între cei doi bărbaţi, aplecată protector spre Michael care, după cum arăta, învăţa definiţia noţiunii de „mahmureală".

– Donald, spuse ea cu vocea ei cea mai dulce, rugătoare, hai să mergem în camera de zi şi am să-ţi explic totul.

– Dă-te din calea mea, Emily, şuieră Donald printre dinţii încleştaţi. Am să-l omor.

Michael duse mîna la cap.

– Cred că trupul ăsta e pe deplin de acord să moară, şopti el.

– Te rog, Donald, zise Emily cu o mînă pe braţul lui. Să mergem în camera cealaltă, am să-ţi explic.

Lui Donald îi trebui un moment ca să-şi controleze furia şi să se concentreze asupra lui Emily.

– Vrei să-l las singur, *aici*? În dormitorul tău?

– Aici sînt hainele mele, spuse Michael cu o voce nevinovată, dar Emily se uită la el tăios, pentru că ştia că el nu voia decît să-l enerveze şi mai rău pe Donald.

Donald se repezi spre Michahel, care încerca să se

desprindă de cuvertura înfăşurată în jurul lui, dar Emily se aruncă pe Donald cu mîinile apăsîndu-i pieptul.

– Te rog, pledă ea.

Cînd Donald fu capail să o audă pe Emily, Michael se eliberase şi stătea în spatele ei, iar atunci ea simţi că o parte din rigiditate părăsise trupul lui Donald. Donald putea fi furios, dar nu era nebun. Michael era mult mai mare decît el. Deşi Donald era frumos ca orice manechin, era scund şi nici dacă ar fi petrecut ore în şir la sala de gimnastică, nu ar fi putut pune pe el musculatura pe care Michael o avea în mod natural. În plus, părul şi ochii negri ai lui Michael şi ţepii negri apăruţi acum pe faţa şi pe bărbia lui îl făceau să arate ca gangsterul care era acuzat că era.

– Haide, îl îndemnă Emily pe Donald, împingîndu-l departe de Michael, spre camera de zi.

De nevoie, Donald se lăsă împins afară din încăpere. În timp ce Emily închidea uşa, el se uită urît la Michael care stătea acolo în lumina dimineţii doar în slipul lui minuscul.

– Îmbracă-te! şuieră ea. Şi nu ieşi pînă nu-ţi spun eu că se poate.

Zîmbind, deloc supărat, Michael îi făcu eu ochiul chiar înainte ca ea să închidă uşa.

– Spune-mi totul, îi ceru Donald cînd ea fu în camera de zi. Vreau să ştiu absolut totul. De ce acest... acest...

Brusc, el se uită la ea, cu un chip ce reflecta oroarea pe care o simţea.

– E bărbatul de la ştiri, nu-i aşa? reluă el cu o voce atît de joasă că abia îl auzea.

În clipa următoare, el era cu telefonul în mînă.

– Ce faci? gîfîi ea.

– Ce trebuia să faci acum o săptămînă. Sun la FBI. O să le spunem că te-a ţinut ostatecă şi eu am să te susţin. Am să spun... Dar ce naiba faci?

Aproape că strigă ultimele cuvintele, văzînd că ea smulge din perete firul telefonului.

– Nu poţi chema pe nimeni, zise ea. Trebuie să mă asculţi şi să mă laşi să-ţi explic.

– Ai să-mi explici de ce îl adăposteşti pe un bărbat care este pe lista oamenilor cei mai urmăriţi de FBI? Nu, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a zis vreo poveste că e nevinovat şi a fost atras în cursă şi nimeni nu-l înţelege şi...

– Nu, nu, nu! exclamă ea, apoi încercă să se calmeze suficient ca să poată veni cu o mare minciună şi să-l facă pe Donald să creadă că trebuie să ascundă un bărbat urmărit.

Donald stătea cu mîinile încrucişate la piept.

– În regulă, Emily, te ascult. Dar, înainte de a începe să-mi spui ceea ce sînt sigur că va fi povestea cea mai fantastică pe care am auzit-o vreodată, vreau să ştiu, de ce nu te-ai gîndit să- l scoţi din patul tău înainte de ivirea mea.

Încercînd să se calmeze, ea se aşeză.

– Nu ştiam că vii, zise ea cu sinceritate, mintea ei fiind ocupată cu găsirea unei poveşti care să explice prezenţa lui Michael în apartamentul ei. O poveste ce n-are nimic cu adevărul, desigur.

Donald nu scoase o vorbă, se ridică şi se duse la automatul telefonului şi apăsă pe butonul „redare".

„Bună, dragă, îmi pare rău că nu voi fi acolo vineri,

dar, după cum cred că ai văzut la ştiri, încercarea de asasinat îmi ia tot timpul. Am să fiu acolo sîmbătă seara. Te iubesc".

Următorul mesaj era tot de la Donald.

„Îmi pare rău, brioşa mea, dar n-o să pot ajunge diseară. N-am dormit de două nopţi, dar sigur am să fiu acolo duminică dimineaţa devreme. De ce nu stai în pat să mă aştepţi? Am să te fac să nu regreţi".

Mai era un al treilea mesaj, o voce de femeie.

„Emily dragă, sînt Julia Waters, am sunat ca să-l invit pe Michael la cină, sîmbătă seara. Sper să poată veni. Ah, dacă nu eşti ocupată, ne-ar face plăcere să vii şi tu".

În timpul ultimului mesaj, Donald se uită la Emily fără să-i vină a crede.

– Mai ştiu şi alţi oameni din localitate despre el? întrebă uluit. L-au văzut? Te-au văzut cu acest criminal? Ştii care e pedeapsa pentru adăpostirea unui bărbat ca el?

– El nu este ceea ce pare a fi, spuse Emily încet, încă negăsind un motiv pentru care să-l fi ajutat pe Michael şi pe care să i-l spună lui Donald. Acum, Donald era în picioare, în timp ce ea şedea, iar el stătea, ca un turn, deasupra ei. Poate că, pe lîngă Michael, Donald părea mic, dar ei i se părea că are mărimea unei clădiri.

– N-ai ascultat mesajele astea, nu-i aşa? întrebă liniştit Donald. De asta el era în patul tău, aşa-i? Sau poate ai petrecut noaptea în pat cu el şi nu ţi-a păsat dacă îl găsesc sau nu cu tine.

– Nu! spuse ea tăios, ridicîndu-şi capul. A venit beat azi-noapte acasă. L-am culcat în camera mea. Eu am dormit pe canapea. Nu sîntem amanţi.

– Şi chiar vrei să cred asta? M-ai mințit în toate celelalte privințe, de ce nu şi în asta?

Emily ştia că ar trebui să-i mărturisească tot ce gîndeşte. După cum îi spunea mereu Irene, ea era prea des un ştergător la uşă, dar se simţea vinovată pentru că uitase complet de Donald, în ultimele cîteva zile. Curios, nimeni nu întrebase de el. Întorcînd capul, ea aruncă o privire spre uşa dormitorului. Michael ar fi fost în stare să arunce vreo vrajă, o magie neagră, ca să o facă să nu se gîndească la Donald şi să-i facă pe alţii să nu-l pomenească. Oare Michael avea capacitatea de a face aşa ceva?

– Ei, zise Donald, aştept!

– Încerc să-l ajut să descopere adevărul, reuşi ea să spună. E nevinovat.

– Ba bineînţeles că e vinovat. Nu există nici un om nevinovat la închisoare, spuse Donald.

Emily se uită urît la el.

– Dacă aşa ai de gînd să asculţi, nu-ţi mai spun nimic.

Cu un gest elaborat, demn de cel mai prost actor, Donald se aşeză pe un scaun în faţa ei.

– Iartă-mi supărarea, zise, dar am stat două zile în faţa unui spital, încercînd să aflu dacă primarul oraşului mai e în viaţă sau nu. Dar tu nu ştii despre treaba asta, nu? Nu, bineînţeles că nu. Tu şi... Rînji spre uşa închisă. Voi doi aţi fost prea ocupaţi cu vizite în tot Greenbriar ca să auziţi despre acest primar. Acum, poţi să-mi spui de ce acest bărbat locuieşte în apartamentul tău? De ce se referă la apartament ca „acasă" de parcă ar fi acasă la el?

Emily vru să întrebe dacă primarul e bine, dar nu putea pentru că asta ar fi confirmat cele mai rele gînduri ale lui Donald. Dacă arunca o privire prin apartament, era uşor să vadă de ce Donald ghicise că Michael locuia de zile întregi acolo. Cămăşile lui proaspăt călcate atîrnau pe butonul dulapului de lenjerie; o pereche de pantofi ai lui erau în faţa canapelei; pe o măsuţă, lîngă uşă, erau trei reviste vechi *Sport Ilustrated*, plus conţinutul buzunarelor lui.

– Cercetăm să aflăm cine este adevăratul vinovat, spuse ea moale, uitîndu-se în jos, la mîini.

Donald nu replică nimic şi ea se uită în sus, la el. Faţa lui era atît de furioasă încît o trecură fiori pe şira spinării.

– Aşa cum te ajut pe tine să descoperi anumite lucruri, mai adăugă ea. Tu mi-ai spus întotdeauna că sînt bună la cercetări aşa că... Îl ajut să afle cine este criminalul real.

– Eşti îndrăgostită de el? întrebă Donald cu răceală.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea repede. E doar... un prieten.

– De obicei, nu permiţi prietenilor să locuiască aici, cu tine.

Brusc, Emily avu cel mai curios gînd. De ce nu pleacă el? Oare majoritatea bărbaţilor care găsesc un alt bărbat locuind cu logodnica lor nu fac o criză de nervi şi pleacă?

– Şi tu îl crezi? întrebă Donald rupînd tăcerea. Crezi orice minciună pe care o inventat-o şi, în schimb, îl hrăneşti, îi dai un loc unde să stea şi chiar în faci cunoştinţe în oraş! Aşa e?

– Nu e ceea ce pare, spuse ea încet. El... El şi-a pierdut memoria şi nu mai ştie nimic. De fapt, este afazic.

– Ce este?

– Afazic. A pierdut anumite părţi din memorie, nu mai ştie ce mîncăruri îi plac, cum să cumpere îmbrăcăminte, cum să obţină o slujbă sau un apartament.

Aerul lui Donald o făcu s-o ia mai încet.

– Nu ştie nimic, spuse ea zîmbindu-i conciliator. Zău, bărbatul ăsta nu ştie că închidă un nasture fără ajutor.

Donald nu se obosi să-i răspundă, îşi luă haina de pe un scaun, apoi se uită în jos la ea.

– Emily, un lucru pe care îl învaţă un ziarist este să miroasă minciunile, iar acum, tot ce-mi spui e o minciună după alta. Nu ştiu ce se întîmplă aici. S-ar putea să te şantajeze sau să te ameninţe că-ţi face un rău fizic, dar dacă nu mă laşi să te ajut, eu nu pot s-o fac.

Cînd el începu să-şi pună haina, Emily sări de pe scaun.

– Donald, îmi pare rău. Zău, îmi pare rău. Încerc să-ţi explic ceva ce nu înţeleg nici eu.

– Ce-ai să faci? spuse el uitîndu-se tăios. Ai să te hotărăşti între noi doi? Ai să decizi dacă mă vrei pe mine, pe care mă cunoşti de ani de zile, sau îl vrei pe el, un vestit criminal pe care îl ştii de o săptămînă? Pentru asta trebuie să am răbdare?

– Eu... nu ştiu, răspunse ea. Acum am impresia că nu înţeleg nimic. Viaţa mea e atît de confuză!

– Ei, lasă-mă să ţi-o fac mai uşoară. Ori eu, ori el, spuse blînd, apoi ieşi pe uşă.

Capitolul 13

La două minute după plecarea lui Donald, Michael ieşi din dormitor. Purta o pereche de pantaloni şi o cămaşă care atîrna pe-afară şi era neîncheiată. După aerul lui, se părea că înţelesese ce înseamnă demonul alcoolului.

– Nici o vorbă, spuse Emily drept avertisment, fără să-l privească. Nu vreau să aud nici o vorbă de la tine. Vreau doar să-ţi faci bagajul şi să pleci. Acum.

Michael se aşeză pe un fotoliu în faţa ei.

– Nu am nici o valiză. Doar punghile pentru zarzavaturi.

Ea îi aruncă o privire răutăcioasă ca să-i arate cît de mult îl ura. Dar el avea cearcăne sub ochi şi faţa îi părea mai lungă decît de obicei.

– Bine, zise ea, mă bucur că te simţi mizerabil. O meriţi. Îmi ruinezi viaţa.

– Dacă n-aş fi eu, n-ai avea o viaţă, zise el cu blîndeţe.

– Şi ce vrea să însemne asta? Am avut o viaţă perfect de bună pînă ai apărut tu şi o voi avea din nou, de îndată ce o să pleci.

– Poţi să minţi pe oricine în afară de mine. Ai fost singură pînă am apărut eu. Pot face ceva pentru capul bărbatului ăsta care sînt eu? Şi stomacul mă doare.

Ea se ridică în picioare cît putu mai majestuos.

– Vreau să pleci de-aici într-o oră.

Apoi, încercînd în continuare să se controleze, ieşi afară pe terasă, se aşeză pe un scaun şi aşteptă, cu mîinile la piept.

Nu ştia exact cît stătuse acolo, dar auzea duşul curgînd, apoi se făcu linişte; ştia că Michael se bărbiereşte. Nu voia în nici un caz să se gîndească la cele spuse de el în legătură cu singurătatea ei sau la cum va fi viaţa ei după ce el va pleca.

După un timp, îl auzi la bucătărie, iar un moment mai tîrziu, apăru pe mica terasă, luă scaunul de lîngă ea şi puse ceva pe măsuţa care era între ei. Nu avea de gînd să se uite la el sau la ce pusese pe măsuţă.

– Ţi-am adus ceai, zise el încet. Cu lapte, aşa cum îţi place ţie, şi nişte chestii din alea untoase pe care le-am cumpărat ieri. Cum se cheamă?

– Croissants, răspunse ea ţeapănă.

– Nu plec!

La asta, ea se întoarse şi îl privi tăios. Acum era curat, iar obrazul lui era roşu de la bărbierit, dar în ochii lui se vedea durere, nu doar de la mahmureală ci de la o tristeţe pe care ea nu voia s-o recunoască.

– Dacă nu pleci, te dau pe mîna poliției.

– Nu, n-o să mă dai, spuse el luînd ceaşca şi începînd să soarbă ceaiul. Emily, continuă el, ştiu că nu vrei să recunoşti în sinea ta cine sau ce sînt, dar asta nu mă schimbă. Sînt un înger. Ba mai bine zis sînt îngerul tău şi ştiu ce vrei mai bine chiar decît tine. Adevărat, acum eşti confuză. Se pare că ne vrei pe amîndoi, şi pe mine şi pe bărbatul ăla şi nu poți să te hotărăşti pe care dintre noi îl vrei mai mult.

La aceste cuvinte adevărate, o parte din furie o părăsi.

– Dacă nu eşti înger, eşti un criminal. În ambele cazuri, nu eşti bărbatul de care... de care am nevoie.

– Ştiu asta, zise el blînd, apoi se uită la ea cu ochi atît de îndureraţi, încît ea îşi coborî privirea. Ştiu asta mai mult decît tine. De îndată ce am să aflu ce pericol e în jurul tău, am să fiu luat de-aici. Din cîte ştiu, nici n-o să-ți mai aminteşti de mine. Făcu o pauză, ca să mai ia o înghiţitură de ceai, apoi adăugă: Dar acum am găsit răul.

– Atunci, spune-mi-l şi mie. Mor de curiozitate să aud. E vorba de jocul de noroc, de băutură sau de bărbații care se loveau cu pumnii?

– E vorba de Donald.

Auzind asta, Emily îşi pierdu proasta dispoziție şi începu să rîdă.

– Asta-i cea mai bună glumă a ta de pînă acum. Cel puțin Donald are motiv să fie supărat, pentru că sînt logodită cu el, dar tu, şi gelozia ta, eşti stupid...

– A adus răul cu el.

– În regulă, spuse ea săgetîndu-l cu privirea. Îl are în

buzunarul de la spate? Sau poate duce răul în servietă?

– N-am zis că iubitul tău Donald este răul, am zis că acesta a venit odată cu el. Răul are o legătură cu el. Prin el a fost pusă bomba sub maşina ta.

– Pot să-ți amintesc că bomba a avut legătură cu tine.

– Nu, nu avea legătură cu mine. Ți-am spus asta şi atunci. Cumva, oamenii care au pus bomba ştiau unde eşti şi au considerat că era un moment bun ca să scape de tine. Au ştiut că oamenii de la FBI au venit la tine şi s-au gîndit că asta i-ar absolvi pe ei.

– Nu are nici un înțeles ceea ce spui. Doar eu nu sînt o regină, ca mişcările mele să fie anunțate în Circulara Curții. Nu sînt nici măcar la TV, ca Donald, deci cum... Emisiunea pe care a făcut-o Donald! Aproape că am uitat-o, în toată nebunia asta Donald mi-a dat un Înger.

– Ce-a făcut?

Forța întrebării îl făcu să simtă durere în cap.

– Poți să te abții zece secunde să mai fii gelos? Postul de televiziune la care lucrează Donald m-a premiat cu un Înger. Este o statuetă pe care o dau în fiecare sîmbătă cuiva din cadrul statului nostru care a făcut un serviciu public. Eu am fost la TV înaintea poveştii cu tine, iar Donald a relatat unde s-a ținut Convenția la care am primit premiul. Eu locuiam la cîțiva kilometri distanță, dar era uşor să fiu găsită. Ia stai! Tu încerci să mă distragi. Acum nu e vorba despre bomba din maşină, ci despre mine, despre tine şi despre bărbatul pe care-l iubesc. I-am făcut un lucru oribil. Nu-mi pot totuşi imagina ce-aş simți dacă m-aş întoarce de la lucru şi aş constata că are o altă femeie care locuieşte cu el. Şi

tocmai aşa ceva i-am făcut eu lui Donald.

– Dacă nu aflăm cine încearcă să te omoare, n-o să ai nici un viitor cu nici un bărbat.

– Cred că e timpul să lăsăm asta pe seama poliţiei, spuse ea dar refuză să se uite la el.

Ce făcea FBI-ul cu un bărbat care era cel mai căutat pe lista lor? Dar asta nu era problema ei. Dacă el ar fi ceea ce pretindea că este, asta nu ar fi o problemă pentru el.

– Ai dreptate, spuse el, şi ea înţelese că el răspundea gîndurilor ei. Eu am să fiu în siguranţă. Dar ţie nu-ţi vor face nimic, în cazul că vor afla că i-ai mintit cînd le-ai spus că nu ştii unde sînt?

– Grozav! exclamă ea ridicînd mîinile. Eu sînt o fugară la fel ca şi tine. Cred că, în cazul ăsta, chiar mai mult decît tine, pentru că tu îţi poţi întinde aripile şi poţi zbura.

Încerca să fie cît putea de răutăcioasă.

Dar Michael nu dădu nici o atenţie ironiei.

– Emily, cred că singura ta speranţă este să afli de ce sînt eu aici, să rezolv treaba şi atunci sînt sigur că voi fi rechemat. Iar odată ce voi fi rechemat, voi ieşi din viaţa ta pentru totdeauna.

– Rechemat! rosti ea încet.

– Sigur. După cîte ştii, trupul ăsta e deja mort.

Fără să vrea, se uită la el. Acum, cînd se calmase nu voia să se gîndească la posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată.

– Îţi place trupul ăsta, nu-i aşa? întrebă el cu voce răguşită.

Emily ieşi din reverie.

– Nu, nu-mi place. Îmi place trupul lui Donald. Înţelegi? Trupul lui Donald. De fapt, îmi place totul la el.

Michael se uită în altă parte, peste terasă, la copacii din pădure, iar pe buzele lui se citea un zîmbet mic care o înfurie.

– Mi-ai simţi lipsa îngrozitor dacă aş pleca.

Înainte ca ea să poată rosti un cuvînt, el o privi şi zîmbi şmecher.

– Emily, draga mea, cînd o să-mi spui să plec şi vorbele vor veni din inimă, am să ies de-aici într-un minut, dar acum tu nu vrei ca eu să plec. De fapt, chiar îţi place că l-ai făcut gelos pe... cum îi spune?

– Te urăsc.

– Da, îţi simt ura, spuse el chicotind.

– Uite ce, e vorba de un lucru serios, replică ea întorcîndu-se spre el.

– Nu, nu este. De fapt, bărbatul ăsta te doreşte acum mai mult ca niciodată. El te-a considerat întotdeauna ca pe Emily cea care aşteaptă, aşa că nu-i rău să-l mai trezeşti.

– Să-l scutur! îl corectă ea, apoi luă ceaşca de ceai şi bău.

Se răcise, dar ea nu observă. Ceea ce îi spunea Michael era ca dintr-o carte despre cum să te ajuţi singur *Cum să-ţi ţii bărbat* sau aşa ceva. Emily nu era dintre acelea care să încerce să facă gelos un bărbat. Dar asta era o tactică pe care Irene o folosea des. Oricum, cînd o femeie arăta ca Irene, putea risca să piardă un bărbat jucîndu-se cu nervii şi cu dragostea lui. Cît o privea pe Emily...

– Nu-mi place ceea ce gîndeşti, spuse Michael cu

supărare în voce. Uite ce, putem să ne ținem de treabă? Nu poți și tu măcar o dată să fii fermă cu prietenul ăsta al tău și să-i spui că tocmai asta ai de gînd să faci? Spune-i că o să mă ajuți să găsesc niște informații și, dacă nu-i place, poate... poate...

O privi puțin confuz, apoi adăugă:

– Cum spun bărbații? Ceva cu sărit în lac.

– Dacă nu-i place n-are decît să-și ia zborul sau să se descurce.

– Perfect! Acum, putem mînca ceva? Ceva moale, ceva care nu trebuie mestecat.

Fără să vrea, ea zîmbi.

– Zău că eu cred că vii din partea diavolului.

– Te rooog, să nu te audă Adrian spunînd așa ceva. Capul ăsta n-ar rezista la țipetele lui.

– O să te certe dacă o să tot strici lucrurile între Donald și mine?

Un moment, Michael arătă de parcă era gata să nege lucrul ăstă, dar apoi zîmbi.

– Emily dragă, ești prea deșteaptă. Nu cunosc multe dintre regulile vieții acesteia, a muritorilor, dar știu că nu trebuie să mă amestec. Știu asta din experiență.

– A! Și cum ai învățat asta? A aflat cineva că ai trimis la închisoare pe vreunul dintre sărmanii tăi muritori înainte să fi comis ceva rău?

Cînd Michael își lăsă capul în jos cu un aer spășit ea rîse.

– Haide, am să-ți coc un jeleu.

– Sună bine, zise el, dar habar nu avea de ce rîdea ea.

Capitolul 14

Emily mai îndesă la gunoi o grămadă de hîrtii și, cînd jumătate din ele alunecară pe podea pentru că lada de gunoi era plină, ea le înhăță furioasă și reuși să-și facă două tăieturi cu hîrtia la același deget.

– La naiba, la naiba, de două ori la naiba! murmură ea sugîndu-și degetul și așezîndu-se greoi pe scaunul din biroul ei.

Erau acolo trei saci negri de plastic plini cu broșuri vechi, hîrtii îngălbenite și niște tăieturi vechi din presă, pe care Emily intenționase să le arunce de ani de zile, dar nu găsise niciodată timpul sau energia s-o facă.

Dar, cînd se uita pe fereastră la soarele care apunea, se strîmba și mai căuta ceva de curățat, de organizat sau de aruncat. Fusese tot timpul în bibliotecă, folosindu-și ziua liberă ca să facă un lucru ce nu-i plăcea deloc.

Dar avea nevoie de ceva care să-i abată gîndurile de la ce se întîmpla în viața ei reală. O viață care includea doi bărbați hotărîți să o împingă la nebunie.

După ce Donald părăsise apartamentul ei în dimineața aceea, ea încercase să-l sune, dar el nu răspundea la telefon. Știind cît de importante erau apelurile pentru el, faptul că nu răspundea dovedea cît de supărat era cu adevărat.

Ea s-a dus la apartamentul lui, dar la bătaia ei în uşă nu a răspuns nimeni.. Iar cînd văzu că maşina lui nu mai era acolo, înțelese că el plecase la oraş.

Michael nu îi era de ajutor. Lui îi părea vizibil bine că Donald plecase şi Emily era liberă să-şi petreacă ziua cu el.

Dar, brusc, Emily nu mai vru să-şi petreacă duminica cu nici un bărbat. Ea prefera să aibă timp să fie singură – şi să se ocupe cu ceva care să o țină ocupată în timp ce se gîndea la ce anume să întreprindă.

Acum, după ore de curățenie prin dosarele vechi şi de aruncare a hîrtiilor, era epuizată şi nu se apropiase deloc de luarea unei decizii.

Donald era dragostea vieții ei, desigur, se gîndi ea. Doar că Donald era întotdeauna atît de ocupat! Erau momente cînd era atît e singură încît vorbea cu personajele de la televizor.

Visa la o viață normală, să ia micul dejun împreună şi să poată plănui un sfîrşit de săptămînă fără să se îngrijoreze că bărbatul vieții ei va fi chemat pentru vreo urgență. Dar bănuia că foarte multe femei trăiesc ca ea, multe femei aveau soți doctori sau pompieri, bărbați care

erau adesea plecați.

Dar, fusese plăcut împreună cu Michael! Era atît de atent, atît de... Dar nu era al ei, îşi aminti ea. Ce ştia de fapt despre el? Pe de o parte, era un criminal căutat, pe de altă parte, era bărbatul cel mai bun şi mai blînd pe care l-a întîlnit vreodată. Era...

– Ia spune ce-ai făcut cu soțul meu?

Clipind, Emily îşi ridică privirea şi văzu o femeie înaltă, brunetă, uitîndu-se urît la ea. Era o femeie frumoasă, cu acel machiaj perfect pe care îl vezi doar în filmele străine. Purta un taior roşu, care parcă fusese croit pe formele ei generoase, se gîndi Emily.

– Eşti surdă? întrebă femeia. Atunci Emily văzu revolverul pe care îl ținea aceasta.

– Eu... începu Emily, dar nu avea idee ce să spună.

Bibliotecarele din orăşelele mici nu erau confruntate prea des cu revolvere îndreptate spre ele.

– Cu Mike! se răsti femeia spre Emily, apropiindu-se şi întinzînd mîna astfel încît revolverul fu mai aproape de ea. Unde-i Mike? țipă ea de parcă credea că Emily era surdă.

– Acasă la tine?

Femeia se uită de sus pînă jos la Emily cu un rînjet care-i curbă buzele perfect conturate.

Fără să vrea, Emily se gîndi că tot rujul pe care îl folosise în viața ei nu ar fi egalat cantitatea aceluia care era acum pe buzele femeii.

– Eşti diferită de damele lui obişnuite, zise femeia. Dar lui Mike îi plac experiențele.

Un moment, femeia îşi luă privirea de la Emily şi se

uită de jur împrejur.

– Nu poți cunoaşte niciodată un bărbat, nu-i aşa? Lui Mike i-a plăcut întotdeauna partea sălbatică a vieții, jocurile de noroc, crimele, mult sînge şi bani. Ştii genul.

Emily zîmbi slab.

– Nu avem prea mulți din ăştia la Green Briar.

Un moment, femeia ezită, apoi zîmbi.

– Nu eşti ca şi celelalte, nu-i aşa?

Cu un oftat, femeia se aşeză pe singurul scaun care mai era în biroul lui Emily şi începu să-şi frece glezna stîngă.

Picioarele ei cam mari erau încălțate în sandale roşii cu tocuri foarte înalte, cum Emily nu văzuse decît în nişte reproduceri dintr-o carte intitulată *Fetişuri*.

– Aşadar, vrei să-mi spui ce este între tine şi Mike?

Deşi femeia părea că se relaxase, nu lăsase revolverul din mînă, iar cînd Emily răsturnă din nervozitate un teanc de hîrtii pe podea, femeia îndreptă din nou revolverul spre ea.

– Eu... eu l-am lovit cu maşina, reuşi Emily să spună, deşi avea gîtul groaznic de uscat.

– Şi după aia, te-a înghesuit? zise femeia. Ce-a făcut? Te-a amenințat că se duce la poliție dacă nu faci ce spune el?

– Da, zise Emily cu ochii larg deschişi de uimire. Exact asta a spus.

– Mmm, nu eram sigură dacă e el, dar acum sînt. Şi ce prostie de poveste a folosit cu tine? Bineînțeles că a spus că e nevinovat, dar are întotdeauna o listă lungă de lucruri despre care pretinde că este, ca de pildă, negus-

tor de maşini de scris. Asta îmi plăcea cel mai mult. Era foarte căutat pentru meseria asta. Fiecărei femei care avea un computer îi era milă de el. Ce ți-a spus ca să ajungă totuşi la tine?

– Spune că e înger, se auzi Emily rostind.

– Pe toți dracii! spuse în şoaptă femeia. Asta-i ceva nou. Şi l-ai crezut?

– Destul de mult, răspunse Emily zîmbindu-i timid femeii.

– Cred că e mai bine să mergi cu mine. E la tine acasă?

– Nu, cred că a ieşit cu băieții. Îi place fotbalul şi reluările pe video.

O secundă, femeia se uită fix la Emily, de parcă şi-ar fi pierdut mințile.

– Mike? Îi place fotbalul? Îi plac băieții?

Femeia se ridică brusc, cu mîna pe revolverul îndreptat spre Emily.

– În regulă. Înțeleg acum. Eşti o mică bibliotecară simplă şi îți place emoția de a adăposti un ucigaş. Va fi probabil singurul lucru emoționant care se va întîmpla în viața ta.

– Dintre toate năzbîtiile pe care le-am auzit, spuse furioasă Emily ridicîndu-se şi ea, asta le întrece toate! De unde ideea că ştii ceva despre viața mea? Doar pentru faptul că locuiesc într-un oraş mic nu înseamnă...

– Mă căutați, doamnelor?

Se întoarseră amîndouă şi îl văzură pe Michael stînd în uşă, cu părul zburlit, de parcă atunci se sculase din somn.

– Ea are un revolver, țipă Emiy şi sări spre femeie.

Dar revolverul se descărcă înainte ca Emily să poată face ceva şi Michael era chiar pe direcția glonțului.

Ea căzu grămadă la picioarele femeii, apoi se uită în sus spre Michael, care se dădea înapoi spre încadratura uşii. Un moment, el puse mîna la umăr şi Emily fu sigură că fusese rănit, dar, în momentul următor, stătu drept şi se îndreptă spre femeie.

– Nu cred că e nevoie de asemenea violență, zise el cu blîndețe, înaintînd spre ea.

– Ce joc nou e ăsta, Mike? Încerci s-o impresionezi pe fetița asta? Nu e genul tău obişnuit, aşa-i? Sau te repezi acum la inocente, după ce toate damele din țară s-au culcat cu tine?

Michael înainta mereu spre femeie, cu mîna întinsă.

– Cred că ar trebui să-mi dai mie revolverul, spuse el blînd. N-aş vrea ca Emily să fie rănită.

– Am să te rănesc pe tine, zise ea, apoi ridică puțin revolverul şi încercă să apese pe trăgaci. Dar Michael era prea rapid pentru ea. Chiar şi Emily, trîntită la podea, nu l-a observat mişcîndu-se. La un moment dat era în capătul îndepărtat al biroului, iar în clipa următoare ajunsese în fața femeiii şi îi luase pistolul din mînă.

– Nenorocitule! strigă ea şi se aruncă la el.

El o prinse în brațe şi o ținu strîns, în timp ce ea îl lovea cu pumnii, cu pantofii ascuțiți, cu dinții.

– Ieşi de-aici, Emily, zise Michael cînd femeia îl apucă de păr şi îşi înfipse dinții în umărul lui.

Emily îşi dădea seama că Michael avea dureri şi se uită în jur după ceva cu care s-o lovească pe femeie, ca

să nu-l mai atace, dar nu văzu nimic.

– Du-te! ordonă Michael. Acum!

Emily nu mai ezită şi alergă din birou în biblioteca întunecată, apoi ieşi pe uşă afară, în noapte. Cînd o izbi aerul rece, se calmă suficient ca să gîndească. Şi acum, ce va fi? Nu putea s-o lase pe femeia aia cu Michael, dar nici nu putea să cheme poliția, nu-i aşa?

Înainte de a putea lua o decizie, uşa grea a bibliotecii se deschise brusc şi femeia ieşi afară fugind pe lîngă Emily fără să arunce măcar o privire în direcția ei. Emily se lăsă pe zid, sperînd că femeia n-o va vedea. Bănuia că femeia nu mai avea pistolul, dar nu era sigură.

Abia după ce dădu colțul, pe Emiy o cuprinse indignarea. Femeia îi luase poşeta. Imaginea cărților de credit, a cheilor şi a cutiuțelor de medicamente pe care i le dăduse tatăl ei i se perindă prin fața ochilor. Fără să se gîndească, Emily o luă la fugă, după femeie.

Cînd văzu că femeia se îndreaptă spre maşina ei ținînd deja cheile în mînă, Emily țipă.

– Doar n-o să-mi furi maşina!

Apoi făcu o săritură uriaşă spre femeie.

Mai tîrziu, Emily nu-şi mai putu aminti clar ce s-a întîmplat după aceea, pentru că i se părea că totul se petrecuse deodată. Ea sărise exact cînd Michael apăru, nu se ştie de unde, o apucă şi o aruncă înapoi spre clădire.

Emily se lovi de zidul exterior al bibliotecii cu o forță care că o făcu să-şi piardă cunoştința. Amețită, se uită în sus şi-l văzu pe Michael alergînd după femeie, tocmai cînd aceasta deschisese portiera şi intrase înăuntru.

Dar exact cînd Michael ajunse la maşină, se păru că se luminează cerul şi lumea explodează. Emily duse braţul la ochi ca să se apere de suflu şi se întoarse spre zid. În secunda următoare, era în picioare şi încerca să alerge spre infernul arzător care fusese cîndva maşina ei. Ultima dată cînd îl văzuse pe Michael, acesta era cu mîna pe portieră.

Dar Emily nu se putea apropia la mai puţin de trei metri de incendiu. Era miros de benzină şi flăcările urcau în sus, spre copaci.

După mai multe încercări de a se apropia de maşina care ardea, se dădu înapoi cu mîna la ochi, simţind cum i se încreţeşte pielea din cauza căldurii.

– Michael! reuşi ea să şoptească retrăgîndu-se.

Dar cînd ajunse la răcoarea relativă a zidului bibliotecii, obişnuindu-şi puţin ochii cu lumina din faţa ei, văzu ceva mişcîndu-se prin foc.

– Ah, Doamne! şopti ea simţind că i se face rău. Unul dintre ei este încă în viaţă.

Nu-şi putea închipui agonia prin care trece un trup viu într-o asemenea căldură.

Dar, în timp ce se uita, i se păru că vede o coloană de lumină, diferită de lumina roşie a focului. Lumina pe care o vedea era aurie şi arăta de parcă era foarte puternică, aproape de parcă era făcută din aur curat.

Fascinată, Emily urmări lumina aurie cu ochii larg deschişi şi văzu că aceasta creştea. Dintr-o coloană subţire de lumină, aceasta se transformă într-una mai mare pînă ajunse de mărimea unui trup omenesc.

Cînd lumina ajunse la o înălţime de un metru optzeci

şi doi, o văzu mişcîndu-se spre ea! Se dădu înapoi spre zid şi ridică mîinile ca să se apere.

Coloana aurie de lumină se depărtă de maşina care ardea şi, cînd ajunse la mai puţin de un metru de ea, lumina începu să se sfărîme şi să cadă, aidoma cojii unui ou, iar ea îl putu vedea pe Michael în interiorul luminii. Fascinată, urmări lumina mişcîndu-se în jos, pînă cînd Michael se opri în faţa ei, fără nici un semn pe trup, cu hainele intacte, fără nici urmă de arsură pe el.

Era prea mult pentru Emily. Simţi cum i se scruge sîngele din vene şi începu să leşine. Dar mai rămase conştientă suficient timp ca să-şi dea seama că nu căzuse pe caldarîm pentru că braţele puternice ale lui Michael o prinseseră.

Capitolul 15

Se trezi îngrozită şi ar fi luat-o la fugă dacă nişte braţe nu ar fi reţinut-o.

– Fii calmă, Emily, spuse o voce care îi devenise familiară şi, aşa cum se întîmpla de cîte ori o atingea Michael, se linişti.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, în timp ce imagini de groază o copleşeau şi o făcea să se agaţe de Michael.

Era pe genunchii lui, braţele lui o ocroteau, ţinea capul la pieptul lui şi îi auzea inima bătînd repede.

– Emily, spuse el blînd, am fost atît de îngrijorat pentru tine, mi-a fost atît de teamă! Vocea lui era atît de joasă încît aproape că nu o auzea, ci o simţea doar. Mi s-a spus că eşti în pericol, dar mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp la tine. Am crezut că o să te omoare. N-aş fi vrut să ţin în braţe trupul tău neînsufleţit, şopti el, şi o întoarse ca să se uite la faţa ei.

Nu era nevoie să-i spună unde se găseau. Erau în micul luminiş dintre copaci, adăpostit, ascuns şi protejat de spiritele pădurii – locul unde nu intră femeile care nu sînt fertile.

– Dar tu erai cel aflat în pericol, zise ea uitîndu-se spre el şi simţind pielea gîtului lui foarte aproape de buzele ei.

– Nu, eu nu am fost în pericol. Acum îmi dau seama că mie nu mi se poate întîmpla nimic rău pînă cînd îmi vine timpul să plec. Şi nu pot pleca pînă ce nu ştu că eşti în siguranţă.

În timp ce o ţinea în braţe, energia lui o calma tot mai mult şi ea începu să-şi amintească ceea ce văzuse.

– Ai fost omorît, nu-i aşa? Ai sărit în aer, la explozie.

– Da, trupul ăsta, da. Dar un lucru atît de mărunt nu poate distruge un spirit.

Pe măsură ce gîndurile conştiente îi reveneau, ea îl împinse ca să-l poată privi.

– Tu eşti cu adevărat un...

Părea că nu poate rosti cuvîntul.

– Un înger. Da, Emily, sînt. Nu te-am mintit niciodată. Am fost trimis aici ca să te protejez şi să aflu care e pericolul care te pîndeşte. Ţi-am spus tot timpul adevărul.

Ea îl tot privea în timp ce el o ţinea în braţe.

– Ai fost împuşcat mortal, dar trăieşti. Apoi ai fost sfîrtecat într-un milion de bucăţele şi totuşi trăieşti şi după asta.

– Da, zise el liniştit. Trupul ăsta este doar împrumutat şi este protejat atîta timp cît am nevoie de el.

– Nu eşti real, spuse ea şi simţi panica ridicîndu-i-se

în gît. Nu eşti o fiinţă umană. Eşti un... monstru. Eşti strigoi sau altceva îngrozitor. Eşti...

Ea se opri, pentru că Michael o sărută. Şi o sărută cu toată pasiunea adunată în el zile în şir, de ani la rînd.

Iar Emily îi răspunse la fel. Îşi împleti braţele în jurul gîtului lui şi se pierdu în sărutarea lui, deschizînd gura dăruindu-i-se.

– Sînt chiar prea real, spuse el lîngă buzele ei. Sînt mai real decît orice bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată. Şi te-am iubit de secole, Emily. De sute de ani te-am urmărit cum îţi risipeai bunătatea şi dragostea, bunătatea ta faţă de brăbaţi care nu meritau nici să se uite la tine, în timp ce eu te-am iubit în fiecare clipă. Am dorit să ştiu ce-aş simţi dacă te-aş ţine în braţe, dacă te-aş săruta pe gît, spuse el şi buzele îi alunecară pe gîtul ei. Să-ţi sărut ochii, continuă şi buzele i se plimbară pe ochii ei închişi. Pe păr, pe obraji, pe nas. Ah, Emily te iubesc, spuse el strîngînd-o mai aproape, atît de aproape încît ea abia mai putea respira. Te doresc atît de mult, vreau să fii lîngă mine tot timpul. Am fost...

Ea nu voia să mai audă nici un cuvînt în plus. Dacă avea să fie politicos şi să o întrebe dacă poate face dragoste cu ea, s-ar putea să aibă bunul simţi să spună nu. Dar ea nu voia acum bun simţ, voia sărutările acestui bărbat, mîinile şi pielea lui lipite de ale ei.

Îşi puse buzele pe ale lui, deschise gura şi-şi lăsa limba lui să alunece înăuntru. După aceea nu mai fură cuvinte. Mîinile lui păreau să ştie ce şi cum să facă. Expert, îşi alunecă mîna sub puloverul ei larg, se mişcă pe pielea goală, găsi sutienul şi îl desfăcu dintr-o mişcare rapidă.

Cînd mîna lui se mişcă spre sîn şi cu degetul îi atinse sfîrcul, ea crezu că i se va opri inima în loc. Mîna lui se închise peste pieptul ei şi o mîngîie cum n-o făcuse nici un bărbat pînă atunci.

Experienţa în amor a lui Emily era limitată. Adevărul era că Donald fusese unicul ei partener şi tot ce ştia despre sex ştia de la el. După părerea ei, avea o minunată viaţă sexuală, dar Michael îi arătă altceva.

În primul rînd, nu se grăbea. Îi scoase hainele cu blîndeţe, şi cu uimire. Felul în care se uita la Emily o făcea să se simtă frumoasă de parcă era unică între toate femeile globului.

– N-am văzut nici pe pămînt şi nici în cer un lucru atît de frumos ca tine, Emily, spuse el cînd ea era goală în braţele lui. Nici un înger nu-ţi egalează frumuseţea.

El îi sărută trupul şi o mîngie, pînă cînd ea îl dori să o posede.

Iar cînd el făcu acest lucru, o făcu cu o tandreţe despre care ea nu ştia că ar putea exista.

Îi putea simţi dragostea, spiritul lui atingîndu-l pe al ei în timp ce o mîngîia şi o ţinea în braţe.

În timp ce Michael făcea dragoste cu ea, se gîndi că aveau înainte tot timpul pentru a se atinge unul pe celălalt şi a experimenta dragostea. Din dragostea lor, el făcu o magie, de parcă avea la dispoziţie cunoştinţele veacurilor, ceea ce de fapt era adevărat.

Pe măsură ce noaptea trecea, făcură dragoste în toate felurile la care visase vreodată şi fiecare mişcare cu Michael era senzuală şi iubitoare. O făcu să simtă că era femeia cea mai deosebită din lume şi că singurul lui scop în viaţă era să-i facă ei pe plac.

– Te iubesc, Emily, spuse el din nou şi din nou, în timp ce o atingea în feluri în care nici nu visase să fie atinsă. Te-am urmărit ani de zile, murmură el din nou, şi sper că ştiu ce-ţi place.

Închizînd ochii, Emily îşi imaginä amante cu cămăşi de noapte parfumate şi cu paturi de puf sub ei.

Citindu-i gîndurile, Michael zise rîzînd:

– Pot să-ţi ofer şi fulgi. Iar Emily avu imginea unor aripi mari, albe, care îi înconjurau. Erau cuprinzătoare şi protectoare, dar în acelaşi timp foarte sexy. Făcea dragoste cu un înger.

Chicotind, Emily îşi îngropă faţa în pene apoi, rîzînd, muşcă una.

– Au! făcu Michael.

Atunci ea muşcă din nou şi apoi amîndoi se rostogoliră prin iarba frumos mirositoare.

– Dar cum rămîne cu ei? întrebă ea făcînd semn din cap spre bolta de copaci de deasupra lor.

Michael ştia că ea nu se referea la copaci, că voia să vadă spiriduşii pădurii.

Zîmbind, se rostogoli pînă ce ea ajunse deasupra lui, cu picioarele goale pe aripile lui albe întinse pe pămînt, cu trupul lui gol între picioarele ei.

Brusc, pădurea din jurul lor se transformă dintr-o pădure obişnuită într-un regat al unor fiinţe magice. Pentru o fracţiune de secundă, ea văzu un bărbat înalt, frumos, subţire, plutind în aer şi zîmbindu-i. Era înconjurat de cel puţin o duzină de femei frumoase – toate subţirele, drapate în voaluri mătăsoase – şi toate zîmbeau la ea, ruşinate, apoi şi dispărură în aerul cald al nopţii.

– Vai! exclamă Emily cînd viziunea dispăru la fel de repede pe cît apăruse. Aşa ceva vezi tu tot timpul?

– Mmm, răspunse el, vizibil neinteresat de spiritele pădurii care dansau în jurul lor. Emily, ai făcut vreodată dragoste într-un copac?

– Să mă gîndesc, spuse ea părînd să reflecteze. A fost o dată pe calea furată, dar în copac? Nu, cred că nu. Dar poate că ar trebui să-mi consult agenda, ca să mă asigur.

– Ha! făcu Michael, apoi o cuprinse în braţe şi parcă pluteau.

– Ai aripi? întrebă ea, uitîndu-se jos spre pămînt care rămăsese la oarecare distanţă.

– Pot fi şi ele de folos. În rest sînt o mare neplăcere. Sînt calde, grele şi te mănîncă.

Emily se agăţă de ele în timp ce se înălţau.

– Ah, e divin de frumos, spuse Emily sărutînd-l blînd pe gură.

– Atunci merită, zise el, zîmbind. Aripile astea merită fiecare moment de neplăcere, dacă te fac să-mi zîmbeşti astfel.

– Se pare că ai toate zîmbetele mele.

– Le vreau pentru eternitate, asta e.

– Şi cît de lungă este eternitatea?

– Pînă cînd n-am să te mai iubesc, ceea ce nu se va întîmpla niciodată.

Emily dădu îl lăsă s-o sărute pe gît.

– Îmi place cînd faci asta.

– Dar ce zici de asta? Şi de asta?

Emily nu avea forţa să răspundă, cel puţin nu în cuvinte.

Capitolul 16

Cînd Emily se trezi, era lumină şi era singură în mica poiană. Şi era goală puşcă. Era romantic să fii goală noaptea, cînd un bărbat frumos făcea dragoste cu tine, dar să te trezeşti în lumina soarelui singură şi fără haine pe tine! Se simţi jenată.

– Michael! şopti ea, dar nu primi nici un răspuns, iar jena ei crescu.

Dar dacă nişte copii care trag chilul ar da peste ea?

Repede, îşi luă hainele de unde fuseseră aruncate prin tufişuri şi le trase pe ea. Aşa-i cu îngerii, se gîndi ea dezgustată. Un înger nu se întoarce cu spatele şi adoarme, ci zboară în ţara de dincolo.

Acum, la lumina zilei, Emily cea cu mintea sănătoasă şi înţeleaptă reveni pe pămînt şi încercă să nu-şi amintească de cele întîmplate cu o seară în urmă. Nu se poate să fi existat aripi şi spirite ale pădurii, nu putea fi...

Ei, adevărul era că ea era o femeie logodită şi pentru ea nu putea exista un alt bărbat.

Cînd îşi trase puloverul peste cap, îşi aduse în sfîrşit aminte ce se întîmplase noaptea trecută. Femeia cu revolverul! Explozia maşinii! Oare chiar fusese martoră la o crimă?

Încă îşi mai aranja puloverul cînd începu să alerge spre bibliotecă. Oare găsise maşina cineva?

Cînd ajunse la oarecare distanţă de bibliotecă, văzu girofarurile roşii şi auzi zgomot de voci. Era clar că maşina fusese găsită. Emily încetini şi rămase ascunsă între copaci, gîndindu-se că era mai bine să afle ce se întîmpla înainte de a se repezi acolo.

Cînd se apropie mai mult, văzu două maşini de pompieri, o jumătate de duzină de maşini de poliţie şi două care de televiziune cu antene de satelit pe ele. Era un haos şi o confuzie generală şi circa o sută de oameni se învîrteau şi se împiedicau unii pe alţii.

La marginea pădurii erau o grămadă de haine de pompieri, mari şi grele, care puteau acoperi o persoană de mărimea lui Emily. Ea luă cu grijă o haină, o îmbrăcă, apoi îşi puse o cască, aceasta acoperindu-i astfel faţa aproape în întregime.

Cu grijă, se amestecă în mulţime şi se duse la un bărbat care se ocupa de ceva ce semăna cu un casetofon de sunet pentru unul dintre carele de televiziune.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea.

Bărbatul nu se uită la ea ci continuă să învîrtească de butoane.

– Unde-ai fost de n-ai auzit? întrebă el.

– Mi-am petrecut noaptea distrîndu-mă cu îngeri şi

cu spiritele pădurii şi abia acum m-am trezit.

Bărbatul zîmbi în direcţia ei şi mai învîrti nişte butoane.

– Biblioteca din localitate a sărit în aer, odată cu maşina femeii.

– Ce?

– Emily Todd, biblioteca. A sărit în aer, spuse el. Se pare că ducea o viaţă dublă. Era bibliotecară ziua şi criminală noaptea.

– Criminală?!

Bărbatul îi aruncă o privire tăioasă, dar ea îşi trase casca în jos peste faţă ca să n-o poată vedea.

– Da. Trăia cu criminalul cel mai căutat de către FBI. Se spune că ar fi avut legături şi cu Mafia. Petrecea mult timp în munţi şi se crede că ţinea acolo lucrurile mafioţilor. Se pare că era o mare şarlatană, pentru că a făcut tot oraşul să creadă că ducea cărţi copiilor necăjiţi. I s-a dat chiar şi un premiu pentru asta, dar ea de fapt lucra pentru Mafie.

Emily se uita fix la el în timp ce el învîrtea de butoane şi asculta în căşti.

– Donald a fost cel care a dat ştirea! continuă bărbatul.

– Donald! reuşi Emily să şoptească.

– Da. Îl cunoşti pe domnul de la ştiri? Sigur că ai auzit de el. El a dezlegat cazul Johnson, în urmă cu cîţiva ani.

Bărbatul se opri, părînd că, în cele din urmă, potrivise butoanele şi era satisfăcut.

– Acum se pare că a demascat cazul Todd. Ştii, mă întreb dacă e vreo rudă a lui Mary Todd Lincoln. Şi

femeia aia era nebună. Hei, poate îi spun asta lui Donald şi el ar putea să cerceteze. Ascultă, ia şi tu nişte cafea şi gogoşi. Nu te vede nimeni.

Emily era prea uluită ca să se mişte şi cu atît mai mult să mănînce. Stătu acolo uitîndu-se la panoul de control al sunetului, de parcă ar fi fost fascinată.

Acum, se părea că era moartă. Si ăsta era un lucru bun, pentru că era o persoană foarte rea, care îi ajuta pe mafioţi să scape de lege.

„Asta nu se poate, îşi zise în sinea ei. O să trebuiască să spun adevărul şi atunci o să se rezolve cu totul."

Cu hotărîre, ea întinse mîna să-şi ridice casca, dar apoi îi văzu pe bărbaţii care fuseseră în camera ei de hotel în noaptea aceea. Dacă s-ar fi dus la ei, trebuia să le spună adevărul, că adăposteşte un bărbat despre care se crede că e un criminal. Şi că-i minţise.

Şi că seara trecută soţia acelui bărbat sărise în aer în maşina ei, iar ea, în loc să informeze poliţia, fugise în pădure şi făcuse dragoste cu un bărbat care nu era logodnicul ei.

– Din rău în mai rău, murmură ea.

– Ce anume e rău? întrebă o femeie care stătea lîngă ea. Nenorocirea asta sau viaţa în general?

– Nenorocirea asta, spuse Emily, lăsîndu-şi capul în jos ca să nu i se vadă faţa. Eu am ajuns aici abia acum şi nu ştiu de ce crede toată lumea să în maşină era domnişoara Todd.

Ea se gîndi că acel „domnişoara" o făcea să pară ceva mai respectabilă decît ceea ce insinuase sunetistul.

– Era maşina ei, iar poşeta a fost aruncată afară.

Bineînțeles că nu e sigur încă, pentru că nu a rămas mare lucru din trup, dar Doanld a identificat-o ca fiind fosta lui logodnică.

– Cum a putut face asta?

Femeia ridică din umeri.

– Nu ştiu, dar el pare să fie sigur că este ea şi asta ar putea fi cea mai mare poveste din cariera lui. Se pare că domnişoara Emily Jane Todd intrase într-un mare rahat. Se vorbeşte despre droguri şi spălarea banilor şi cine mai ştie ce. Doamne! Cînd te gîndeşti că Donald era să se însoare cu o femeie ca ea! Asta arată că şi după ani de experienţă cu criminalii, tot te poţi lăsa păcălit. Hei! Te simţi bine. Ar trebui să mănînci ceva. Lupta cu focul ăsta trebuie să fi fost o treabă grea.

Emily încerca să respire, dar era nu uşor. Sub haina grea, transpira tare. Avea sentimentul că îşi vedea viitorul şi ce i s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost ea aceea care ar fi pornit motorul maşinii. Dacă ar fi făcut asta, ar fi fost moartă acum şi numele ei ar fi fost murdărit pe vecie.

Toţi anii în care încercase să facă bine şi să dea mai mult decît primea s-ar fi dus pe apa sîmbetei. Acum, toată lumea îi va aminti de ea ca de o femeie implicată în treburile Mafiei. O persoană care a adăpostit criminali şi care a mințit FBI-ul.

Cînd se clătină pe picioare şi simţi că leşină se stăpîni singură. Doar n-o să se prăbuşească acum, îşi zise ea. Dacă va cădea jos stupefiată de nedreptatea celor auzite mai înainte, nu-şi va mai reveni niciodată. Va fi dusă la sediul FBI şi probabil va fi închisă şi nu se va mai auzi nimic despre ea.

Nu, trebuia să se gîndească, să facă planuri. Dar era

singură, să gîndi ea cu oarecare amărăciune. S-a terminat cu îngerii!

Unde era îngerul ei păzitor cînd avea nevoie de el? Făcea oare exerciţii de folosire a aripilor şi de aceea o lăsase singură să se gîndească ce să facă?

Întorcîndu-se, văzu că femeia avea un carnețel al cărui colţ ieşea din buzunarul ei. Cerule, probabil era o reporteră. Un cuvînt greşit şi Emily s-ar trezi la închisoare.

Se uită la femeie pe sub cască, destul ca obrajii ei roşii să poată fi văzuţi. Erau roşii de furie şi nu de ruşine sau timiditate. Cum oare ar interpreta femeia această roşeaţă?

– Pot să te deranjez un moment? Îl cunoşti oare pe Donald Stewart? Adică nu cumva este prea sus pe scara ierahică ca să-mi faci rost faci rost de un autograf al lui?

– Sigur că pot, spuse femeia, dar Emily înţelese că probabil nici nu vorbise cu Donald în viaţa ei.

– Atunci, ai putea să-mi obţii un autograf? Ai putea să-l rogi să-l scrie pentru „Brioşa"? În felul ăsta, sora mea o să-mi vadă porecla pe autograf şi o să credă că eu şi cu domnul Stewart am fost... mă rog, înţelegi, cunoştinţe.

– „Brioşa"! spuse femeia cu dezgust şi Emily văzu că ea regreta deja că-i promisese că va obţine autograful. Cu o strîmbătură, îi zise lui Emily să nu se mişte de acolo, căci se va întoarce într-un minut cu autograful.

– Nu m-aş mişca pentru nimic în lume, zise cu sinceritate Emily, apoi rămase locului ca ţintuită unde era, în timp ce femeia îşi făcu drum prin mulţime spre Donald

care, după cum vedea Emily, stătea pe un scaun şi era machiat, pregătit să apară în faţa camerei.

În timp ce Emily urmărea ceafa lui Donald, ea văzu că primise mesajul şi că ştia ce înseamă asta. Răsucindu-se pe scaun, el se uită la ea şi văzu forma ei micuţă, micşorată şi mai mult de uriaşa haină de pompieri.

Emily îşi înălţă capul drept salut, iar în cîteva secunde Donald fu lîngă ea, apucînd-o de braţ, şi aproape trăgînd-o în umbra copacilor.

– Ce crezi că faci aici? întrebă el cînd fură singuri.

Emily se desprinse din strînsoarea lui.

– Ce vrea să însemne asta? Nu te bucuri că nu sînt moartă?

– Bineînţeles că da, sări el fără să pară bucuros. E un şoc, atîta doar. Am crezut cu toţii că...

– Că ai găsit povestea vieţii tale, o lovitură! zise ea cu amărăciune şi bravada o părăsi.

Simţea că îi dădeau lacrimile.

– Donald, credeam că mă iubeşti.

– Te iubeam, adică vreau să spun, te iubesc, dar, Emily, zău, trebuie să recunoşti că m-ai tratat destul de rău în ultimele săptămîni. Ai trăit cu un alt bărbat.

– Nu în felul în care crezi tu, spuse ea, încercînd să găsească în buzunarele hainei ceva cu care să-şi şteargă nasul, dar buzunarele erau atît de jos încît nu putea ajunge la ele.

– Ai spus lucruri îngrozitoare despre mine şi ştii că nu sînt adevărate. Ştii că îl ajutam pe Michael doar pentru că sînt cel mai milos om din lume.

Donald ridică din umeri.

– Asta era o poveste.

Un moment, duritatea lui o ului, apoi gura i se strînse devenind o linie subţire.

– Ai ştiut foarte bine că nu eram eu în maşina aia, nu-i aşa?

Donald nu răspunse, dar se uită tăios la ea.

– Mai bine erai moartă, decît să fugi cu... cu... ăla...

– Ai făcut toate astea din răzbunare, aşa-i? Ai decis să-mi murdăreşti numele, să scoţi un material grozav din povestea asta, apoi, ce se putea întîmpla? Cîteva zile mai tîrziu, apăream vie şi publicai o retractare în pagina douăzeci şi trei a unei gazete locale? Asta plănuiai?

– Asta meritai, zise încordat Donald. Cum îndrăzneşti să dăunezi reputaţiei mele şi întregii mele cariere cu ucigaşul ăla? Zău, Emily, cum mi-ai putut face mie aşa ceva?

– Nu ţi-am făcut ţie nimic. L-am primit în casă pentru că e un om bun şi avea nevoie de ajutor. Nu avea nici o legătură cu tine.

– Orice faci tu are legătură cu mine. Are legătură cu viitorul meu. Te-am ales pe tine pentru că erai loială şi ştiam că n-o să-mi faci niciodată probleme. Cum ai putut să mă trădezi aşa?

– Eu? gîfîi ea, apoi se calmă. Donald, de ce m-ai cerut în căsătorie? Şi, înainte de a inventa o minciună, pot să-ţi amintesc că nu trebuie decît să ies acolo afară şi să le spun oamenilor că sînt vie, ca tu să arăţi ca un prost pe postul naţional de televiziune. E raţional, nu-i aşa? Cred că ai obţinut lucrul ăsta.

– Da, e raţional. Şi e marea mea ocazie.

– Acum, răspunde-mi! De ce m-ai cerut în căsătorie?

Zău, Donald, eşti atît de frumos! Atunci, de ce n-ai ales una dintre frumuseţile alea cu picioare lungi care se învîrt mereu în jurul tău?

Donald îi luă mîinile în ale lui.

– Pentru că voiam o femeie care îmi acordă atenţie mie. Nu vreau una care face crize de nervi şi se aşteaptă să-i şterg lacrimile cu trandafiri şi diamante. Nu, vreau pe cineva ca tine, Emily, cineva care să aibă ochi doar pentru mine, care e acasă cînd o sun; vreau o soţie care poate fi mamă, care să fie mulţumită să stea acasă şi să aibă grijă de copii. Scapă-mă de femeile care aşteaptă ca bărbatul să le servească şi să le spună de zece ori pe zi că sînt frumoase. Cînd un bărbat îşi doreşte un viitor cum îl vreau eu, nu are nevoie de o soţie care umblă prin moteluri. Nu, vreau o soţie bună. Drăguţă, dar nu frumoasă. Deşteaptă, dar nu o intelectuală. Amuzantă, dar nu o mare înţeleaptă. Cineva pe care să mă pot baza. Ca tine, Emily.

Ţinîndu-i în continuare mîinile, cu faţa plină de sinceritate, el se aplecă şi o sărută pe nas.

– Emily, draga mea, ştiu cît de înţeleaptă eşti şi ştiu că vei mai lua legătura cu bărbatul acela îngrozitor, criminalul fugar. Ştie că o să-l predai pentru că eu ţi-am cerut asta. Am nevoie de o femeie care vrea să mă ajute şi...

Ochii lui se luminară şi zîmbi conspirativ.

– Am să te premiez, dacă mă ajuţi. Ce zici dacă am stabili data căsătoriei de azi într-un an?

Un moment, Emily nu putu decît să clipească. Premiul lui era căsătoria.

Brusc, totul îi deveni clar lui Emily şi înţelese de ce un bărbat frumos, faimos, ca Donald, s-ar căsători cu o femeie simplă, plicticoasă, practică, aşa ca ea.

– Tot timpul te-ai gîndit la cariera ta, nu-i aşa? Pe mine nu m-ai iubit deloc.

– Emily, n-a fost aşa. Te-am iubit. Cu adevărat.

– M-ai iubit atît timp cît nu eram o problemă, dar în momentul în care am făcut ceva ce putea deranja preţioasa ta carieră, ai fost gata să mă arunci în gura lupilor. Îl privi urît. Pe canalul naţional de televiziune!

– Emily, spuse el, şi felul cum îi rostise numele o făcu să simtă că avea oarecare putere asupra lui, dar nu ştia ce anume.

Dar apoi îi deveni totul clar. Dacă ar fi ieşit acum din pădure şi ar fi fost văzută, Donald ar fi arătat ca un mare prost. Pe plan naţional. Dacă voia să se salveze, trebuia să facă asta acum.

– Ştii că am fost întotdeauna de acord cu ce voiai tu.

Acum însă nu mai voia să fie un ştergător de picioare.

– Aşa să mă ajute Dumnezeu, continuă ea, că, dacă nu îndrepţi tu toate astea, Donald, o s-o fac eu însămi. Femeia care a sărit în aer este soţia lui Michael.

Un moment, Donald păli la faţă şi parcă nu-şi mai amintea cine era Michael.

– Chamberlain? Vrei să zici că nevasta lui l-a găsit? Că FBI-ul n-a fost în stare? Ştiu că a zis că o să-l găsească prima, dar n-am crezut că o să am dreptate.

– Scuteşte-mă de autoaprecierile tale. L-a găsit şi plănuia să-l omoare. Şi de ce n-ar fi făcut-o din moment

ce ea a fost cea care l-a predat FBI-ului. Ai aici un subiect bombă. *Eu* am fost ţinta celui ce a pus bomba în maşină, nu Michael sau soţia lui.

– Tu? zise Donald surprins, apoi buzele lui schiţară un zîmbet. Cine pe lumea asta ar vrea să te omoare pe tine?

Fără o vorbă, Emily se răsuci pe călcîie şi o porni spre carul televiziunii, dar Donald o prinse de braţ.

– În regulă. Îmi cer scuze. El te-a făcut să te simţi aşa. Ce s-a întîmplat cu drăguţa Eimly la care ţineam atît de mult?

– Bombe în maşină. Ameninţări cu revolverul. Gloanţe scoase din cap. Fantasme. Spune-mi orice, şi o să-ţi spun că eu am trecut prin asta. Ce ai de gînd să faci cu informaţia asta?

– Că soţia lui Chamerblain a fost cea care a sărit în aer?

Emily se uită fix la el.

– În regulă. Mă gîndesc la ceva şi am să-ţi reabilitez numele.

– Fă asta, altfel am să mă asigur ca numele tău să fie atît de murdărit încît să nu mai fii ales în nici o funcţie publică.

– Tu nu mai eşti acea Emily pe care am cunoscut-o eu.

– Bine. Vreau să spui clar că eu sînt o victimă nevinovată în toate astea şi că nimeni nu ştie unde sînt. Dar nu vreau să se organizeze o vînătoare după mine.

– Ce-ar fi să spun că eşti protejată, în custodie?

– Oricum, numele meu să fie reabilitat, spuse ea.

Apoi îşi scoase haina grea şi casca şi i le dădu.

În timp ce se îndrepta mai adînc spre pădure, el zise:

– Emily, cine încearcă să te omoare şi de ce ar vrea lucrul ăsta?

– Tot Raiul lucrează să răspundă la întrebarea asta, zise Emily peste umăr şi continuă să meargă.

– Dar cu nunta, cum rămîne? strigă după ea Donald.

Ea se uită înapoi şi îi arătă cel mai dulce zîmbet.

– Cum poţi să te căsătoreşti cu mine, Donald? Sînt moartă, nu-ţi aminteşti?

Capitolul 17

S-a terminat cu bravada, se gîndi Emily cînd ajunse în pădure ca să se ascundă de ziarişti. Acum ce trebuia să facă? O parte a ei voia să fugă înapoi la Donald, să se arunce în braţele lui şi să-şi ceară iertare.

– Să te aperi singură e o treabă grea, spuse ea cu glas tare şi se aşeză pe un butuc putred, dorind ca o inspiraţie divină să- i spună ce să facă.

– Mă cauţi pe mine? întrebă o voce familiară, dar Emily refuză să se uite în sus la Michael.

El o părăsise tocmai cînd avusese cea mai mare nevoie de el, aşa că de ce să fie drăguţă cu el acum?

Părînd că nu dă atenţie furiei lui Emily, Michael se întinse pe iarbă la picioarele ei, iar ea se răsuci ca să nu se uite la el.

– Nu te-am părăsit, ştii asta. Trebuia să iei singură deciziile în legătură cu prietenul tău, iar eu trebuia să

stau deoparte. Nu am permisiunea să mă amestec.

Un moment, Emily privi în depărtare apoi, încet, o cuprinse furia.

– Să te amesteci? spuse ea cu dinţii încleştaţi. Asta-i tot ce ştii să faci. Ai intrat în viaţa mea care era perfect sănătoasă şi fericită şi ai transformat-o în ceva ce seamănă a roman de groază. O femeie m-a ameninţat cu revolverul apoi, după cîteva minute, am văzut-o sărind în aer. Am avut nu una, ci două bombe plasate în maşina mea – o maşină pe care acum nici nu o mai am. Apoi, au apărut toate femeile alea care ţi-au lăsat mîncăruri la uşa mea. Iar acum, bărbatul pe care îl iubesc...

Michael îi dădu o batistă şi ea îşi suflă nasul. La naiba cu toate, dar furia ei se transforma acum în lacrimi şi se temea că erau lacrimi de autocompătimire.

– De unde ai asta? întrebă ea uitîndu-se la batista mare, care avea un „M" brodat într-un colţ.

– De la Madison. Am făcut pace atît timp cît i-am promis că nu se publică ce s-a întîmplat cu adevărat cînd el era în viaţă.

Emily refuza în continuare să se uite la el sau să accepte momeala pe care o flutura în faţa ei. Nu avea să-i dea satisfacţie să-l întrebe ce s-a întîmplat cu adevărat cu căpitanul Madison.

– E o ruşine cum poate fi răstălmăcită istoria voastră a muritorilor. Toată lumea consideră că Madison era îngrozitor pentru că s-a căsătorit cu femeia aceea tînără, dar de fapt... Michael oftă din greu. Dar cred că eşti prea supărată din cauza lui Donald ca să vrei să auzi ceva despre căpitanul Madison.

Emily trebui să-şi muşte limba ca să se abţină să

întrebe, dar nu voia să-i permită să o distragă.

– Astea toate sînt doar o glumă pentru tine, nu-i aşa? Viaţa mea e sfărîmată din cauza ta, dar tot ce poţi face tu este să glumeşti.

– În regulă, nu mai glumesc. Vrei adevărul? Atunci adevărul este că viaţa ta era o întreagă încurcătură, înainte de a apărea eu. Ca de obicei, tu alegi oameni îngrozitori de care să te îndrăgosteşti. Donald al tău? El te-a ales pentru că te considera prea plicticoasă ca să-i faci vreo problemă. Vedea că te uitai la el ca la ceva sfînt şi ştia că o să-i ţii o gospodărie curată şi o să munceşti pentru el pînă la epuizare. Dar vei cere foarte puţin sau nimic în schimb. Cît îl privea pe el, putea face tot ce făcuse întotdeauna şi asta înseamnă să aibă legături amoroase cu orice femeie pe care o putea aduce în pat cu el, ceea ce, avînd în vedere slujba şi aspectul lui, înseamnă un număr respectabil.

Făcînd o pauză, se uită la ea.

– Mai vrei?

– N-am vrut nici atît, spuse ea în şoaptă. Am vrut doar...

– Să trăieşti într-un vis. Toţi muritorii fac asta. Nici unul dintre voi nu vrea să afle adevărul. Emily, ştiu că eşti furioasă pe mine acum, dar dacă te-ai fi căsătorit cu el, viaţa ta ar fi fost nefericită.

Ea îl privi tăios.

– Tu eşti îngerul meu păzitor. De ce n-ai aranjat lucrurile? Nu asta se presupune că trebuie să faci?

Michael nu răspunse imediat, iar ea ştia că îşi alegea cuvintele cu grijă.

– Un înger nu poate interveni pe pămînt decît dacă

Dumnezeu îi dă permisiunea. Ah, un înger, cel mult, poate găsi unui muritor un loc de parcare ocazional.

Făcu o pauză şi zîmbi la această idee.

– Dar un înger, continuă el, nu poate curma sau prelungi viaţa unui muritor, fără permisiunea lui Dumnezeu. Şi un înger nu poate interveni în dragoste! Asta-i un tabu total. Îngerii păzitori suferă cînd văd că oamenii aflaţi în grija lor se căsătoresc cu bătăuşi şi molestatori de copii. Dar este interzis să oprească ca dragostea să se îndrepte unde vrea, pentru că, vezi, lui Dumnezeu îi place dragostea.

Michael făcu o pauză ca să vadă dacă ea îl opreşte, dar cum ea tăcea, continuă:

– Totuşi, îngerii pot face să se întîmple lucruri care să permită unui muritor să vadă adevărul despre persoana iubită. Dar, din nefericire, e adevărat că dragostea e oarbă şi rareori cineva vede adevărul atunci cînd îl are în faţă. Taţii încearcă să-şi împiedice fiicele să se căsătorească cu bărbaţi îngrozitori, dar în ziua de azi, dragostea i-a învins chiar şi pe taţi.

Dragostea este singurul lucru de pe pămînt mai puternic decît răul. Dragostea e mai puternică decît banii, sexul sau orice alt păcat. Cînd cineva iubeşte, Dumnezeu devine mai puternic. Dumnezeu e adus pe pămînt de forţa dragostei.

Din nou se opri s-o privească.

– Tu nu l-ai iubit pe Donald şi nu l-ai fi iubit niciodată. Tu nu trebuie să te mulţumeşti cu ce poţi căpăta, tu meriţi ce e mai bun.

La asta, ea se ridică în picioare cu mîinile în şolduri şi se uită crunt la el.

– Ştiu, lecţii din astea mă înnebunesc. Toată lumea vorbeşte acum despre ceva mai bun decît atît, despre ce bărbat minunat merită o femeie, dar ce vreau eu să ştiu este: Unde-i bărbatul ăsta? Unde se cultivă aceşti bărbaţi care sînt blînzi, atenţi şi merită dragostea unei femei? Unde-i bărbatul care, aşa ca tatăl meu, vine acasă de la serviciu la timp şi toată viaţa lui se învîrteşte în jurul familiei? Se pare că eu găsesc doar bărbaţi care consideră că sînt plicticoasă şi îngeri care fac dragoste cu mine, iar apoi pleacă, fără măcar să privească înapoi.

Pe moment, Michael fu în picioare şi întinse o mînă spre ea, dar ea nu i-o dădu. El se apropie, dar ea nu-l privi.

– Aseară am greşit, spuse el încet. Dacă asta te face să te simţi mai bine, atunci află că toată dimineaţa am petrecut-o fiind certat de Adrian. Se pare că am comis o mare încălcare a eticii şi o să fiu... pedepsit, zise el inspirînd adînc. Cînd e să mă întorc o să fiu retrogradat.

În timp ce el vorbea, cuvintele parcă îi rămîneau în gît şi îl înecau.

– O să am alţi clienţi, alţi oameni de care să mă îngrijesc, mai adăugă el.

– Atunci, n-o să mai fii îngerul meu păzitor! spuse Emily cu ochii strălucind de furie.

– Nu, zise el blînd. N-o să te mai păzesc pe tine.

– Bine! Atunci îmi pot alege singură iubiţii, prietenii, totul, fără amestecul tău.

– Da, răspunse Michael. O să treci prin viaţă fără mine.

Emily înclină din cap spre el.

– Atunci, de ce mai eşti aici? Ai fost certat, ţi s-a spus că ai făcut o treabă proastă în toate privinţele, atunci de ce n-ai fost rechemat?

Michael ridică din umeri.

– Habar n-am. Adrian a încercat să ajungă pînă la Arhanghelul Mihail dar...

– A fost pus pe lista de aşteptare?

La naiba! se gîndi ea. Nu intenţionase să facă o glumă.

Dar Michael nu zîmbi.

– În Rai, dacă eşti pus pe lista de aşteptare, asta poate însemna secole.

Lui Emily îi venea să-şi muşte limba ca să nu rîdă, dar nu putea.

– Eşti cel mai rău înger posibil, zise ea.

Dar în vocea ei nu mai era animozitate, pentru că, în cele din urmă, întîmplările urîte din dimineaţa şi seara trecută începeau să-i revină în memorie.

– Adrian a zis ceva despre...

– Despre aseară? întrebă Michael cu un zîmbet atît de plin de mîndrie, încît Emily trebui să-şi întoarcă privirea.

– Puţin! De fapt nu chiar atît de puţin. A vorbit patru zile în şir. A trebuit să extindă timpul de pe pămînt ca să cuprindă totul. În timp ce tu îi spuneai lui Donald ce crezi despre el, Adrian ţipa la mine atît cît pe pămînt ar dura vreo zece zile şi jumătate.

– Vai de mine! Lui Adrian se pare că-i place să vorbească.

– Oarecum, se pare că îi place să-mi vorbească mie.

Pentru că veni vorba, ai mai aflat ceva?

– Despre ce?

– Despre cine încearcă să te omoare. Fostul tău iubit are vreo idee despre cine te vînează?

– Păi, n-am avut timp să discutăm despre asta. El era...

Se uită într-o parte.

Michael o luă de bărbie, apoi îi înălță capul ca s-o privească în ochi.

– Ce a încercat mizerabilul ăla să-ți facă?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea depărtîndu-se. Vreau doar să ajung acasă şi...

– Acasă la tine nu mai eşti în siguranță. Cînd Donald o să-şi corecteze greşeala, cei care au pus bombele în maşina ta vor înțelege că eşti încă în viață. Simt că apartamentul tău nu e sigur.

– Dar unde se presupune să locuiesc? Cum mă duc la serviciu? Cum...?

Michale o înconjură cu brațele şi o ținu strîns lîngă el; ea simțea cum îi bate inima lîngă obrazul ei.

– Nu vreau să te ating, şopti ea. Nu eşti real. N-o să rămîi aici. Am pierdut un bărbat pe care l-am iubit şi nu suport să mai pierd unul. Nu e drept!

– Tocmai asta a spus şi Adrian, comentă Michael ținînd-o strîns, mîngîind-o pe păr. Nu-i păsa ce mi-am făcut mie, dar ceea ce ți-am făcut ție încalcă regulile. Ştii, odată ce o femeie se îndrăgosteşte de un înger, nici un bărbat muritor nu se mai poate compara cu el.

– Ce? sări Emily împingîndu-l ca să se uite urît la el. Crezi că tu eşti atît de bun încît o noapte de dragoste cu

tine mă va îndepărta de orice bărbat pentru totdeauna? Eşti persoana cea mai puțin angelică din cîte am cunoscut vreodată. Eşti lăudăros, încrezut şi nu ştii nimic, aşa că eşti doar o pacoste. Aş putea adopta şase copii şi aş avea mai puține probleme decît cu tine. Nici măcar nu poți... Te deranjează să-mi spui de ce rîzi?

– Mă bucur să văd că ți-ai revenit la felul tău de a fi, zise el rîzînd, apoi o luă de braț. Cred că ar trebui să aflăm cine încearcă să te omoare. Ştiu, Emily, mă gîndeam că, dacă ai afla, ai putea scrie o carte despre ce anume a dus la situația asta şi ai putea eventual s-o vinzi. Am senzația că-ți sînt dator o poveste, pentru că Madison a tras nişte înjurături groaznice despre cazul că s-ar publica istoria lui.

– Cred că aş putea să scriu, dar cum aflăm cine încearcă să mă ucidă?

– Nu m-ai crezut cînd ți-am spus că Donald este sursa pericolului.

– Un pericol mai mare decît crezi, murmură ea.

Michael zîmbi şmecher.

– Ai avut probleme, nu?

– Credeam că tu ştii totul.

– Ştiu doar că voi doi ați avut păreri diferite. Vrei să-mi spui fiecare amănunt?

– Nu, nici un cuvînt. Dar de ce-mi spuneai că Donald este sursa răului?

– Ştii unde locuieşte?

– Presupun că te referi la oraşul mare. Da, ştiu. Doar nu ai de gînd să mergi acolo? Sau poate da? Ştiu că eu nu pot merge acolo pentru că... Se opri:

Michael se uită curios la ea.

– De ce nu te poți duce tu acolo?

– Pentru că acum sînt o criminală urmărită. Dacă mă recunoaşte cineva după emisiunea TV, o să mă predea poliției. Dar ce mai contează asta, dacă sînt deja moartă?

– Haide, Em, înveseleşte-te. Tu eşti moartă, iar eu sînt înger. Lucrurile trebuie să se îndrepte.

Ea nu rîse la gluma lui.

– Vreau să-mi reabilitez numele şi reputația.

Cînd spuse asta, îl privi cu coada ochiului.

– Atunci, predă-mă pe mine! spuse el citindu-i gîndurile. Ei nu-mi pot face nici un rău şi te asigur că mă voi întoarce deîndată ce Raiul mă poate aduce la tine. Gîndeşte-te, Emily, noi doi vom fi împreună pînă la rezolvarea unor treburi. Sînt trimis într-o misiune de către Dumnezeu.

– În regulă, atunci ce am de făcut mai întîi? Îmi vreau viața înapoi. M-am săturat de bombe, de FBI şi de îngeri şi mi-e silă de fantome. Vreau normalul!

– Tocmai ai rănit sentimentele unor persoane foarte simpatice, spuse el cu ochii sclipind, dar apoi, văzînd privirea lui Emily, deveni serios. În regulă, fără glume. Tot ce ştiu este că sursa răului este iubitul tău Donald, cel care te-a vîndut pentru treizeci de bani.

– Treizeci de arginți!

– Mă rog. Trebuie să te duci în apartamentul lui, nu cel de aici din Greenbriar, ci celălalt, unde o ține pe fe... Se opri o clipă văzînd privirea lui Emily. Unde îşi ține trofeele şi premiile pentru reportajele lui corecte.

Emily îi aruncă o privire de avertisment, pe care Michael o ignoră.

– Cum putem ajunge la celălalt apartament al lui?

– Cu autobuzul, maşina, trenul sau elicopterul. Putem merge şi pe jos, dacă vrem să dureze cîteva zile. Dar totul costă bani, iar poşeta mea a sărit în aer odată cu maşina aia. Cu sărmana femeie.

Ea zise ultimele cuvinte cu tristețe şi groază.

– Cea care l-a predat pe soțul ei pentru o primă? Cea care a încercat să-l omoare a doua oară pentru o a doua primă? Femeia aia? Hai să mergem cu trenul. Unul dintre clienții mei avea o mulțime de trenuri.

– Să nu-mi spui că făcea parte dintre baronii furturilor.

Michael o trase după el, aşa că ea începu să umble.

– El nu fura de fapt, dar îi făcea pe oameni să execute ce voia el. Vrei să-ți vorbesc despre colierul de perle pe care i l-a cumpărat soției lui?

Emily ar fi vrut să i se spună că se putea duce acasă să facă un duş fierbinte şi să constate că nimic din toate astea nu se întîmplase.

– Curaj, Emily. Curînd, vom afla cauza tuturor acestor lucruri, aşa că o să scapi de mine şi o să ai iar viața ta. Şi îți fac o promisiune. Jur aici şi acum că am să-ți găsesc bărbatul perfect. Am să-l găsesc şi am să te îndrum la el.

– Credeam că n-o să mai fii îngerul meu păzitor; am crezut că ai fost retrogradat.

– Da, dar abia peste o sută de ani de acum încolo. Trebuie să termin ce am început, nu? Şi trebuie să cali-

fic pe altcineva şi să învăţ o treabă nouă. Toate astea cer timp.

Fără să vrea, Emily rîse.

– O sută de ani!

Ajunseră la marginea pădurii şi în faţa lor se întindea şoseaua de sud, de ieşire din Greenbriar.

– Şi, cum ajungem la gară? întrebă ea cu o strîmbătură. Sînt cel puţin douăzeci şi cinci de kilometri; iar cînd ajungem acolo, cum plătim biletele?

– Am să mă gîndesc eu la ceva. Ai încredere în mine.

Curios, în ciuda tuturor lucrurilor care au mers prost în viaţa ei de cînd îl întîlnise, avea încredere în el.

Capitolul 18

– În acest moment, nu este clar dacă domnişoara Todd a avut vreo legătură cu această crimă oribilă, dar pînă cînd va fi găsită şi chestionată, nimeni nu ştie nimic sigur. Atît pentru azi. Donald Stewart a încheiat.

Emily se depărtă de televizorul din magazin, doar ca să vadă un alt grup de televizoare, fiecare cu fotografia ei pe tot ecranul.

– Atîta valorează onoarea lui Donald faţă de cariera lui, murmură ea. Ar fi trebuit să înfăptuiască ameninţarea că-l va da de gol. Cu maxilarele încordate ieşi din magazin, pe stradă.

– Nu ştiu ce sînt astea, dar sînt bune, spuse Michael şi-i întinse o pungă pătată de grăsime şi o băutură răcoritoare într-un pahar de carton.

Ea încă nu-şi revenise după surpriza de dimineaţă, cînd Michael făcuse ca un bărbat cu o limuzină mare,

neagră, să se oprească şi să le ofere să-i ducă în oraş. Au avut o călătorie foarte plăcută, iar cînd au coborît, bărbatul i-a dat lui Michael o grămadă de bani.

– Cum ai făcut să vină o limuzină prin Greenbriar? întrebă uluită Emily.

– Vrăjitorii, spuse el zîmbind. Magie neagră.

– Mai bine taci, să nu te audă Adrian.

– Ştii, mă gîndesc că Adrian e puţin gelos. Pun pariu că Arhanghelul Mihail nu i-a cerut niciodată lui să facă aşa ceva. Şi mai pun pariu că, dacă rezolv treaba asta, s-ar putea să nu fiu pedepsit, în cele din urmă. Mă întreb dacă nu cumva Adrian e îngrijorat că voi fi promovat la un nivel superior faţă de el.

Emily clătină din cap cu dezgust.

– Se presupune că îngerii nu trebuie să fie invidioşi sau ambiţioşi.

– Iar muritorii se presupune că trebuie să trăiască în pace şi armonie. Acum, vreau să aştepţi aici pînă cînd cumpăr ceva de mîncare, spuse el, apoi mergem la apartamentul Rățoiului tău.

De data asta, Emily nu protestă la numele pe care îl folosea Michael. Acum devora un *taco* gras după altul, în timp ce Michael o împingea în jos, pe stradă. Nu era prea dornică să ajungă la apartamentul lui Donald.

În fond, ce puteau găsi acolo? Dovada că îi era necredincios? Adevărul era că Emily spera că Donald îşi aminteşte de fiecare moment frumos pe care l-au petrecut împreună şi că dorea mult să o aducă înapoi. Ce mai şansă! se gîndi ea cînd se apropiară de clădirea unde era apartamentul lui Donald.

– Cred că nu e nevoie să-ţi spun că portarul n-o să

ne lase să urcăm fără permisiunea lui Donald, zise ea, apoi aprobă din cap la zîmbetul lui Michael.

Desigur, portarul se comportă de parcă Michael ar fi fost un vechi prieten regăsit iar, cîteva minute mai tîrziu, fură în ascensor. Michael deveni cam verde la faţă.

– Prea repede, prea sus, mormăi el cînd ieşiră la etajul douăzeci şi şase.

Emily ştia că Donald ţinea cheia ascunsă în căsuţa gurii de incendiu, dar Michael puse mîna pe clanţă şi uşa se deschise.

– Îmi place mai mult la tine, remarcă Michael uitîndu-se în jur la sticla, cromul şi pielea neagră din apartament.

Erau şi oglinzi peste tot, de la podea pînă la tavan.

– În regulă, ai văzut totul, aşa că hai să plecăm, spuse Emily simţindu-se jenată în acest apartament în care fusese atît de rar pînă atunci.

– E aici, spuse încet Michael.

Emily crezînd că zisese că Donald e aici, fu pe jumătate la uşă, înainte ca Michael să o poată prinde de mînecă.

– El nu-i aici, spuse Michael citindu-i gîndurile ca de obicei. Cel puţin, nu cred. Să ne uităm în dormitor? Poate a rămas vreo blondă.

– Foarte nostim! Sper că Adrian să te retrogradeze acolo unde meriţi.

– Atunci aş putea vedea toţi bărbaţii din vieţile tale trecute, îi replică el. Ai vrea să-ţi povestesc despre viaţa care i-ai dedicat-o cartoforului? Ai petrecut patruzeci şi ceva de ani, crezînd, că o să se schimbe.

– N-ai vrea mai bine să găseşti ce crezi că este aici

şi să mă laşi în pace pe mine şi viețile mele?

– Nu pot, răspunse el umblînd prin cameră. Nu pot să te las în pace încă minimum o sută de ani. Spune-mi, Emily, cu ce fel de bărbat ai vrea să-ți petreci viața?

– Unul deştept, cu umor, devotat mie. Un sclav al meu, de fapt. Şi să fie bogat, ca să mă poată duce la Paris.

– Credeam că doreai să călătoreşti pe un rîu. Cu barca parcă, nu?

Brusc, îşi reținu respirația cînd ajunse la un bufet înalt, lîngă peretele din fața uşii.

– Se află aici, înăuntru.

În ciuda bunului ei simț, Emily rămase nemişcată. Ce era oare în bufet? Diavoli? Fantome? Ceva sau cineva care va sări afară şi nu va mai putea fi băgat înapoi?

Cînd Michael deschise uşa bufetului, lui Emily aproape că i se opri inima în loc; duse mîinile la gît şi scoase un mic țipăt. Dar în bufet erau doar cărți, şiruri de cărți legate în piele.

– Nu mi se pare a fi un lucru rău, spuse Emily supărată pe reacția ei. Astea sînt scenariile emisiunilor lui Donald. Ştiu, pentru că eu i-am găsit legătorul.

Prudent de parcă putea să-şi ardă mîna, Michael scoase o carte, apoi o deschise. După cum zisese Emily, în interior erau textele emisiunilor lui Donald. În ciuda legăturilor elegante, scumpe, în piele, textele erau mîzgălite iar hîrtia era mototolită şi ruptă. Închizînd cartea, Michael o puse la loc, apoi îşi trecu mîna peste şirurile de cărți.

– Ce faci? întrebă împăciuitoare Emily. Doar n-o să-mi spui că şi cărțile pot fi bîntuite? Sau da?

Întorcîndu-se, el o privi şi fața lui deveni serioasă.

– Ce legătură ai avut tu cu astea...

– Sînt nişte scenarii, zise ea obosită de gelozia lui. Sînt doar scenarii ale unor emisiuni mai lungi pe care le-a făcut Donald. Nu au nimic sinistru în ele.

– Ce treabă ai avut tu cu ele?

– Eu? începu ea, apoi se răsti. Am ajutat la cercetare, asta-i tot. Au fost ideile lui Donald, iar eu...

Ea se opri, pentru că el o privea de parcă ştia că minte.

– În regulă. Mă simt singură la Greenbriar în cursul săptămînii şi citesc mult. Şi poate, uneori, vin cu o idee pentru o emisiune pe care s-o facă Donald. Apoi, poate mai cercetez puțin. Nu e nimic ce n-ar putea face oricine. Folosesc împrumutul între biblioteci prin Internet. Nu te uita la mine aşa! Nu mă bag în dosare unde nu trebuie şi nu fac nimic ilegal, sau împotriva eticii. Doar îl ajut pe Donald. Asta-i tot.

– Nu-i de mirare că ți-a cerut să te căsătoreşti cu el, spuse Michael în şoaptă.

– Şi ce vrea să însemne asta, mai exact?

– Emily, tu ai fost toată cariera lui. Cîte dintre poveştile astea au fost alese de tine, cercetate de tine, apoi scrise de tine?

– Cîteva, zise ea.

Faptul că Donald era un nenorocit, un mincinos şi un trădător nu înseamna că şi ea era la fel. Dacă i s-au recunoscut meritele lui Donald pentru emisiunile de ştiri, asta presupunea că Donald le scrisese şi le cercetase; numele lui Emily nu apăruse niciodată pe nici unul dintre materiale.

Aşa dorise ea, îşi spusese adesea. Unele dintre poveştile pe care le relatase el fuseseră cam controversate şi...

Se uită în sus, la Michael.

– Poate că am călcat pe cîţiva pe bătătură, iar cineva o fi descoperit că eu fusesem cea care a descoperit treaba respectivă şi nu Donald. La asta te gîndeai?

– Exact.

Un moment, în mintea lui Emily se învîrtiră amintirile materialelor la care îl „ajutase" pe Donald să le scrie. De fapt, aşa s-au şi cunoscut. Emily îi scrisese lui Donald de mai multe ori, rugîndu-l să vină la ea la bibliotecă să vorbească unui grup de adolescenţi despre munca în televiziune, dar nu primise decît răspunsuri tip, în care se spunea că programul lui nu-i permitea să vină.

Emily îşi scotocise creierul ca să găsească o cale de a-l atrage să vină la biblioteca ei; apoi îşi aminti că citise ceva despre speciile în pericol de dispariţie şi îşi aminti de vorbele soţiei unui important constructor; apoi, îşi aminti de ceva ce auzise la televizor.

Cînd puse toate astea la un loc, ieşi o poveste destul de bună, aşa încît o aşternu pe hîrtie şi i-o trimise lui Donald.

Două săptămîni mai tîrziu, Donald şi-a făcut apariţia la Greenbriar, a cunoscut-o pe Emily şi le-a vorbit tinerilor, iar în cele din urmă a închiriat apartamentul şi a făcut din mica localitate căminul lui la sfîrşit de săptămînă.

Donald a investigat cele scrise de Emily, a constatat că totul era adevărat, aşa că a dat un material exclusiv

la ştirile de seară. În cele din urmă, constructorul a fost oprit la mijlocul lucrului, iar Emily a auzit că acesta a pierdut milioane la contractele ulterioare.

Dar Donald a cucerit un premiu pentru povestea respectivă şi a sărbătorit evenimentul, cumpărînd şampanie şi trandafiri pentru Emily şi i-a luat virginitatea.

– De ce ai un aer atît de straniu? întrebă Michael. Cîte dintre aceste materiale au dat cuiva motiv să te urască?

Emily zîmbi slab.

– Credeam că îl urăsc pe Donald. El le-a citit şi el a primit premiile.

– Contrar opiniei tale despre el, nu ai nevoie de multă minte ca să-ţi dai seama că Donald e un idiot. Are o faţă drăguţă şi citeşte destul de bine. Dar după ce petreci o jumătate de oră lîngă el, nimeni nu ar crede că el a descoperit aceste poveşti. Dacă îl ucizi pe Donald, ce-ai realizat? Nimic. Ăştia trebuie să ucidă sursa, iar aceasta eşti tu.

– Oh! exclamă Emily aşezîndu-se pe o canapea neagră. Nu m-am gîndit niciodată la asta. L-am încurajat pe Donald să-mi permită să rămîn în anonimat. Nu mi-am dorit niciodată luminile rampei. Am vrut doar să văd că se face dreptate.

Michael îi zîmbi.

– Îmi place că tu nu te schimbi niciodată. Ai iubit întotdeauna dreptatea. De cîteva ori ţi-ai dat chiar viaţa pentru dreptate.

– Asta s-a întîmplat într-una dintre vieţile alea? întrebă ea cu timiditate.

– Eu n-am nici o legătură cu treaba asta. Acum, hai să lucrăm. Cred că trebuie să căutăm un caz care nu e încheiat. Îți amintești care dintre astea ar fi?

– Aici se includ și bărbații care urmează să iasă curînd din închisoare condiționat?

Un moment, Michael clipi doar, uitîndu-se la ea.

– Cînd te-am întrebat ce rău te paște, de ce nu mi-ai spus de toate aceste materiale pe care le-ai scris?

– N-am crezut că știe cineva de-legătura mea cu ele. Donald zicea întotdeauna că eu sînt arma lui secretă.

– Donald voia toate laudele pentru el însuși, spuse Michael cu o strîmbătură. În regulă, ce s-a făcut s-a făcut. Cum începem să ne uităm la asta? Dacă le luăm una cîte una, eu aș putea simți dacă vreuna conține ceva rău.

– De ce nu am lua mai întîi materalele legate?

– Sînt prea stufoase. Există în ele energie negativă, dar prea slabă. Am nevoie de sursă. Unde este cercetarea ta originală?

– Pe discuri de computer, răspunse ea, intenționat vag.

Michael o privi tăios.

– În regulă. Totul este în computerul portabil al lui Donald. El n-a vrut să lase nimic la mine pentru că...

Intrerupîndu-se, Emily se uită la Michael.

– Nu trebuie să-mi spui, știu. Nu voia să afle cineva în mod accidental că tu ai făcut toată treaba și el n-a făcut nimic.

– Asta nu e exact ce-a spus el, dar poate că este adevărul.

– Și, unde-i computerul ăla?

– Nu ai voie să te uiți în dosarele personale ale cuiva. Este inegal, nu este etic și, în plus, habar n-am. Îmi închipui că-l are la el sau la birou.

– Mă îndoiesc că l-ar lăsa la birou. N-ar vrea să scotocească cineva pe acolo. Ne uităm pe-aici, prin jur?

Emily știa că degeaba i-ar spune lui Michael că nu pot sta acolo să caute prin lucrurile particulare ale lui Donald pentru că știa foarte bine că Michael va face tot ce dorește să facă.

– În dormitor? întrebă ea. Sau vrei să cercetezi mai întîi camera de zi?

Capitolul 19

– Eşti fericit acum? întrebă Emily. Am comis un furt şi am intrat prin efracţie, dar nu am găsit nimic. Aşa că eşti grozav de fericit!

– Deloc, răspunse Michael ignorîndu-i sarcasmul. E ceva rău aici, dar nu ştiu ce anume.

– Ce este rău e că, probabil, Donald ar putea să vină acasă în orice moment şi o să cheme poliţia şi o să ne bage pe amîndoi la închisoare. Tu poţi, eventual, să zbori de-acolo, dar, dacă vine cineva să mă omoare în închisoare, rămîn moartă.

– O problemă comună a muritorilor! zise Michael fără să-şi ridice ochii de pe cartea cu manuscrise.

Trecuse de ora şase după-amiază şi, după cum spusese Emily, nu găsiseră nimic. Nu că ziua n-ar fi fost interesantă. Au găsit computerul personal al lui Donald şi, cu cei şapte sute de biţi de pe disc, toată cercetarea

lui Emily era acolo. Problema era că Donald avea un cod de intrare ca să-şi protejeze dosarele, iar Emily habar n-avea care era acesta.

După ce îi explicase lui Micahel despre ce este vorba, el spusese:

– Lillian trebuie să ştie cuvîntul. Ea se preocupă de viaţa rătoiului tău.

– Să o chemăm? întrebase Emily, amintindu-şi că Lillian era o doamnă goală, fără trup.

– Am să-i cer lui Henry să se ducă în locul meu. Eu m-aş duce, dar trebuie să car după mine trupul ăsta şi durează prea mult.

– Nu-mi place să întreb, dar cine-i Henry.

– Locuieşte aici.

– Desigur! De ce m-am mai întrebat oare?

După aceea, Emily nu a mai pus întrebări, în timp ce Michael petrecu următoarea oră aplecat asupra cărţilor legate, luînd pagină cu pagină. Mai tîrziu lăsă capul într-o parte, de parcă asculta pe cineva, sau ceva, apoi o informă că „domnul ştiri" era codul.

– Nu e prea original, nu? întrebă Michael, abţinîndu-se să remarce vanitatea lui Donald în folosirea unui asemenea cod.

Iar Emily îşi muşcă limba că să nu întrebe cum transferă e stafie informaţii altei stafii.

Se înfiora la gîndul că în jurul ei era o lume invizibilă, lume care, pînă atunci, i se păruse atît de solidă.

Dar chiar dacă ar fi vrut să spună ceva, Emily n-ar fi avut timp, pentru că brusc Michael zise:

– Trebuie să plecăm. Acum!

– Vine el, nu-i aşa?

Din nou, Michael păru că ascultă pe cineva.

– Da, zise el blînd, apoi îi aruncă o privire lui Emily. Trebuie să plecăm chiar în clipa asta.

Era ceva în comportarea lui care o făcu să ezite.

– Mai sînt alte spirite rele? Vin după tine?

Michael nu răspunse, închise computerul (făcînd să pornească alarma pentru că nu ieşise corect din el), luă aparatul sub braţ, apoi începu s-o împingă pe Emily spre uşa din faţă a apartamentului.

Dar era prea tîrziu, pentru că prin hol venea spre apartament Donald, cu braţul în jurul unei frumoase blonde despre care Emily era sigură că nu avea creier în cap. Ar fi mult prea necinstit să aibă şi creier şi picioare ca astea ale ei, se gîndi Emily rămînînd pe loc şi privind-o fix.

Dar Michael reacţionă. Apucînd-o pe Emily, o lipi de un perete şi începu să o sărute cu pasiune. În cîteva secunde gîndurile ei fură doar la Michael. Pe Donald îl uitase.

Cînd Michael se desprinse de ea, Emily se uită în sus la el, cu ochii plini de stele.

– Au plecat acum, spuse Michael, ascunzînd-o în continuare cu trupul lui mare.

– Cine? şopti ea, apoi îşi aminti.

Michael îi zîmbi.

– Pleacă de lîngă mine! zise ea împingîndu-l.

– Am crezut că-ţi place să te...

Privirea ei îl făcu să se oprească, dar continuă să zîmbească satisfăcut.

– Să mergem, zise el, şi o luă de mînă şi începu să fugă, trăgînd-o pe Emily după el.

Cînd ajunseră în stradă, ea îşi pierduse suflul.

– O să afle cine i-a luat computerul, spuse ea gîfîind. Ştie că eu cunosc locul unde ascunde cheia.

– Tu crezi că Donald nu ştie cine încearcă să te omoare şi pentru ce?

– Refuz să cred asta, zise Emily cu fermitate. Chiar dacă Donald e puţin vanitos, nu cred că ştie despre... despre crimă. Nu vrea ca eu să fiu moartă.

– Doar dacă moartea ta îi oferă cea mai bună poveste pe care a scris-o în viaţa lui, răspunse Michael, apoi ridică mîna şi strigă: Taxi!

Unul opri imediat.

– Unde mergem? întrebă ea imediat ce intrară.

– Există un singur loc unde putem fi în siguranţă, răspunse el punînd computerul lui Donald pe genunchi.

– Ah, nu, nu acolo, zise Emily gemînd. Nu în casa Madison.

– Am crezut că-ţi place.

– Îmi plăcea, îmi place, dar...

Ea se opri pentru că el îi zîmbea.

– La naiba!

Ea ştia foarte bine că el îi citea gîndurile şi că teama ei era pentru el şi pentru felul în care îl tratase pe el spiritul cel rău. N-o să se dea de gol, îşi zise în sinea ei. Nu putea şi nu voia.

– Da, desigur, spuse ea după un timp, cu vocea cît putu de rece. Pericolul te priveşte pe tine nu pe mine. Dar ştiu că, dacă mergem cu taxi-ul pînă la Greenbriar, e prea scump şi ar atrage prea mult atenţia.

– Sigur, răspunse el zîmbind strengăreşte. O să luăm un tren. Nu ţi-am zis...

– Da! exclamă ea, apoi se întoarse şi se uită pe fereastră. Mi-ai spus totul.

– Îmi place băutura asta, spuse Michael. Cum ai zis că se cheamă?

– Gin. N-ar trebui s-o bei. Sînt sigură că e împotriva legilor lui Dumnezeu.

– Excesul, în general, este împotriva legii lui Dumnezeu. Vrei să-mi spui pentru ce eşti atît de furioasă?

Stătea pe podea în casa Madison, sau mai curînd pe un strat gros de covoare orientale, despre care Emily era sigură că valorau o avere. Focul ardea în căminul care probabil că nu fusese curăţat de o sută de ani, iar alături erau rămăşiţele unei mese cu pui marocani şi cremă de ciocolată. Trebuia să recunoască meritul lui Michael de a se fi acomodat cu confortul vieţii omeneşti şi de a fi învăţat multe despre mîncăruri, într-un timp foarte scurt. Acum Emily se trezea uneori că-l întreabă pe el cum să facă anumite lucruri.

– Un ban de aur! spuse el făcînd-o să-l privească uimită.

Dar întoarse repede capul pentru că el era prea frumos în lumina flăcărilor, întunericul făcîndu-i să se simtă bine şi în siguranţă.

– Poftim? murmură ea în timp ce sorbea din Coca-Cola ei fără zahăr.

Se abţinea de la orice băutură alcoolică.

– Mi se pare că voi spuneţi „un ban pentru gîndurile tale". Ei bine, eu ofer mai mult. Îţi ofer tot aurul îngropat în fundaţia acestei case.

Un moment, ea îl privi cu ochi mari, plini de curiozitate, dar apoi se uita în altă parte.

– N-am nevoie de nimic, spuse ea drept răspuns. Sînt doar obosită.

– Emily, poţi minţi pe oricine, dar pe mine nu.

– Ce s-a întîmplat rău?

– Tu poţi citi gîndurile, aşa că spune-mi tu.

– Viaţa ta a fost sfărîmată şi nu ştii cum ai s-o faci la loc, zise el blînd.

Avea atît de multă dreptate încît, cînd ea încercă să vorbească, nu fu în stare. Voia să fie curajoasă. Voia să fie puternică şi să-şi spună că totul va fi în regulă, dar nu putea. Înainte de a-şi da seama, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Emily! şopti Michael.

Cînd el încercă să o cuprindă în braţe, ea se opuse, dar el o ţinu strîns şi nu o lăsă să se retragă.

– N-a fost corect din partea ta, zise ea la pieptul lui, apoi îl lovi cu pumnul. El nu se clinti şi o ţinu cu forţa în lîna moale a puloverului lui.

– Eram fericită. Poate că Donald este un nemernic şi poate că aş fi fost nefericită ca soţie a lui şi poate că el mă voia din motive meschine, dar eu nu ştiam toate astea. Eram fericită. Înţelegi?

– Da, desigur, răspunse el, ţinînd-o şi mîngîindu-i părul. Întotdeauna ai fost fericită cu ei, la început.

– Opreşte-te! aproape că ţipă Emily, încercînd să se depărteze de el. Nu vreau să aud despre trecut sau viitor. Voiam doar ce aveam acum.

– Iar eu am distrus totul, zise el încet. Din nou ţi-am distrus viaţa.

– Ai făcut-o adesea? întrebă ea sarcastic.

Se sprijinea pe el, nemaiîncercînd să se retragă. Ce

zile îngrozitoare avusese!

– Emily, zise el cu o voce foarte joasă, mai mult simțită decît auzită. Ți-am făcut lucruri îngrozitoare.

La asta, ea se retrase destul ca să se uite la el. Ochii lui erau foarte negri şi priveau fix la foc, dar brațele lui erau strînse în jurul ei.

– Eu...

– Ce-ai făcut?

Michael inspiră adînc.

– Nu ți-am distrus viața doar acum. Ți-am distrus şi ultimele două vieți.

Emily se retrăsese şi îi putea vedea ochii.

– Spune-mi ce-ai făcut, zise ea cu fermitate.

El tăcu o clipă, înainte de a vorbi, iar ea simți că el nu voia să spună ce era de spus.

– Merit să fiu retrogradat, merit orice soartă mi-ar da Adrian, pentru ce ți-am făcut. Vezi, Emily, tu eşti atît de bună!

– Da, da! exclamă ea nerăbdătoare. Sînt atît de bună, încît logodnicul meu umblă cu alta.

– Tocmai asta-i. Bărbații ăştia de pe pămnt nu te apreciază. Ei văd numai ceea ce este la suprafața unei femei. Ei văd că eşti drăguță cînd te privesc, dar nu se uită mai adînc să vadă că, în interior, eşti incomparabil mai frumoasă. Se pare că bărbaților ăstora de pe pămînt nu le pasă de spiritul unei femei. Dacă un spirit bun este într-un trup de femeie gras, sau are o față obişnuită, bărbații nu o vor.

– Dar dacă era superbă ca femeia pe care am văzut-o cu Donald... spuse ea în şoaptă.

– Tu eşti frumoasă, fără să te fardezi ca ea... ca

femeia pe care ai văzut-o cu... cu...

– Fostul meu logodnic, îl ajută ea.

– Da, cu fostul tău logodnic.

– Dar tot nu mi-ai spus ce anume mi-ai făcut în trecut.

– Erai atunci la fel cum eşti acum.

– Obişnuită şi părăsită?

– Nu! Erai încrezătoare şi uşor de păcălit. Inima ta e atît de iubitoare încît...

– Încît, ce anume?

Michael oftă.

– Crezi ce-ți spune un bărbat care arată bine, asta este. Puțini oameni sînt ca tine pe pămînt, Emily, zise el cu dezgust. Viață după viață, te-am urmărit cum îți iroseai bunătatea cu alcoolici, cu leneşi care trăiau pe spinarea ta. Ştii ce-a însemnat pentru mine să stau deoparte şi să mă uit cum tu şi cei doi copii ai tăi aproape ați înghețat bocnă într-o iarnă pentru că odiosul tău de bărbat a băut banii pentru hrana copiilor? Ai spălat rufe, Emily. Mîinile tale moi...

Făcu o pauză, îi luă mîna şi îi sărută palm întîi, apoi dosul mîinii, apoi fiecare deget, unul cîte unul.

– Şi tu ce-ai făcut? întrebă ea încet.

– Te-am îndreptat spre o doamnă care avea nevoie de o croitoreasă. Cel puțin cusutul era mai uşor decît spălatul rufelor, iar ea...

– Nu, vreau să spun, ce mi-ai făcut tu mie în ultimele două vieți?

– Ah!

El nu mai spuse altceva şi ea îşi puse din nou capul pe umărul lui.

– Continuă, poți să-mi spui.

El inspiră adînc și trecu un timp pînă cînd vorbi din nou.

– În ultima ta viață cînd ai purtat o rochie argintie, eu ți-am ales-o. Știam că o să arăți bine în argintiu. Ai întrebat cum te-a plăcut soțul tău în ea. Emily, eu... eu nu te-am lăsat să te căsătorești. De fiecare dată cînd apărea un bărbat și te gîndeai la căsătorie, îți gîdilam nasul și tu te depărtai de el. În ultimele două vieți, nu te-am lăsat să te căsătorești sau să ai copii. Timp de două vieți, ai murit virgină.

Emily se retrase de lîngă el și, un moment, rămase fără glas, apoi deschise gura.

– Ce fel de înger ești tu? Cum ai putut face una ca asta cuiva care era sub protecția ta? Eu nu cred că ai fost trimis pe pămînt, cred că ai fost alungat.

– Emily, te rog, trebuie să încerci să înțelegi. După viața aceea de spălătoreasă m-am asigurat să ai un tată bogat, puternic. Dar nici el nu te-a putut împiedica să te îndrăgostești de un nemernic. Tot ce voia bărbatul ăsta era moștenirea ta. Ar fi cheltuit fiecare bănuț al tău și te-ar fi lăsat să fii tot spălătoreasă. N-am suportat să văd cum ți se întîmplă din nou același lucru.

– Așa că mi-ai gîdilat nasul și m-ai lăsat să rămîn virgină. Doar din curiozitate, spune-mi cum ai făcut ca bărbatul să nu mă răpească? Bănuiesc că s-a luptat pentru banii tatălui meu.

– El... a fost prins într-o situație jenantă și a fost nevoit să se însoare cu fata altcineva.

– Iar tu ai avut grijă să fie prins.

– Da.

Un timp, Emily rămase nemișcată în brațele lui, neștiind dacă să-l creadă sau nu, dar cumva totul avea un sens. Toată viața ei avusese sentimentul că nu se va căsători niciodată, că nici un bărbat nu o va dori. Cînd era fată, plîngea cînd vedea fotografii de bebeluși, iar cînd mama ei o întreba ce este în neregulă, Emily spunea că știe că nu va avea copii niciodată.

– Mi-ai făcut asta nici timp de două vieți?

– Da, răspunse Michael cu voce groasă. Știu că am greșit, nu trebuia să fac așa ceva. În cele din urmă viața ta ar fi fost la fel de rea ca și dacă te-ai fi măritat cu nemernicul ăla.

– Lasă-mă să ghicesc. Am trăit o viață retrasă, înconjurată de cărți și, poate, de o pisică sau două. O dată pe lună mă duceam la un ceai literar pentru doamne mai în vîrstă, ca să discutăm ultimele apariții. Și n-am avut niciodată prieteni tineri, pentru că nu suportam să le văd copiii și să aud despre viața lor fericită de familie.

Michael nu vorbi un timp. Iar cînd vorbi, abia de se auzea.

– Da, așa-i.

– Înțeleg asta. Este viața de care m-am temut cel mai mult, era ceea ce visam că o să mi se întîmple. Și mi-ai făcut asta de două ori?

– Am crezut că prima oară a mers prost pentru că nu știam ce fac. Dar a doua oară am crezut că o să iasă bine. Am crezut că o să-ți găsesc un bărbat minunat, atent și că i-aș împinge pe amîndoi în aceeași direcție și, în cele din urmă, vei avea și tu o viață fericită pe pămînt.

– Cred că pot înțelege și asta. N-ai găsit niciodată un bărbat care să mă merite.

– Exact. Cine se poate asemăna cu bunătatea ta?

Foarte încet, Emily se depărtă de el, iar cînd o privi, fu speriat văzînd furia în ochii ei.

– Nemernicule! spuse ea în şoaptă; dar cu forţă. Eu nu sînt vreun înger, izbucni ea. Sînt o femeie din carne şi oase; nu sînt cineva care vrea să fie adulată, ci iubită. Nu vreau să fiu pusă la muzeu şi să se uite lumea la mine pentru că sînt – ha, ha – bună la suflet. Vreau să trăiesc şi să experimentez tot ce are de oferit lumea. Pun pariu că eram mai fericită cînd eram spălătoreasă decît atunci cînd eram bogată şi aveam ceaiuri cu femei distinse.

– Da, ai fost! zise el cu uimire. Şi n-am putut înţelege asta, niciodată. Am avut grijă să ai de toate. Aveai...

– N-aveam nimic! Auzi? N-aveam nimic, indiferent cît avem... N-ai să înţelegi niciodată. Niciodată. Donald mi-a dat...

– Eu ştiu ce ţi-a dat! aproape că strigă el. Deşi sînt un înger, acum, în trupul ăsta, sînt în primul rînd bărbat. Crezi că mi-e uşor să te văd aşa şi să nu te ating? Am avut o noapte cu tine şi acum trebuie să plătesc o eternitate. Dar a meritat. Da, faptul că te-am ţinut în braţe a meritat toate pedepsele din lume.

Un moment, Emily se uită fix la el, apoi căzu în braţele lui.

– Michael, nu pot să te iubesc. Nu pot. Tu nu eşti real. O să dispari.

Michael o ţinea de parcă dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi sfîrşit.

– Ştiu, şopti el. Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Cum pot să iubesc o muritoare? Cum aş putea să mă

întorc în rai şi să te urmăresc viaţă după viaţă cu... cu...

Inspiră adînc, apoi îi spuse:

– Ce-ar fi dacă ţi-aş lua orice amintire în legătură cu mine?

– Nu poţi face asta, zise ea privindu-l în ochi. Mi-ai spus destule ca să înţeleg că nici Dumnezeu nu poate şterge dragostea. Poate că n-o să-mi amintesc de ce mă simt atît de golită, dar am să ştiu întotdeauna că-mi lipseşte ceva. Am dreptate?

Îi trebui un moment, înainte de a-i răspunde:

– Da. Nu poţi uita dragostea fie că e dragoste pentru o fiinţă umană, fie că-i dragoste de Dumnezeu.

– Eu nu-i simt lipsa lui Donald, dar ţie îţi simt lipsa, chiar dacă te duci în altă cameră. Am fost furioasă pe tine că m-ai lăsat singură după ce am făcut dragoste.

– Ştiu. N-am vrut să plec, dar am fost... luat. Spiritul şi trupul meu au fost luate în altă parte.

Ea puse mîna pe umărul lui.

– N-ar fi trebuit să facem ce-am făcut. Am încercat din greu să uit că s-a întîmplat vreodată, dar nu pot. Mi-e teamă. Mi-e teamă să fiu singură după ce o să pleci.

– Emily, n-ai să fii niciodată singură, n-ai fost şi nu vei fi niciodată.

Ea se uită în sus, la el.

– N-o să mai fie acelaşi lucru dacă n-o să ai trup.

– Ştiu. Eu am să te pot vedea, dar tu n-o să mă poţi vedea sau auzi. S-ar putea să nici nu mă mai ţii minte.

Un moment, o ţinu strîns, apoi o depărtă şi se uită în ochii ei.

– În regulă, Emily, draga mea. Avem două alternative. Una e să plîngem în supă, sau...

– În bere. Se spune: să plîngem în bere.

– Bine. Îmi place mai mult berea decît supa, răspunse el, apoi zîmbi amuzat la zîmbetul ei. Oricum, plîngem pentru ce o să ni se întîmple, pentru că, să nu greşeşti cumva, vom fi despărţiţi. Putem trăi momentul cît mai bine, deşi ştim că ziua de mîine poate aduce veşti rele.

– Înţeleg, zise Emily depărtîndu-se de el. Prin asta, vrei să spui că ar trebui să petrecem fiecare minut pe care îl mai ai pe pămînt făcînd dragoste şi fiind împreună.

– Exact, spuse el vesel, zîmbind încîntat. Perfect.

– Eşti într-adevăr un bărbat, nu-i aşa? Înger sau nu, eşti absolut un bărbat.

Îi scuipă ultimul cuvînt de parcă era ceva murdar şi demn de ură.

Michael se uită la ea uimit.

– Gîndurile tale sînt prea confuze ca să le pot citi.

– Sărmanul de tine, spuse ea depărtîndu-se. Sînt sută la sută de partea lui Adrian. Eşti într-adevăr cel mai rău înger din cer. Nici nu ştiu cum de ai ajuns să fii înger. Îmi spui că nu ştiu să-mi aleg bărbaţii, dar chiar şi eu pot să văd ce încerci tu să faci.

Faţa lui Michael era un model de confuzie, întrucît încerca să înţeleagă despre ce vorbea.

– Ce-am făcut?

– M-ai îndepărtat de Donald în scopurile tale proprii, nu-i aşa? Şi m-ai lăsat să putrezesc fără atenţie din partea bărbaţilor timp de două vieţi tot în scopurile tale egoiste, nu-i aşa?

– Eu, a, da, bine, poate am fost puţin egoist, dar am

încercat să te protejez.

– Zău? Şi acum încerci să mă protejezi, cînd eşti atît de al naibii de drăguţ cu mine?

– N-am încercat să fac nimic rău, spuse el zăpăcit. Eu...

– Aşa-i, nu? Vii aici şi eşti drăguţ cu cineva despre care ştii că nu se pricepe să judece bărbaţii, apoi eşti atît de afurisit de drăguţ cu mine, încît eu mă îndrăgostesc pînă peste cap de tine şi apoi ce o să se întîmple? Te întreb, apoi ce o să se întîmple?

– Eu... Michael se scărpină în cap. Mi se pare că nu înţeleg logica ta.

– Ei, bine! Mi-e silă că voi bărbaţii să-mi spuneţi cum sînt. Mi-e silă! Mă auzi? Silă!

– Ce vrei să fac eu?

– Să-mi găseşti un bărbat, bineînţeles. Nu vreau să trăiesc singură. Vreau o casă la ţară şi vreau cel puţin trei copii. Eşti înger şi poţi vedea în inimile oamenilor, aşa că să-mi găseşti un bărbat, înainte să pleci.

– Dar trebuie să aflăm cine încearcă să te omoare.

– Înţeleg, asta ai timp să faci, dar ca să faci şi ceva bun pentru mine, n-ai timp, aşa-i?

– Emily, mi se pare că mi-am pierdut inteligenţa. Nu-mi pot da seama de ce eşti furioasă pe mine. Sînt teribil de confuz.

– E foarte simplu. Ai venit pe pămînt şi mi-ai ruinat viaţa pe care am ales-o eu. Poate că, după părerea ta, nu era o viaţă bună, dar era o viaţă. Dar acum, datorită ţie, nu mai am nimic. Sînt pe trei sferturi îndrăgostită de un înger care va părăsi pămîntul şi s-ar putea, sau nu, să-mi mai amintesc de el după ce pleacă. Eu locuiesc

într-un orăşel de navetişti unde văd foarte puţini bărbaţi şi cunosc şi mai puţini. Fiind bibliotecară într-un orăşel, nu ţi se deschid prea multe uşi, nu-i aşa?

Lui Emily aproape că-i părea rău pentru Michael, cînd faţa lui deveni foarte concentrată în timp ce se gîndea la ce spunea ea. Dar Emily era obosită să i se mai spună că e un ştergător de picioare, era obosită de secole de îndrăgostiri de bărbaţi nepotriviţi. Nu se îndoia că era îndrăgostită de Michael şi nu voia să analizeze lucrul ăsta prea de aproape; dar, pentru Dumnezeu, uneori o persoană trebuia să fie şi egoistă! Poate că era minunat că un înger venise pe pămînt să-i salveze viaţa, dar ce fel de viaţă avea să fie asta dacă va petrece tot restul ei jelind după un bărbat de care ar putea să nici nu-şi mai amintească?

– Ei? spuse Emily şi fu surprinsă de forţa din vocea ei.

Mama ei o învăţase să fie amabilă în orice moment, dar acum se simţea foarte bine să fie egoistă. Avea să folosească un înger pentru scopurile ei egoiste.

– Ei? repetă ea. Poţi să-mi găseşti un bărbat bun, sau nu?

– Cred că da, spuse el liniştit. La ce te-ai gîndit?

– Se pare că, de obicei, prefer beţivii şi bărbaţii care se căsătoresc cu mine ca să organizez petreceri, îţi aminteşti? Aşa că de ce mă întrebi ce vreau? Vreau un bărbat care să mă trateze bine, unul cu care să pot avea copii, unul dintre bărbaţii despre care citeşti, un bărbat în care o femeie poate avea încredere şi pe care să se poată baza.

– Înţeleg. E mai greu să găseşti din ăştia în ziele şi în

epoca asta. E prea multă tentaţie pe lumea asta ca să...

– Atunci, cînd o să te întorci acasă, va trebui să ai grijă de mine, nu-i aşa? Vreau să zic că asta va fi menirea ta.

Emily vedea că nu asta era ce avea el în gînd şi, la drept vorbind, nu asta voia nici ea. Ce dorea cel mai mult, cu fiecare zi care trecea, era o viaţă petrecută cu Michael. Nu cu cineva ca el, ci cu el. Unde altundeva avea ea să găsească un bărbat atît de uimit de viaţă? Un bărbat care se uita la un meci de fotbal ca la o minune a lumii? Unde...

Se obligă să nu se mai gîndească. Nu va ajunge să trăiască împreună cu Michael. Iar dacă voia să rămînă mintea întreagă, ar fi fost mai bine să-şi scoată ideea asta din cap. După cum spune prietena ei, Irene, „Singurul antidot la un bărbat este un alt bărbat, preferabil unul mai tînăr şi mai bun?"

– În regulă, zise cu fermitate Emily, încercînd să sune ca un ton de afaceri, batem palma?

Ea nu auzise pe nimeni să pară atît de necăjit.

– Asta e un exemplu tipic, continuă ea. Eu te scarpin pe tine pe spate, tu mă scarpini pe mine.

– Ah, asta-i ceva ce-mi place, spuse Michael într-un mod atît de lasciv, încît Emily trebui să se întoarcă pentru a-şi ascunde un zîmbet.

Se întoarse apoi din nou spre el.

– Nu, nu e chiar aşa. De acum încolo, sîntem parteneri în afaceri, nimic mai mult. Fără giugiuleli. În felul ăsta, n-o să te mai certe Adrian şi nu vei mai fi retrogradat, iar eu am să capăt un bărbat şi nişte copii. Îţi sună bine?

– Sună ştiinţific, spuse îmbufnat Michael. Şi nu-mi pasă ce zice Adrian.

– Batem palma? zise Emily întinzînd mîna ca să i-o strîngă. Apropo, cred că nu-mi plac, bărbaţii prea slabi. N-au dragoste de viaţă în ei.

– În regulă, zise Michael strîngîndu-i mîna.

– Acum, dacă am stabilit totul, putem să dormim puţin? Mîine trebuie să începem să vedem dosarele astea, iar tu trebuie să-mi cauţi un partener de viaţă.

Cu un zîmbet, Emily se duse în celălalt capăt al camerei, spre salteaua pe care Michael o adusese din pod. Era umedă, la fel ca şi păturile de peste ea, dar era atît de obosită încît ştia că putea dormi oriunde.

Cînd se instală, zîmbi în întuneric. Acum, pentru prima dată de cînd îl întîlnise pe Michael, simţea că viaţa ei va reîncepe, nu se va termina aşa cum văzuse în ultimele zile. Trebuia să afle cine încerca să o omoare. Apoi, Michael avea să-i găsească un bărbat, pe cineva drăguţ, cineva cu care să poată avea copii, cineva...

Adormi cu un zîmbet pe faţă.

Dar Michael nu adormi. El ştia că Emily habar n-avea de dificultatea lucrurilor pe care i le ceruse. El ştia că nu avea bărbaţi „buni" printre cei de care avea grijă. Cel puţin, nu destul de buni pentru Emily. Aşa că va trebui să ia legătura cu alţi îngeri şi să vadă pe cine aveau ei. Apoi, bineînţeles, bărbatul trebuia să fie de vîrsta şi statura potrivită. Şi ar fi fost bine dacă ar locui aproape de Emily.

Michael încerca să nu se gîndească la ce făcea, încerca din greu să-şi potolească sentimentul că nu voia ca alt bărbat să o atingă pe Emily *a lui*.

– Mortalitatea este pentru muritori, spusese Adrian. Lasă-i pe ei să-şi facă propriile lor greşeli.

Adrian voise să spună că Michael nu trebuie să se pună un plan pămîntean, să aibă o atitudine posesivă faţă de o femeie muritoare. Adrian voise ca Michael să-şi amintească de faptul că el era înger şi deci era deasupra unor asemenea sentimente josnice.

Dar, de fapt, Michael nu se simţea foarte angelic. De fapt, dacă s-ar şti adevărul, el un fusese niciodată foarte angelic în legătură cu Emily. Dar acum, tot ce dorea mai mult pe lume era să se urce în pat, alături de Emily. Dar acum, tot ce dorea mai mult pe lume era să se urce în pat, alături de ea, şi să facă dragoste.

Dar nu făcu asta. În schimb, îşi instală trupul pămîntean care îi găzduise spiritul pe cealaltă saltea, apoi îşi scoase spiritul din trup.

„Proiecţie astrală", se numea asta pe pămînt. Apoi, sub formă de spirit, se duse în Cer şi începu să discute cu alţi îngeri despre vreun bărbat care ar putea-o face fericită pe Emily a lui.

Cînd spiritul lui se întoarse dimineaţa, trupul lui era odihnit, deşi cam ţeapăn pentru că nu fusese mişcat toată noaptea.

Michael obţinuse cîteva nume, cîteva locuri şi un plan. Dar avea şi inima grea. Nici măcar Adrian nu-l certase văzîndu-l cît era de nefericit. Ceilalţi îngeri nu puteau înţelege de ce era supărat Michael, dar îi puteau simţi durerea şi simpatizau cu el.

O clipă înainte de o intra în trup, spiritul lui Michael se aplecă deasupra lui Emily, privind-o cum doarme, şi se jură că va face o treabă cît va putea de bună. Va

încerca să se răzbune pentru singurătatea la care o supusese în trecut şi poate, dacă va fi inteligent, va schimba în viitor norocul lui Emily în privinţa bărbaţilor.

Lăsîndu-se în jos, el îi sărută obrăjii, era un sărut de înger, dat adesea, dar rareori simţit. Totuşi, Emily se mişcă în somn şi Michael se depărtă. El nu trebuia s-o lase să vadă ce simţea. Nu era corect să o împovăreze cu sentimentele lui de gelozie şi regret sau chiar să o încarce cu dragostea lui pentru ea. Aşa cum spusese ea, el urma să plece şi nu avea dreptul să ia cu el inima ei. De acum încolo, urma să-şi facă treaba pe care o avea de făcut, păstrîndu-şi pentru sine sentimentele. Da, se gîndi el zîmbind, de data asta, avea să facă treaba pe care este dator s-o facă un înger. Avea să dea, să dea şi să dea, fără nici o speranţă de a primi ceva în schimb.

– Dar, Doamne, şopti el cînd intră din nou în trupul pămîntean, n-o lăsa să facă lucrul ăsta cu părul peste urechea stîngă. Nu mai pot suporta.

Capitolul 20

Două zile! se gîndi Emily cînd mai deschise un cufăr în podul casei Madison. Timp de două zile, Michael nu-i acordase nici o atenţie. În schimb devenise obsedat de computer ca orice pămîntean.

Faptul că făcea exact ceea ce dorise Emily nu o ajuta, pentru că se obişnuise cu atenţia lui totală şi acum ştia că îi plăcea foarte mult că un bărbat frumos era preocupat de fiecare gînd şi de fiecare acţiune a ei.

Dar asta părea să se fi terminat. Încă din seara în care Emily îi ceruse să-i găsească un bărbat, Michael fusese diferit. În dimineaţa următoare, împotriva protestelor lui Emily, el plecase pe jos în oraşel şi se întorsese într-un camion alături de un tînăr de la compania de telefoane.

Dacă Emily n-ar fi ştiut deja ce era în stare să facă Michael, ar fi fost uimită văzînd că acel bărbat trage un

fir de la cel mai apropiat stîlp – fără să ceară bani, bineînțeles – și instalează linia telefonică și luminia electrică în casa cea veche. Michael putea folosi acum atît computerul cît și modemul, dacă voia să intre pe Internet.

Michael a adus cu el și cîteva pungi cu zarzavaturi și alimente, iar cînd Emily s-a oferit să pregătească micul dejun, închipuindu-și că va folosi cumva vechea sobă din bucătărie, Michael a refuzat, spunînd că are de lucru.

Cînd ea s-a oferit să-l ajute să se cupleze la Internet, el i-a zis că Alfred era acolo să-l ajute și de ce nu-și găsește ea altceva de făcut? Avea s-o cheme cînd va găsi ceea ce caută.

Clipind uimită de o asemenea întorsătură a evenimentelor, ea s-a retras.

– Există chei pentru fiecare broască din casă. Sînt ascunse sub covorul de pe scara principală. Sub treapta a treia sau a patra, spuse Michael, uitîndu-se la ecranul computerului.

Ea își dădea seama că el ascultă pe cineva pe care ea nu-l putea vedea, pentru că murmura din cînd în cînd „da" sau „nu".

De asemeni, a murmurat de cîteva ori, „nu înțeleg", cînd a apăsat pe claviatură.

– A treia, strigă, după ea. Căpitanul zice că sînt pe a treia treaptă. Și zice că poți să umbli pe unde vrei, că nu e nimic nicăieri care să indice adevărul.

Simțindu-se ca un copil care fusese trimis să se ocupe cu altceva, Emily se duse în căutarea cheilor. Erau cîteva legături de chei ascunse sub a treia treaptă,

care fusese mascată cu pricepere, astfel încît doar dacă știai că se va deschide o puteai mișca.

– Am făcut-o chiar eu, auzi ea o voce clară în cap.

– Probabil că vorbesc cu îngeraș, zise ea tare. Dar gata cu fantomele. Să-i bîntuie pe alții.

Emily fu sigură că aude rîsete, dar se depărtă. Căpitanul – sau cine o fi fost – a decis probabil s-o lase în pace. Murmurînd în sinea ei că toți bărbații sînt niște gunoaie, se duse direct la pod. Dacă trebuia să exploreze, știa exact unde trebuie s-o facă.

Dar acum, petrecuse deja două zile cu podul întins și, cu toate că lucrurile văzute și descoperite fuseseră foarte interesante, era totuși mai mult decît supărată pe Michael.

Cum putea atrage și respinge atît de ușor o persoană? Petrecuseră împreună aproape fiecare moment de cînd îl lovise cu mașina, dar acum stătea cu nasul în computerul ăla și nu avea timp pentru ea. Nici măcar nu lua masa cu ea.

Nu își ridica privirea cînd ea intra în cameră și nu încerca să-i vorbească, atunci cînd era lîngă el.

Seara trecută, încercase ea să-i vorbească.

– Ai avut ceva noroc?

– Depinde ce numești tu noroc, spuse el fără să-și ridice ochii de pe computer.

– Ai găsit vreun pericol?

– O mulțime. Asta-i problema. Nu sînt decît lucruri rele în computer. Fiecare material se ocupă de bărbați și femei îngrozitori, care fac lucruri oribile. Este imposibil de găsit pericolul care este legat de tine, mai ales că tu ai scris toate astea, deci totul are legătură cu tine.

– Eventual te pot ajuta, spuse ea cu mai multă ardoare decît voia să-l lase să vadă.

– Nu, răspunse el dur. Alfred şi cu mine ne descurcăm. Tu du-te şi te uită în pod. Căpitanul zice că e o cameră acolo, dar nu poate fi vorba de ceva sentimental pentru el. Dar pe de altă parte, el era un om bogat.

Din nou, Emily simţi că fusese trimisă la joacă, precum un copil.

– Ai găsit bărbaţi pentru mine? întrebă ea. Vreau pe cineva, foarte frumos. Şi viril, îţi aminteşti? Vreau o jumătate de duzină de copii.

– Am găsit trei bărbaţi pentru tine, în urmă cu cîteva zile. Mă rog, cu cîteva ore, oricum.

– A! exclamă Emily simţindu-se puţin abandonată.

Michael se uită la ea peste ecranul computerului.

– Asta voiai, nu-i aşa? Sau te-ai răzgîndit?

– Bineînţeles că nu. Ce alegere am? Tu ai să pleci în curînd, iar pe Donald l-ai îndepărtat. Trebuie să-l iau pe unul dintre aceşti bărbaţi.

– Poţi să rămîi nemăritată. Sau ai putea să te căsătoreşti cu un bărbat pe care să ţi-l alegi singură.

– Nu, mulţumesc. Mi-ai făcut să văd cît de prost mă pricep la asta. Aleg întotdeauna bărbaţi nepotriviţi. Uită-te la Donald! Uită-te în ce m-am mai implicat!

Se referea la el, dar el era la fel de rău ca şi toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i alesese de secole.

Michael nu se obosi să privească în sus.

– Dar pe mine nu tu m-ai ales, nu-i aşa, Emily? Eu te-am ales pe tine. Acum, du-te şi vezi dacă poţi găsi comoara. Căpitanul zice că e vorba de rubine. Soţiei lui îi plăceau rubinele.

Un moment, Emily se gîndi să se aşeze pe saltea şi să nu se mişte, doar ca să nu asculte ordinele lui autoritare, dar, în cele din urmă, rubinele cîştigară.

Cînd o porni din nou pe scară, era sigură că a auzit rîsete şi ştia foarte bine că domnul căpitan îţi arăta amuzamentul că ea a ales pietrele strălucitoare în locul răzbunării.

– Soţia dumitale s-a sinucis probabil ca să scape de dumneata, spuse ea în şoaptă.

Apoi dori să n-o fi rostit, fiindcă simţi că spiritul dispăruse. În loc să fie înconjurată de rîsete calde, nu simţea decît vid în jurul ei.

– Grozav! spuse ea, am ofensat o fantomă şi un înger. Ce mai urmează? Poate că Dumnezeu ar trebui să mă abandoneze diavolului. Cu norocul meu, l-aş face atît de furios, încît s-ar înbufna şi n-ar mai vorbi niciodată cu lumea.

Cu mers greoi, se urcă pînă la pod, unde petrecuse deja două zile umblînd prin cufere vechi şi ultîndu-se la sute de cărţi aflate acolo. Nu găsise rubine, dar găsise mobile minunate şi cărţi şi un frumos serviciu de porţelan.

În după-amiaza celei de-a doua zile, stătea pe un cufăr cu capac rotund şi analiza ce se afla în faţa ei. Trebuia să-i recunoască meritul căpitanului că reuşise să-i ţină departe pe vandali de aceste comori timp de atîţia ani.

Emily ştia vreo doi negustori de antichităţi care ar fi dat mult să vadă ceea ce vedea ea acum. Iar Emily ştia că acolo erau nişte comori adevărate.

– Mai întreb cît valorează toate astea, rosti ea cu

glas tare. Dar, în loc să se gîndească la bani, se gîndea cît de frumos ar arăta acel fotoliu cu brațele cu capete de vultur, jos în camera de zi. Era un cufăr plin cu draperii, iar Emily se gîndea dacă nu cumva ar putea fi recăptușite și refolosite. Oare cele roșii nu ar arăta divin în sufragerie? Aproape că putea vedea sufrageria într-o zi de Crăciun, cu lumînări roșii peste tot, cu farfuriile acelea găsite într-o ladă de lemn, puse pe masă, cu tăvi grele de argint care strălucesc în lumina lumînărilor. Și...

Brusc, parcă toată casa începu să vibreze. La început, ea crezu că este începutul unui cutremur. Dar cînd se uită la pereți și la lucrurile din cameră, văzu că nu se mișcă nimic. Doar aerul vibra. Era de parcă un curent electric trecea prin aerul camerei și el îl simțea.

– Sînt îngeri și fantome! spuse ea cu glas tare și știu că, în sfîrșit, Michael găsise răul pe care îl căuta. Fără măcar să se scuture de praf, ea porni să alerge pe scară, dar Michael ajunsese deja acolo.

– Am găsit! spuse el ținînd computerul în sus, iar ea putu vedea că pe ecran era o fotografie.

– Era în materialele tipărite, dar la fotografii. N-am știut că poți avea fotografii pe chestiile astea. N-am știut..

El se opri cînd se uită în jur, la pod. Emily îl văzu ce făcea. Fiecare cufăr, dulap, ladă, cutie, erau deschise și golite.

– Căpitanul a zis că ești al naibii de bună la cercetat, dar n-am avut idee...

– Vrei să-mi arăți fotografia și să nu mai comentezi ce nu e treaba ta?

– Vrei să știi unde sînt rubinele?

Emily trebuia să-și muște limba ca să nu strige, „Da". El fusese rece cu ea, zile în șir, așa că putea și ea să fie rece cu el, drept răspuns.

– Dacă vrea căpitanul să-mi spună, poate, dar asta nu are importanță, pentru că oricum trebuie să le predau municipalității, pentru că ea este proprietara casei.

– Da, desigur, zise Michael. Și tu nu vrei să ai bucuria de a le găsi, nu-i așa?

– Vrei să te abții să-ți bați joc de mine și să-mi spui ce-ai găsit? Și, apoi, mișcă cineva acolo perdelele alea?

– Albert! zise tăios Michael. O sperii pe Emily. Uită-te la asta, spuse el și îi dădu computerul. Unul dintre bărbații ăștia încearcă să te omoare. Cine sînt și ce legătură au cu tine? Ce i-ai făcut vreunuia dintre ei?

După o privire plină de dezgust spre el, ea se uită la fotografie. Erau trei bărbați, cu îmbrăcăminte ponosită de pescari, rîzînd spre aparatul de fotografiat și ținînd în mînă patru pești nu mai mari decît un peștișor auriu de acvariu.

– N-am văzut în viața mea pe nici unul dintre ei. De unde e fotografia asta?

– Din computer, răspunse Michael, de parcă ea ar fi pus o întrebare prostească.

– Cine a introdus-o în computer și de ce?

Un moment, Michael ascultă, apoi îi spuse că Donald a introdus toate fotografiile în computer.

– Vrei să spui că asta e una din numeroasele fotografii pe care le are pe dischetă?

– Da. Sînt cel puțin cincizeci. Alfred zice că sînt chiar șaptezeci și una de fotografii și doar cîtevà au explicații, așa că nu știe cine sînt persoanele.

– Îmi închipui că Donald ştie cine sînt cei din fotografie, spuse Emily.

– Îl sunăm? întrebă Michael cu un zîmbet.

– Ar putea fi puţin... tulburat că i-am luat computerul, răspunse ea zîmbindu-i înapoi lui Michael.

În momentul cînd privirile lor se întîlniră, el se uită în altă parte şi comportarea lui prietenească deveni din nou rece.

Ea inspiră adînc. Nu avea să-l întrebe de ce se întorsese împotriva ei sau ce se întîmplase rău cu el. Sau, mai mult, cu ce anume greşise ea. Dacă voia să fie îmbufnat, n-avea decît.

Şi cu cît mai curînd vor afla răspunsul la ce căuta el acolo, cu atît mai curînd va putea pleca şi cu atît mai curînd va putea să aibă o viaţă nouă.

– Drăguţi bărbaţi, spuse ea studiind fotografia. Mă întreb dacă or fi căsătoriţi.

– Unul dintre ei încearcă să te omoare, dar ceilalţi doi s-ar putea să fie disponibili. Trebuie doar să ştim care.

– Am o idee. De ce nu i-aş cunoaşte pe toţi trei? Cel de care m-aş îndrăgosti nebuneşte ar fi desigur ucigaşul.

Michael trebui să-şi înfrîngă răceala ca să rîdă la asta şi, în ciuda bunelor lui intenţii, se încălzi.

– În regulă, avem treabă. Mîine seară e o petrecere mare în oraş şi o să ne ducem şi noi. Au să fie acolo doi bărbaţi pe care să-i cunoşti, s-a aranjat totul. Acum, trebuie să ştiu cine sînt aceştia trei, ca să fie şi ei acolo. Dacă îi întîlnesc, am să ştiu care dintre ei vrea să-ţi facă un rău.

– O să ştii şi de ce?

– Mă îndoiesc, dar pot să-l fac să ne spună.

– Atunci, ce faci? Cum îl opreşti ca să nu meargă mai departe şi să nu mă omoare? Nu-l poţi ucide tu mai înîi? Nu poţi face să aibă un atac de cord?

La asta, Michael arătă speriat.

– Dumnezeu decide cînd mor sau nu mor oamenii. Nu îngerii, spuse el bătos, de parcă i-ar fi insultat codul etic.

– Dar, zău, ce poţi să faci dacă afli care e bărbatul?

Un moment, Michael arătă zăpăcit. Era clar că nu se gîndise la asta.

– Nu ştiu. Dacă îl cunosc, mă pot duce la îngerul lui păzitor şi pot afla multe lucruri. Dar ca să fac lucrurile invers, să duc fotografia acasă şi să aflu cine este paznicul omului respectiv, asta ar putea dura ani.

– Poţi să condensezi timpul şi să faci ca totul să nu dureze decît două ore, aici pe pămînt?

Michael îşi îngustă ochii spre ea.

– Vrei ca eu să lucrez ani cînd tu poţi da cîteva telefoane ca să afli ce avem nevoie să ştim?

Emily avu plăcerea să ridice uşor din umeri, de parcă ar fi spus: „Pentru mine e indiferent."

– Mai e cineva în afară de Donald care ştie cine sînt băbaţii ăştia?

– Ce te face să crezi că aş cunoaşte eu o asemenea persoană? În fond, nu sînt destul de deşteaptă ca să mi se spună adevărul despre viaţa capitanului Madison. În cazul ăsta cum ar putea o proastă ca mine să ştie ceva despre trei pescari?

– Emily! exclamă Michael printre dinţi. Nu e momen-

tul acum să joci jocurile tale femeieşti. E o chestiune serioasă! Unul dintre bărbaţii ăştia încearcă să te omoare şi trebuie să-l oprim. Sînt sigur că ştii pe cineva care ne-ar putea ajuta. Trebuie să-i aduc la petrecere pe bărbaţii ăştia şi trebuie să te rafaelăm şi...

– Irene! spuse Emily repede. Dar ce înseamnă asta? Că trebuie să mă *rafaelezi?*

Drept răspuns, Michael se uită la ea de parcă ar fi trebuit să ştie despre ce era vorba fără să fie nevoie să-i explice.

– Sun-o pe Irene şi spune-i că venim şi că...

– E vorba de un machiaj, la asta te refereai, nu-i aşa?

Furia începu s-o cuprindă pe Emily cînd îşi dădu seama ce înţelegea el prin a o „rafaela". Cînd Michael venise prima oară în apartamentul ei, se uitase la televizor şi, cînd a văzut o reclamă a show-ului *Sally Jessy Rafael*, el a crezut că e vorba despre îngeri.

Amuzată, Emily s-a uitat la Michael care a stat o oră şi a ascultat poveşti aiurite care se rezolvau toate cu o tunsoare. Ore în şir a întrebat-o apoi ce înseamnă machiajul pentru o femeie.

– Ei nu văd spiritul femeilor? a întrebat el. Ce importanţă are cu ce se mîzgălesc pe ochi? Sau ce culoare are părul lor? Asta nu pot să înţeleg.

Dar acum se părea că înţelegea perfect, se gîndi Emily, dacă voia să o schimbe pe ea! Atîta a ţinut declaraţia lui că e frumoasă aşa cum este, se gîndi ea.

– Dă-mi telefonul, zise ea uitîndu-se în rîs la el.

– Emily, n-am vrut să spun că nu este...

Fără să termine fraza, el îşi îndreptă umerii şi o porni în jos pe scară.

– Mai bine sun-o repede. Avem multe de făcut.

Urmărindu-l, Emily spera că el putea citi toate gîndurile care îi treceau prin minte.

În cîteva minute, o avu pe Irene la telefon, pentru că avea numărul cel mai secret al prietenei ei, numărul la care răspundea, orice s-ar fi întîmplat.

– Emily! zise uimită Irene. Unde naiba eşti? Ştii că FBI-ul a fost aici să te caute? Şi egomaniacul ăsta cu care plănuiai să te căsătoreşti m-a sunat de trei ori. Ce Dumnezeu ai făcut?!

– Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Uite ce-i, am nevoie de ajutorul tău.

– Orice, iubito. Mă bucur să văd că te-ai rupt din strînsoarea Domnului Ştiri, zise ea cu mare dispreţ. Aş putea face orice vrei. John ar putea să ne ajute, pot să-l conving să facă orice.

John era şeful lui Irene şi, întîmplător, Emily ştia că Irene avea o legătură amoroasă cu el.

– Ştii că va avea loc o petrecere mare în oraş în următoarele săptămîni? Nu una particulară ci una mare.

– Vrei să spui cea de la Balul Ragtime?

– Probabil. Poţi să mă intorduci şi pe mine? De fapt, am nevoie de două invitaţii.

– Glumeşti, nu? Nici eu nu sînt invitată la chestia asta. Şi de cînd vrei tu aşa ceva? Nu ştiam că visul tău e să-ţi freci coatele de cei bogaţi şi de snobi.

– Nu este visul meu. Dar trebuie să întîlnesc nişte bărbaţi.

Irene făcu o pauză.

– În sfîrşit, Emily, mi-ai făcut bucuria săptămînii.

– Nu, zău, trebuie să întîlnesc niște bărbații anume, nu orice bărbați. Uite, am să-ți cer o mare favoare. Vrei să te uiți la fotografia a trei bărbați și să-mi spui dacă-i cunoști sau nu? Trebuie neapărat să știu cine sînt. Pot să ți-o transmit prin poștă electronică.

– Sigur. Am să fac tot ce pot. Dacă sînt din localitate, îi știu, sau pot găsi pe cineva care îi știe. Trimite-mi acum fotografia și te sun eu. Dă-mi numărul tău.

Michael puse mîna pe brațul ei și neagă din cap. Nu trebuia să dea numărul de telefon nimănui, dacă firul lor ilegal avea vreun număr.

– Trimit fotografia și te sun eu din nou.

– Deșteaptă mișcare, iubito. S-ar putea ca FBI-ul să fi pus microfoane la mine. Nu spune nimănui unde ești pînă nu se lămuresc lucrurile. Apropo, ce s-a întîmplat cu bărbatul ăla pe care am spus că-l protejezi, criminalul ăla?

– Oh, făcu Emily, a plecat de mult. Nu l-am mai văzut de zile în șir.

– Bine! zise Irene și închise.

Emily transmise fotografia, așteptă cîteva momente apoi o sună din nou pe Irene.

– Draga mea știi să joci tare, nu-i așa? În ce ești amestecată?

– Îi cunoști?

– Nu-mi vine să cred că tu nu-i cunoști. Dar, oricum, nu se lasă fotografiați, de obicei. Cred că se tem să nu folosească cineva fotografiile lor pentru farmece Voodoo și, crede-mă, sînt mulți oameni care ar vrea să-i înțepe cu ace pe oamenii ăștia.

– Irene!

– În regulă. Bărbatul din stînga este Charles Wentworth. El este proprietarul majorității băncilor din statul nostru. Bărbatul din mijloc este Statler Mortman. El e proprietar de pămînt. Are întinderi cît state întregi. Iar tipul din dreapta îi folosește pe amîndoi. El ia bani de la Wentworth, terenuri de la Mortman și construiește case. Case mari, care uneori se prăbușesc peste oameni. Știi, Emily, un ziar ar plăti o grămadă pentru o copie a fotografiei ăsteia. De unde ai luat-o?

– De la Donald.

– Vai mie! Deci tu ești cea care i-ai furat computerul. El a spus asta, dar nimeni nu l-a crezut, mai ales după ce mai înainte spusese oamenilor că ai murit. Credibilitatea lui coboară cu fiecare minut. Un alt post a pus deja la îndoială fiecare cuvînt pe care l-a rostit el. Știi că se crede că femeia din mașină era soția lui Chamberlain?

– Zău? Și ce-i face să spună asta?

– Mă depășește. Bănuiesc că autopsia.

– Dar cum de au găsit destul din ea ca să facă autopsie?

– Ah, așteaptă, mă sună John.

În timp ce Emily aștepta, se uită pe ecranul computerului la cei trei bărbați frumoși și se întrebă ce legătură aveau ei cu ea. Ea scrisese multe materiale pentru Donald, dar nu lucrase la nici unul despre oameni atît de puternici și atît de bogați.

Telefonul păcăni și, cînd Irene reveni, vocea ei suna curios. Era abia ca o șoaptă.

– Emily, draga mea, n-o să mă crezi. John mi-a spus că el și soția lui nu pot participa la Balul Ragtime și mi-a oferit mie biletele.

Un moment, Emily se uită la Michael, ştiind că, în vreun fel, el făcuse să se întîmple asta. Nu-i plăcea că făcuse aşa ceva. Din cîte ştia ea, balul era important pentru John şi pentru nefericita lui soţie.

– John zice că niciodată n-a fost atît de fericit să scape de ceva ca acum. Nevasta lui îl duce să viziteze nişte rude.

– Irene, îmi dai mie biletele?

– Desigur. Nu cred că biletele astea ar fi apărut dacă nu le doreai tu. Dar de ce oare am sentimentul ăsta?

– Habar n-am. Mai e ceva, Irene. Am să vin cu un prieten în oraş şi avem nevoie de un loc unde să stăm.

Irene ezită.

– Nu e cumva un bărbat? De peste un metru optzeci, cu părul negru, ondulat?

– Cum e cu telefoanele tale?

– Crezi că un om cu situaţia lui John ar permite ca telefoanele lui să fie urmărite? Poţi să-mi spui orice.

Emily strînse din buze.

– Atunci, am să-ţi spun partea cea mai rea. Am nevoie de un machiaj mai special. Ştii, în genul de la televiziune. Trebuie să arăt cît mai puţin ca mine însămi.

– Asta n-ar fi prea greu, întrucît tu nici rujul nu-l foloseşti. Deci, cine-i bărbatul pe care încerci să pui mîna?

– Adevărul este că îngerul meu păzitor a venit pe pămînt, mi-a promis că o să-mi găsească bărbatul perfect pentru mine şi mi-a spus că trebuie să-l întîlnesc pe bărbatul acela la bal. Vezi deci de ce vreau să arăt cît mai bine. O să am nevoie de coafat, de machiaj şi de o rochie.

– Înger păzitor, da? Emily, dragă, dacă te duci la marginea prăpastiei, cu siguranţă cazi.

– Da. Dar, din nefericire, eu cad prea des şi prea rău.

– Mai bine decît să nu cazi deloc, zise Irene. Uite ce, te aştept diseară sau mîine dimineaţă devreme. Am să fac toate aranjamentele pentru tine, pentru ziua de mîine. Balul e mîine seară. Am să-ţi mai spun un singur lucru. Cînd de mişti, să te mişti repede, să nu laşi să se aşeze praful pe tine.

– E o necesitate, spuse ea şi închise telefonul. Apoi i se adresă lui Michael.

– Ah, am uitat să-i spun de rochie. Nu pot să împrumut nimic de la Irene. Ea e cu treizeci de centimetri mai înaltă decît mine.

– Lasă-mă să mă ocup eu de rochie, spuse Michael, dar nu se uită în ochii ei. Cum se cheamă magazinul acela care-ţi place ţie şi care e în locul ăla?

Emily nu voia să-i dea satisfacţia să ştie că ea îl înţelege.

– Habar n-am ce vrei să zici, spuse ea de sus.

Uitîndu-se la ea peste ecranul computerului, el ridică dintr-o sprînceană.

– *Nieman Marcus* din Dallas, spuse ea cu buzele încordate.

Michael nu se mai uită la ea, dar un mic zîmbet îi apăru pe buze.

– Tu ştii întotdeauna ce vreau, cînd vreau ceva, şi mă înţelegi întotdeauna, spuse el blînd. Fie că sînt sau nu într-un trup, tu mă înţelegi.

Emily voia să-i spună că acum nu-l înţelege şi că nu a putut să-şi dea seama ce se întîmplă în ultimele două

zile, dar nu spuse nimic. Murmură doar ceva, că se întoarce sus în pod.

Un moment, Michael o urmări cu privirea cînd ea plecă din cameră şi îi trebui toată forţa ca să rămînă acolo unde era.

„Îi sînt dator lucrul ăsta", îşi spuse el; apoi îşi aminti în sinea lui de cele două vieţi ale ei în singurătate, vieţi care fuseseră nefericite din cauza lui.

– N-o s-o mai fac din nou, zise tare, apoi ridică telefonul şi, cu ajutorul lui Alfred, obţinu numărul magazinului din Dalas.

O jumătate de oră mai tîrziu, puse jos telefonul, zîmbind. Cu ajutorul unei vînzătoare drăguţe, Michael comandase o rochie despre care fusese asigurat că era „mortală".

– Sper că nu, spuse el şi femeia a rîs.

Cînd i s-a spus că rochia costă peste zece mii de dolari, el se uită la ecranul computerului şi, în timpul ăsta, Alfred apăru cu o carte de credit. Michael citi la telefon numărul şi adresa.

Creditul fu aprobat imediat. El nu ştia şi nu întrebă nimic, dar, o lună mai tîrziu, un bărbat fabulos de bogat a primit o notă de plată pentru cumpărăturile soţiei lui care includeau o rochie, pantofi şi o haină asortată. Secretara bărbatului achită nota, fără măcar să clipească.

Rochia fiind pe drum, Michael se întoarse la computer. Poate mai descoperea cine voia s-o omoare pe Emily a lui.

„Să corectez", se gîndi el. Nu Emily *a lui*. Emily va aparţine curînd unui alt bărbat despre care i s-a spus că este foarte blînd, atent, o companie plăcută, inteligent,

cu simţ al umorul şi...

Michael refuză să-şi amintească ce mai spusese colegul lui înger despre bărbatul care avea să fie la bal seara următoare.

– Alfred, zise Michael fără să-şi ridice privirea de la computer, spune-i căpitanului că vreau rubinele soţiei lui. Apoi, după un moment, adăugă: Da, tot setul, cu brăţara şi cerceii şi nu, n-o să le primească înapoi. O să i le dau lui Emily.

Reveni apoi la computer şi încercă să-i acorde toată atenţia.

Capitolul 21

– Dacă nu te-aş iubi, te-aş urî, spuse Irene cînd se uită la Emily care era în rochia roşu închis.

Pentru ceva ce a costat atît de scump, rochia părea simplă. Părea a fi doar o bucată dreaptă de satin roşu de mătase, dar, din cauza felului cum era croită şi a felului cum era căptuşită, făcea ca pieptul amplu al lui Emily să stea ridicat încît aproape se revărsa peste marginea de sus a rochiei.

– Nu crezi că e prea de tot?

– Tu, sau rochia?

– Cred că amîndouă, spuse Emily în timp ce încerca să mai împingă sub mătase ceva din carnea ei.

– Draga mea, ştii cît plătesc unele femei ca să aibă sîni ca ai tăi?

Emily scoase un sunet care semăna mult a chicotit.

– Îţi spun eu, amantul ăsta al tău are gust.

– Nu e...

– Ştiu, comentă Irene, mi-ai spus. Nu e amantul tău. Iar eu sînt o blondă naturală. Ce face el cu computerul ăla?

– Încearcă să afle cine-mi vrea moartea, zise Emily, pentru că îi spusese prietenei ei adevărul. De fapt îi spusese tot adevărul, dar prietena ei nu înţelesese prea bine. Irene rîsese mult cînd aflase că Michael era îngerul păzitor al lui Emily.

Irene şi Emily erau un cuplu ciudat pentru o prietenie; nu existau fiinţe mai opuse. Irene era toată numai strălucire, purta doar tocuri de peste cinci centimetri. Emily, în schimb, nu avea nici o pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Dar au devenit prietene din momentul în care Irene a intrat în biblioteca din Greenbriar şi a întrebat de o cameră de închiriat în oraşel. Spre groaza ei, doctorul îi ştia vîrsta adevărată, lucru pe care nu-l mai ştia nimeni altcineva (inclusiv biroul paşapoarte). El îi spusese că fie că nu-şi mai arde lumînarea la ambele capete cu stilul ei de viaţă, fie că este gata să plătească preţul unei vieţi prea vesele. În cele din urmă Irene a închiriat o căsuţă mică în liniştitul Greenbriar. Dar, spre amuzamentul ei, locul ăsta începuse să-i placă. A cunoscut-o pe Emily din prima zi, au luat prînzul împreună la un bufet local şi au devenit prietene de-atunci.

– Nu ne concurăm una pe cealaltă, spusese Irene. Tu nu încerci să-mi iei slujba mea şi Dumnezeu ştie ea nici eu n-o vreau pe a ta. Sau pe prietenul tău, spusese ea referindu-se la Donald. Tu nu mă invidiezi şi nici eu nu te invidiez pe tine. E simplu.

Oricare ar fi adevărul, se părea că, împreună, găseau o rezolvare oricărei probleme. Emily vedea ce face Irene în viața ei din orașul cel mare, iar Irene avea întotdeauna cîte un sfat emoționant pentru Emily ca să-i înviioreze viața. Singura lor neînțelegere fusese în legătură cu Donald. Irene îl ura, considera că o voia pe Emily în scopurile lui egoiste, personale, şi i-o spunea adesea şi ei.

Cînd Irene l-a cunoscut pe Michael, l-a plăcut imediat.

– Un înger, zău? Cu ochii ăştia, cred mai curînd că vine din iad.

– Nu e potrivit pentru mine, spuse înțepată Emily. Aşa că nu-ți face speranțe. O să plece.

– Înțeleg. La San Quentin? Acolo îi bagă pe criminali? Sau vor încerca să-l omoare din nou?

Era clar că Irene considera că Emily fusese din nou trasă pe sfoară. Îi plăcea Michael, dar nu credea că este un înger.

Dar acum, cînd Emily stătea în camera de zi a lui Irene purtînd rochia fabulos de scumpă, cu părul acum roşu, ridicat în sus în creştetul capului, Irene se dădu un pas înapoi să o admire pe prietena ei. Şi ca fizic, ea şi Emily erau diferite. Irene avea aproape un metru optzeci, în timp ce Emily avea doar un metru cincizeci. Irene avea umeri laţi, drepţi, şi un corp făcut pentru îmbrăcăminte. Arăta elegantă în orice punea pe ea. Emily, cu trupul ei cu rotunjimi, arăta ca o matroană sau părea neglijentă, în funcție de ce purta.

Dar, în rochia roşie pe care o purta acum, arăta sexy, elegantă şi bogată.

– Arăți de parcă tatăl tău ar deține cai de curs, fratele tău ar juca polo, iar mama ta ar conduce comitete de binefacere, zise Irene zîmbind.

– Nu e oare prea mult? întrebă ea din nou. Nu crezi că se vede prea mult din mine?

– Deloc. Tu ce crezi, Michael? îl întrebă Irene.

El stătea într-o parte a camerei şi, îmbrăcat în frac, era strălucitor de frumos, dar Emily se străduia să nu se uite la el. Ea trebuia să-şi țină cuvîntul să-şi găsească un bărbat potrivit, unul care să nu fie gata să plece în zbor, în orice moment.

– Cred că arată cam goală, spuse el îmbufnat.

– Voi bărbații gîndiți toți la fel, zise Irene zîmbind. Cel puțin voi cei posesivi gîndiți aşa. Crezi că o să le atragă atenția celor trei bărbați din fotografie?

– Sînt sigur că sînt atraşi doar de o femeie bogată.

– Atunci, n-au să mă vrea pe mine, zise Emily. Eu nu sînt decît bibliotecara dintr-un mic orăşel, în haine de împrumut.

– Cum trebuie să se fi simțit „Cenuşăreasa"? zise Irene rîzînd. Apoi se uită curioasă la Michael cînd acesta scoase ceva din buzunar.

– Poate că asta îți va ajuta să-ți sporeşti încrederea în tine, spuse el cînd îi prinse un colier pe gîtul ei ca de fildeş.

Era un şir de rubine montate în aur, care îi înconjura baza gîtului, iar din şirag atîrnau cîteva rubine mari, perfecte, în formă de picătură.

– Ia şi astea! mai spuse Michael dîndu-i lui Emily cerceii asortați, nişte rubine de mărimea oului de porumbel, agățate de alte rubine mai mici, rotunde, montate în

aur. Şi asta, continuă el punîndu-i în mînă o brăţară formată din trei şiruri de rubine rotunde.

– Sînt ale căpitanului, şopti ea. Sînt rubinele soţiei lui.

– Astea sînt adevărate, nu-i aşa? şopti Irene plină de respectul pe care îl meritau asemenea bijuterii.

Ea îşi reveni înaintea lui Emily.

– Dacă asta nu-ţi schimbă părerea că arăţi ca plicticoasa domnişoară Emily Jane Todd, atunci nimic altceva pe lume n-o poate face.

– Emily nu e plicticoasă, zise Michael şi, o clipă, se uită la Emily cu ochi atît de fierbinţi încît rubinele păreau că erau din foc. Repede, el se întoarse şi se duse să ia haina ei.

– Vai mie, exclamă Irene. E mult de cînd un bărbat s-a uitat astfel la mine. Şi tu spui că nu-l interesezi în felul „ăla"? Aşa ai spus, Emily?

– Ţi-am spus că o să plece.

– Aşteaptă-l, îi şopti Irene la ureche. Aşteaptă-l şi o eternitate, ăsta-i sfatul meu pentru tine.

– Să aştept pînă la sfîrşitul veacurilor! murmură ea, apoi se duse spre Michael care îi ţinea haina. Era din satin alb, căptuşită cu roşu ca şi rochia şi pantofii. Emily recunoscu imediat că Michael avusese dreptate; rubinele făcuseră schimbarea. Cînd părăsiră apartamentul lui Irene, Emily se simţea de parcă era femeia cea mai devastator de frumoasă de pe pămînt. În limuzina, pe care Michael o comandase ca să vină să-i ia la bal (ea n-a întrebat cum a plătit-o), ea nu dădu atenţie ordinelor lui. Nu-l auzi spunîndu-i că trebuia să lase totul în seama lui şi că trebuia să stea departe de cei trei bărbaţi.

– Eu pot să le citesc gîndurile, spuse Michael. Am să ştiu care este bărbatul respectiv şi am să găsesc un mod de a-l opri.

– Doar dacă ştii de ce vrea să mă omoare bărbatul acela, murmură ea.

N-ar fi oare mai normal ca ea însăşi să afle asta? N-ar fi interesant dacă ar putea să-l farmece cu – era aproape să chicotească din nou – să-l farmece cu rubinele şi cu decolteul?

– Emily, nu-mi plac gîndurile tale, spuse cu seriozitate Michael. Văd în mintea ta imaginea unui bărbat absurd de mare. Ce legătură are el cu treaba asta?

Emily zîmbi uşor şi se uită pe fereastră. Se gîndise la ultimul film de spionaj al lui Schwartzenegger. În filmele de spionaj, femeile poartă oare rochii de satin roşu şi rubine de mărimea oului de porumbel?

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la Irene. Nu cred că ar trebui să mergem la petrecerea asta, spuse Michael, apoi se aplecă să bată în geamul care îi separa de şofer.

Dar Emily puse o mînă pe braţul lui şi îi zîmbi. Spre încîntarea ei, Michael se uită în jos, spre decolteu, păli, apoi nu mai spuse nimic.

Emily nu se simţise niciodată în viaţa ei atît de puternică.

Se uită spre Michael. Cum se putea ea gîndi la un alt bărbat în afară de el, se întrebă în sinea ei, privindu-l încă o dată cu coada ochiului. Era fabulos de frumos în frac şi făcuse atîtea lucruri bune pentru ea. Cînd spusese prima oară că o va „Rafaeliza" se considerase insultată, dar acum, simţindu-se aşa de bine, nu putea

decît să-i mulțumească. Era uimitor cum poate o rochie potrivită şi cîteva bijuterii să schimbe o femeie. Ca să nu mai menționeze cele două ore petrecute pentru machiaj şi alte patru pentru coafarea părului ei care nu mai avea chiar culoarea lui naturală.

– O să-l facem să arate de parcă ar fi fost doar sărutat de soare, spusese coaforul

Au trebuit multe ore ca să arate atît de „natural", iar Emily era sigură că a meritat.

– Arăți bine, îi spuse ea zîmbindu-i.

– Iar tu eşti frumoasă, replică el, iar felul în care o spuse o făcu să se simtă şi mai bine.

„Ce alt bărbat, se gîndi ea, ar face lucrul ăsta pentru mine?" Spusese că o iubeşte şi totuşi o prezintă altor bărbați. Se străduise mult ca să-i găsească un bărbat şi pierduse mult timp şi efort ca să se asigure că e atrăgătoare pentru bărbatul acesta. Emily era mai obişnuită cu bărbați ca Donald, care abia mormăiau un mulțumesc cînd îi dădeai un teanc de hîrtii care însemnau trei săptămîni de muncă.

– Apreciez cu adevărat tot ce faci pentru mine, spuse ea încet. Nu sînt mulți bărbați care ar fi atît de altruişti.

Michael îi zîmbi.

– Sînt îngerul tău păzitor, îți aminteşti? Slujba mea e să am grijă de tine.

– Şi, cum arată?

– Cine?

– Bărbatul pe care se presupune că am să-l întîlnesc.

– Blînd, atent, un bărbat foarte bun. Face multe binefaceri. Este la rînd pentru o promovare la un nivel superior în viața viitoare. El se dedică binelui, la fel ca şi tine.

Emily se lăsă pe spătarul de piele al scaunului din maşina elegantă şi zîmbi. Un moment, ea îşi imagină viața alături de un bărbat care era preocupat de căminul şi familia lui, aşa cum era ea.

– Mulțumesc, murmură ea. E frumos din partea ta că faci asta pentru mine. Apreciez cu adevărat, spuse ea cu vocea plină de emoție.

Treizeci de minute mai tîrziu, sentimentele ei calde pentru Michael se schimbară.

– Eşti un nemernic, un gunoi...

Nu găsea cuvinte de ocară pentru el. Dar cuvintele la care se gîndea, nu le rostea cu glas tare; spera însă că el îi citea gîndurile şi, ca să se asigure, îi mai expedie cîteva gînduri asemănătoare.

– Emily, draga mea, e cu adevărat un bărbat cumsecade. El...

– Nici măcar să nu-mi mai vorbeşti, spuse ea printre dinți şi zîmbi unei femei care purta o rochie magică şi care se uita la ei, curioasă.

Se întoarse înapoi la Michael.

– Am avut încredere în tine! Te-am crezut!

– Dar el este...

– Nici măcar să n-o spui. El e *bun*.

Ea aproape că scuipă vorba spre el. Nu fusese atît de furioasă în viața ei.

Cînd au ajuns la minunata petrecere, totul era la prima vedere aşa cum îşi închipuise Emily: femeile aveau atît de multe bijuterii încît o singură lumînare ar fi putut lumina sala şi strălucirea lor ar fi fost suficientă. Emily nu se simțise niciodată atît de bine ca acum, cînd

urca treptele clădirii aceleia din marmură, în acea divină sală de bal. Nu-i plăcea să renunțe la haina ei, dar o lăsă la intrare, apoi luă brațul lui Michael şi intrară împreună cu ceilalți invitați. Totul era perfect şi, cu rochia ei frumoasă şi cu rubinele, simțea că aparținea locului aceluia.

Abia cînd Michael o conduse la masa lor, ea deveni uimită. Masa „lor" era atît de departe de celelalte, încît de abia zărea ringul de dans. Palmieri înalți îi ascundeau de dansatori, ba chiar şi de ceilalți oaspeți. Era de parcă ar fi fost afară şi priveau înăuntru.

– Ne-am creat intimitate, spuse Michael zîmbindu-i, iar ea îi răspunse cu un zîmbet slab.

Poate însă că e mai bine să fie mai retrasă cînd îl va întîlni pe bărbatul vieții ei.

Dar, douăzeci de minute mai tîrziu, ea era gata să-l ucidă pe Michael. Un domn mai în vîrstă veni să se aşeze la masa lor şi, politicoasă, Emily încercă să converseze cu el. Dar mereu îşi înălța capul să vadă cine va mai veni să stea la masa lor. Bărbatul ales pentru ea trebuia să arate divin. Cum arăta oare?

– Domnul Greene a fondat un centru pentru cercetarea cancerului, îi spunea Michael lui Emily.

– Ce frumos din partea dumitale, spuse ea uitîndu-se peste umărul bărbatului, la dansatori.

Dacă întorcea capul şi se uita printre trei palmieri, putea vedea fustele femeilor care dansau.

– Eu nu vin de obicei la treburi din astea, spunea bărbatul, dar, în seara asta, am făcut o excepție pentru că e ceva pentru binefacere. Şi am cerut să stau la masa asta, ca să fiu departe de zarva dansatorilor. Eu

nu sînt de acord cu dansul. Dar dumneavoastră? o întrebă el pe Emily.

– Eu? Oh, mie îmi place să dansez.

Se uită semnificativ la Michael şi se întrebă în gînd cînd va apărea bărbatul.

Michael întoarse capul să se uite la bărbatul mai vîrstnic care stătea lîngă Emily.

– Şi împărțiți profiturile companiei cu salariații, nu-i aşa?

– Aşa fac. Ei m-au ajutat pe mine, eu îi ajut pe ei.

– Şi sînteți văduv, nu-i aşa?

– Scumpa mea soție a decedat acum paisprezece ani. M-aş fi recăsătorit, dar n-am găsit o femeie modernă care să aibă moralitatea ei.

– Emily conduce biblioteca din Greenbriar, spuse Michael şi o împinse cu umărul, făcînd-o să caute ceva de spus.

– Da. A, poate ați vrea să participați la o zi despre profesie şi carieră la noi, domnule... mă iertați, n-am reținut numele.

Bărbatul chicoti.

– Greene. Dale Greene. Mă bucur că am dat de o femeie care n-a auzit de mine. Atîtea femei ştiu azi mai multe despre contul bărbatului în bancă decît ştie el însuşi. E plăcut să cunoşti pe cineva ca dumneata, domnişoară Todd. Şi dacă pot spune asta, eşti foarte drăguță.

Cumva, în sinea ei, Emily începu să înțeleagă că acest bărbat, care avea aproape de şaptezeci de ani, era bărbatul pe care Michael îl alesese pentru ea. Încet, întoarse capul spre el, cu ochi strălucitori.

– Pot să-ți vorbesc o clipă între patru ochi?

Michael îi zîmbi slab.

– Emily, dragă, cred...

– Acum, spuse ea, apoi, coborînd vocea, adăugă: Şi asta înseamnă *acum!*

– Ne scuzaţi, domnule Greene, zise politicos Michael urmînd-o între palmieri.

– Emily, eu... începu el cînd fură singuri.

– Să nu-mi spui nimic. Eşti cel mai josnic dintre josnici. Nu ştiu cum de am putut gîndi bine despre tine. Cum de am crezut vreodată că eşti un înger.

– E un bărbat bun. E...

– Şi pun pariu că e electrizant la pat, nu? Şi cu el se presupune să fac copii, aşa-i?

– Uite ce, n-am avut prea mult timp, aşa că am făcut tot ce- am putut.

– Nu, ai făcut tot ce-ai putut mai rău. Puteai să-mi găseşti o grămadă de bărbaţi, care să fie măcar tineri! Dar nu, tu nu! Nu poţi suporta ca alt bărbat să mă atingă, aşa-i? Timp de generaţii, mi-ai făcut asta.

– Parcă nu credeai că sînt înger, spuse el cu un mic zîmbet.

Întorcîndu-se pe călcîie, Emily vru să plece. El o apucă de braţ.

– În regulă. Îmi cer scuze. Poate că nu m-a deranjat că era mai bătrîn decît era necesar.

– Bărbatul ăsta e mai bătrîn decît bunicul meu, zise ea cu dinţii încleştaţi, apoi zîmbi unei perechi care trecea pe-acolo.

– Uită-te la ăştia, spuse ea. E unica mea şansă să particip la o asemenea petrecere şi tu mi-o strici.

– Ai dreptate, spuse el solemn, îmi cer scuze. Cred

că seara e stricată şi ar trebui să plecăm imediat.

– Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Şi ce-ai plănuit pentru restul serii? Un pic de giugiuleală între mine şi tine?

Clipind, el se uită la ea consternat.

– Să facem sex! aproape că îi aruncă ea în faţă. La asta te gîndeai?

– Nu m-am gîndit la asta, dar nu mă dau în lături, zise el fără nici o urmă de zîmbet.

Emily nu se putu gîndi la un răspuns, aşa că îl lovi în gleznă cu tocul înalt al pantofului, apoi avu satisfacţia să-l vadă aproape prăbuşindu-se de durere.

– Ai meritat-o, îi şopti la ureche.

Apoi cînd o pereche părea că vrea să se oprească să întrebe dacă au nevoie de ajutor, Emily spuse:

– Cred că ar trebui să te duc acasă, dragule. Ştii ce figuri face guta.

În timp ce încerca să stea în echilibru într-un picior şi să şi-l frece pe celălalt, Michael spuse că ar fi o idee foarte bună dacă ar pleca.

– Vreau să dansez şi să mă distrez şi nu plec pînă nu fac asta.

– Mi-e teamă că nu pot permite asta. E un bărbat aici care vrea să te omoare.

Emily îi zîmbi slab.

– Dar nu pentru asta am venit aici, ca să aflăm? Credeam că am venit aici să aflăm cine este el şi de ce tot încearcă să mă arunce în aer.

– Eu trebuie să aflu toate astea. Tu voiai să găseşti un bărbat bun cu care să-ţi petreci viaţa. Domnul Greene e un om foarte bun şi tu...

– Aş putea să mor de plictiseală, asta e. Ai auzit ce

avea de spus bărbatul ăsta? Nu bea, nu fumează, nu dansează şi nu poartă culori deschise. E atît de virtuos că vor trebui să se creeze în cer o secţiune specială pentru el.

Michael nu zîmbi la gluma ei.

– Emily, tu ştii cum eşti.

– Şi asta ce vrea să însemne?

– Nimic rău, dar tu ai tendinţa să alegi bărbaţi care nu sînt virtuoşi.

– Ca tine? spus ea printre dinţi. Eşti căutat de FBI şi ai sau, mai bine zis ai avut o fostă nevastă care voia să te omoare.

– Nici unul dintre lucrurile astea nu au fost cauzate de mine.

– Asta-i adevărat, nu? Tu eşti doar un înger. Un înger care se amestecă în viaţa mea pînă cînd nu mai am viaţă deloc.

– Încerc să te protejez.

– Să mă protejezi, de ce? De cine? Ce vreau să ştiu este cine o să mă protejeze de tine?

Cu asta, Emily se întoarse şi vru să plece de lîngă el.

El veni în urma ei.

– Unde te duci?

– La ringul de dans.

– Nu, nu te duci, spuse el şi o apucă ferm de braţ. Nu te pot lăsa să te duci acolo, în starea asta. Nu se ştie ce o să faci doar din pură sfidare.

– În starea asta? îl citä ea. Vrei să spui că sînt isterică?

– Vreau să spun că în seara asta eşti diferită. Nu ştiu dacă din cauza rochiei sau a rubinelor, dar ştiu că vrei

să faci un lucru rău. Sau poate nu rău ci doar...

– Provocator? întrebă ea cu o sprînceană ridicată.

– Da, ăsta-i cuvîntul.

– Vreau să fac ceva... ceva neobişnuit. Asta este mica mea noapte cînd sînt Cenuşăreasa şi vreau să dansez la bal. E atît de greu de înţeles?

– Desigur că nu. În regulă, atunci să mergem. Cred că pot...

– Nu-mi face favoruri. Pot să-mi găsesc singură partenerii de dans.

Dar, cînd Emily încercă să se mişte, el îi blocă drumul spre ringul de dans.

– Vrei te rog să te dai la o parte?

– Nu, nu vreau? Nu ştiu ce ţi-a venit în seara asta, dar cred că ar trebui să-ţi schimb gîndurile. Poate că petrecerea asta te copleşeşte.

Brusc, el se opri şi se uită la ea.

– Emily, arăţi de parcă eşti gata să plîngi. Ar trebui să mergem acasă.

Sincer vorbind, lacrimile lui Emily erau lacrimi de furie. Asta putea fi unica ei şansă de a se îmbrăca aşa, de a participa la o asemenea petrecere, iar el nu i-o va lua. Se uită urît la el.

– Nu te deranjează dacă mă duc la toaletă? Sau şi asta e prea emoţionant pentru mine, mica plicticoasă?

– Nu, bineînţeles că nu, spuse Michael cu acel aer atotştiutor pe care îl au bărbaţii cînd habar n-au ce-au spus sau au făcut greşit. Am să te aştept aici, spuse cu un zîmbet slab.

Ajunsă la toaletă, Emily încercă să se calmeze. Oare totul trebuie să fie o dezamăgire? Îl iubise pe Donald, ca

pînă la urmă să afle că el o voia pentru cu totul altceva decît la ce se gîndise ea. Era gata să se îndrăgostească de Michael, dar ştia că nu era al ei şi nu va fi niciodată. Iar acum se gîndea ce avea să facă după plecarea lui.

– Nu prea pari să te distrezi, spuse o femeie mai în vîrstă aşezîndu-se lîngă Emily la masa lungă de toaletă cu tăblie de marmură. Arăta de parcă fusese la o mie de asemenea petreceri şi acum găsea mai interesant să stea la toaleta doamnelor.

Tot ce putu să facă Emily fu să aprobe din cap, în timp ce se rujă. Se temea că, dacă ar spune ceva, ar izbucni în lacrimi. I se răpea noaptea ei de aventură. Ce avea să-i povestească lui Gidrah? Că au plecat de la petrecere la o oră după ce au sosit?

– Tipul ăsta solid şi îmbufnat de afară e al tău? întrebă femeia.

– În vrei? sări Emily făcînd-o pe femeie să zîmbească.

– E chiar atît de grav?

Mai mult decît orice pe lume, Emily voia acum o altă femeie cu care să stea de vorbă.

– E gelos, spuse ea căzînd brusc în acea camaraderie pe care o împărtăşesc adesea femeile şi dezvăluind unei străine secretele lor cele mai intime. M-a aşezat la o masă, în spate, şi nu mă lasă să dansez cu nimeni şi nici să vorbesc cu altcineva. În afara unui bărbat bătrîn, care vrea să-mi povestească despre toate faptele lui bune.

– Trebuie să-l părăseşti. Am avut şi eu odată un prieten care voia să mă închidă într-un turn de fildeş.

– Şi, ce-ai făcut?

– L-am părăsit cînd am găsit un alt bărbat. Cu chipul şi cu trupul tău, poţi avea orice bărbat vrei.

Scoase o pereche de ochelari din poşetă şi se aplecă să se uite la rubinele de la gîtul lui Emily.

– Şi, draga mea, cu astea ai putea atrage atenţia oricărui bărbat din sală.

– Zău? întrebă Emily, simţindu-se puţin mai bine. Cine este cel care construieşte pentru Wentworth şi Mortman?

Emily înţelese că lovise la ţintă cînd femeia inspiră zgomotos.

– Îţi place să începi de la vîrf, aşa-i? E David Graham.

Cînd Emily luă din nou rujul, încercă să pară indiferentă.

– Spune-mi, vreunul dintre cei trei e căsătorit?

Femeia se uită la Emily cu un interes nou, părînd că o apreciază.

– Uite ce, dragă. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Dacă ţinteşti la vreunul dintre Cei Trei Mortali, ar trebui să ştii ceva despre ei.

Aplecîndu-se interesată, Emily zise:

– Am tot timpul din lume şi aş vrea să aud totul.

Zîmbind într-un fel din care Emily înţelese bîrfa era plăcerea femeii în viaţă, ea deschise gura să vorbească, apoi trebui să aştepte, căci intrase o altă femeie care se spală pe mîini, îşi controlă machiajul şi apoi plecă.

– În regulă; sînt trei, şi fiecare e unic în felul lui, sau, mă rog, sînt diferiţi unul de celălalt. Unul este un lup, celălalt este un tip cumsecade, iar al treilea este timid, nu s-a căsătorit niciodată. E retras. Dar toţi trei sînt re-

chini cînd este vorba de făcut bani.

Femeia inspiră adînc, bucuroasă de atenţia cu care o asculta Emily.

– Cel timid nu vorbeşte mult dar, cînd spune ceva, oamenii îl ascultă. Îi plac banii. Păstrează fiecare bănuţ pe care l-a cîştigat vreodată. I-ar plăcea pietrele astea pe care le porţi. Nimeni nu ştie mare lucru despre el – ar putea fi homo, pentru că nici o femeie nu ştie mare lucru despre el.

Bărbatul cel cumsecade este o adevărată baracudă. Zîmbeşte chiar cînd exploatează văduve şi orfani. După o întîlnire cu el, pleci zîmbind dar, după cîteva ore, îţi dai seama că ţi-a luat tot ce aveai. A avut trei neveste şi acum o caută pe a patra, deşi primele trei nu au căpătat nici un ban de la el.

Lupul nu s-a căsătorit nici el, niciodată. Dar le duce de nas pe femei, le face să creadă că e gata să le ceară în căsătorie, apoi, într-o bună zi, nu le mai caută. Fără motiv şi fără vină. E un nenorocit, rece. Am auzit că două femei s-au sinucis după ce au fost abandonate de el.

Femeia coborî vocea cînd auzi rîsete afară, la uşă.

– Cei trei bărbaţi sînt întotdeana împreună. Femeile cu care se întîlnesc – dacă o fac – se schimbă mereu, iar dacă o femeie scoate măcar o vorbă de nemulţumire pentru că împarte micul dejun cu ceilalţi doi bărbaţi, găseşte a doua zi o scrisoare cu „dragă Jane", asta dacă mai aude ceva de la nenorocitul ăla.

Brusc, femeia se opri, îşi controlă machiajul şi păru gata să plece.

– Dar care e cel mai mare între ei? întrebă Emily.

Ridicîndu-se, femeia îşi netezi fusta de un satin alb opalescent.

– Nu-mi pot dezvălui toate secretele. Asta trebuie să afli tu singură.

– Încerci să-l cîştigi pe unul dintre aceşti bărbaţi? întrebă Emily, gîndindu-se că o femeie la vîrsta ei n-ar avea nici o şansă.

Dar femeia nu părea să considere că această întrebare ar fi absurdă.

– Nu. M-am găsit un soţ nou, anul trecut. Are optzeci şi doi de ani, aşa că vreau să termin cu ăsta, întîi. De unde ai picăturile astea de sînge? Sînt moştenite?

– A, da, minţi Emily.

Oricum, le primise indirect de la o persoană decedată demult.

– Bine, dă-te la Wentworth. Lui îi place ca lumea să creadă că tatăl lui joacă polo.

– El nu joacă?

– E un secret, dar tatăl lui cumpără şi vinde cocioabe. Pietrele astea au să-l impresioneze.

Lumina începea să revină în ochii lui Emily. În urmă cu cîteva săptămîni, nu se gîndise la ea decît ca la o mică bibliotecară plicticoasă, dar acum, cînd se ivise o şansă pentru puţină aventură, ea dorea să profite de asta. Poate că Michael avea dreptate, rochia şi rubinele astea au transformat-o.

– Dar, ce să fac, cu... zise Emily arătînd din cap spre uşă.

Femeia deschise poşeta, scoase un tub cu pastile şi îi oferi trei.

– Cînd bătrînul meu soţ devine libidinos, îi dau una

din astea şi sforăie în cîteva secunde. A doua zi dimineaţă îi spun că a fost fabulos, cel mai grozav amant pe care l-am avut vreodată. Dă-l solidului ăstuia al tău trei din asteà şi o să fii liberă să faci ce vrei. Dar du-l mai întîi într-un loc unde poate să doarmă, pentru că va adormi repede.

Cînd Emily se uită în palmă la pilule întrezări libertatea. Asta va fi unica ei şansă de-a fi spioană sau orice altceva şi-ar dori. Dacă ar putea să-i întîlnească pe cei trei bărbaţi şi să-şi dea seama cine erau... Ei, nu voia să se gîndească la ce ar încerca să facă unul din ei, dar voia să ştie de ce. Ce secrete putea să ştie o bibliotecară dintr-un orăşel ca să facă un bărbat bogat şi puternic să o urmărească? Şi nici n-ar fi în pericol, pentru că cine să o recunoască? Arăta la fel de diferită de felul ei obişnuit de a fi, ca un vizitator de pe altă planetă. În seara asta, nici mama ei n-ar recunoaşte-o. Aşadar, n-ar fi plăcut ca, pentru o noapte, să fie o persoană strălucitoare şi să întreprindă o treabă potenţial periculoasă?

– Mulţumesc, îi şopi ea femeii, cu mintea plină de posibilităţile ce i se deschideau.

– Dacă reuşeşti, vreau un loc în faţă la nunta ta.

– Ah, nu e deloc vorba de aşa ceva, spuse Emily zîmbind. Cel mult, dacă reuşesc, n-o să fii invitată la funeraliile mele.

Cu această observaţie criptică, ea plecă de la toaletă şi alergă înapoi la Michael.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Niciodată nu m-am simţit bine! Mergem? Ah, stai, am putea lua un pahar de şampanie cu noi? Aş vrea să am măcar un pahar.

Spera că arată destul de deprimată, căci îşi strînsese drăguţ buza de jos.

Michael îşi îngustă ochii.

– Ai ceva în gînd. Ce anume?

– Nimic special. Uite îţi mulţumesc, spuse ea cînd luă două cupe înalte de şampanie de pe o tavă a unui chelner în trecere pe acolo. O cupă i-o dădu lui Michael.

– Plecăm?

Îl luă de braţ şi îl împinse uşor spre uşă şi spre maşinile care aşteptau.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Michael băuse şampania, la insistenţa lui Emily, şi acum dormea pe bancheta din spate a limuzinei. Ea bătu în geamul şoferului şi cu cel mai larg zîmbet, îi spuse să se întoarcă la bal.

Capitolul 22

Dacă o femeie are rochia potrivită, bijuteriile necesare şi se află unde trebuie ca să le arate, toate astea fac foarte bine eului ei. Emily, în timp ce mergea prin mulţimea de oameni, nu se simţea o impostoare şi nici o fată dintr-un orăşel amestecată din greşeală printre aceşti oameni din înalta societate. Simţea că aparţine locului. Irene se plîngea întotdeauna că Emily îşi ţinea silueta ei gorzavă ascunsă sub prea multe haine; dar, acum, nu rămînea nimic de imaginat. Fiecare curbă şi o mare parte din pieptul ei bogat erau expuse; putea vedea şi simţi privirile de apreciere ale bărbaţilor. Femeile se uitau la ea, calculînd. Se uitau de sus pînă jos, oprindu-se mai ales asupra bijuteriilor. Emily îşi dădea seama că fiecare dintre oameni aceştia recunoşteau că rubinele erau veritabile.

Nu era nevoie să fii Sherlock Homels ca să-ţi dai seama care erau cei trei bărbaţi despre care i se vorbise. Ei stăteau împreună, fumînd, bînd, urmărind mulţimea.

Un moment, Emily se retrase şi se uită la ei. Era mai bine să nu se gîndească la faptul că unul dintre ei încercase s-o omoare. Era mai bine să se gîndească la prezent, că se afla la un bal şi că tot ce dorea era să afle cît mai multe.

Inspiră adînc, apoi văzu cu plăcere că un bărbat îi zîmbeşte, întrucît o parte şi mai mare din pieptul ei îşi făcuse loc peste marginea rochiei. Ea îi zîmbi la rîndul ei şi, cînd el ridică paharul în semn de salut, spre ea, aproape că izbucni în rîs.

Simţindu-se plină de puterea noilor ei capacităţi, se îndreptă spre masa celor trei bărbaţi şi, în timp ce mergea, îşi deschise colierul.

– Scuzaţi-mă! spuse ea cît putu de drăgălaş bărbatului care era cu spatele la ea. Apoi cînd el se mişcă pentru a o lăsa să treacă (deşi era loc suficient), ea păru că se împiedică şi căzu în faţă redresîndu-se exact înainte să cadă pe genunchii bărbatului. Colierul se desfăcu şi căzu direct în decolteul lui Emily.

– Vai! exclamă ea, prinzînd rubinele. Sînt atît de neîndemînatică!

– Nu mă deranjează, spuse bărbatul cu care aproape se ciocnise, ridicîndu-se să o ajute. Vreţi să mă ocup de asta?

– Vreţi? Aţi fi atît de amabil!

În timp ce bărbatul îi închidea colierul, Emily se întrebă cum să se folosească de situaţie. Dacă nu spunea ceva interesant, ştia că ei nu o vor invita să stea împreună. Dar ce anume? Cum poate interesa o femeie nişte

bărbați atît de puternici și foarte drăguți ca aceștia?

– Mulțumesc, spuse ea zîmbindu-i bărbatului.

Apoi, cînd el se așeză din nou, ea inspiră adînc ca să prindă curaj.

– Deci, dumneata care ești? Cel timid, lupul, sau cel cumsecade pe din afară și rău pe dinăuntru?

Un moment, Emily crezu că depășise limita, dar apoi bărbatul cel înalt și blond rîse.

– Eu sînt cel cumsecade, spuse el; apoi făcu semn spre un scaun gol. Vrei să ni te alături?

– Doar dacă promiți să nu mă elimini imediat, spuse ea fluturîndu-și genele spre el.

– Promit! Acum, să-ți fac cunoștință cu prietenii mei. El este Charles Wentworth, iar ăstălalt este Statler Mortman. Iar eu sînt...

– David Graham, spuse Emily zîmbind atrăgător. Te-aș cunoaște oriunde, după descrierea care mi s-a făcut.

Inima lui Emily bătea tare cînd se așeză la masă cu cei trei bărbați, dintre care unul putea fi un criminal. Dar a fi în apropierea unor bărbați atît de puternici și misterioși era un lucru pe care nu-l mai experimentase pînă atunci. Charles Wentworth se uită fix la colierul ei, fără jenă, rece și apreciativ.

– Nu l-am evaluat niciodată. Cît crezi că valorează? spuse ea cu îndrăzneală.

– Cel puțin jumătate de milion, zise bărbatul și trase un fum din țigară.

– Dacă el spune așa, înseamnă că valorează cel puțin dublu, remarcă Statler Mortman, iar modul în care se uita la ea o făcea pe Emily să fie sigură că el era Lupul. Iar cînd îl privi în ochi, înțelese de ce atîtea femei

se îndrăgosteau de el.

– De fapt, ți-aș da pe loc un cec de șapte sute cincizeci pe el.

Lui Emily îi trebui un momemt ca să-și dea seama că el se referea la șapte sute cincizeci de mii de dolari.

– Vai! exclamă ea. O să mă amețiți. Eu sînt doar o bibliotecară dintr-un orășel mic și ăsta e primul meu bal. Nu e minunat?

Întoarse capul și se uită la dansatori de parcă ei o interesau.

– Așadar, domnișoară bibliotecară, de unde ai pietrele?

– O fantomă i-a spus îngerului meu păzitor unde erau, iar el mi le-a dat mie. Îngerul, vreau să spun.

Nici unul dintre cei trei nu schiță un zîmbet. Brusc, Emily simți că îi îngheață sîngele și își dorea să nu-l fi drogat pe Michael și să fi plecat de la petrecere atunci cînd a vrut el.

Charles Wentworth mai trase un fum din țigară.

– Și unde-i îngerul dumitale acum?

Mai bine să ia lucrurile ușor, se gîndi ea.

– E pe-aici, pe undeva. Știi cum sînt îngerii păzitori, te urmăresc și te protejează mereu.

Nimeni nu zîmbi.

– Cum te cheamă? întrebă Statler Mortman.

– Anastasia Jones, spuse ea repede. Mama mea a vrut un nume mai aparte, să-mi înfrumusețeze numele de familie. Acum, mă scuzați, trebuie să...

– Dar sînt sigur că nu-mi poți refuza măcar un dans cu cea mai misterioasă femeie de-aici, spuse Statler cu ochii la pieptul ei.

– Eu? Misterioasă? Nicidecum. Eu sînt doar...

– Cenuşăreasa la bal, zise David zîmbind. Atunci trebuie să dansezi cu toată lumea să te vadă cu rochia asta frumoasă şi bijuteriile astea fabuloase. Nu vezi că fiecare femeie de aici moare de invidie pentru asemenea rubine? Sînt sigur că de pe vremea Imperiului Rus nimeni n-a avut asemenea bijuterii.

Cu nervozitate, Emily duse mîna la gît. Deşi ceilalţi doi bărbaţi o făceau să se simtă ca o femeie de vînzare, bărbatul acesta era foarte amabil. Ce spusese oare femeia aia despre el? Că ia casele văduvelor şi copiilor, nu-i aşa?

– Hai, domnişoară Smith, ce rău poate face un dans?

Era atît de insistent încît Emily fu atentă la mîna pe care i-o întindea, şi nu observă că o numise altfel? Ce se putea întîmpla pe un ring de dans? se gîndi ea.

Dar, zece minute mai tîrziu, Emily, în timp ce dansa, se gîndea că ar fi bine să plece cît mai repede şi să se alăture lui Michael în maşină. Deodată cineva dădu peste ei pe ringul de dans şi ea simţi o înţepătură în şoldul drept.

– Vai, ia uite ce am făcut? auzi Emily vocea unei femei, dar ea se clătină deja pe picioare şi nu făcu legătura între voce şi figură.

– Ai băut prea multă şampanie! auzi ea un bărbat şi se simţi strînsă de nişte braţe puternice şi luată pe sus. Ce nas frumos! se gîndi ea cuibărindu-şi faţa în pieptul puternic al bărbatului şi închise ochii. Era Cenuşăreasa şi era dusă în braţe de Făt-Frumos.

Emily se trezi însă nu dintr-un vis ci dintr-un coşmar.

O durea capul, iar cînd vru să ducă mîna la cap, constată că avea mîinile legate. Ameţită, deschise ochii şi încercă să-şi concentreze privirea. Părea că se află într-o cameră mare, murdară, cu gunoaie pe jos şi ceva ce arăta a şoareci care alergau în fundul camerei. Cînd vederea şi capul i se mai limpeziră, îşi dădu seama că era aşezată pe un scaun, cu mîinile legate la spate, iar picioarele îi erau legate de picioarele scaunului. Singurul obiect care mai era în cameră era un birou vechi, ponosit, de metal. Nu erau ferestre, doar o uşă grea de metal în dreapta ei.

Nu era nevoie de cine ştie ce inteligenţă ca să-şi dea seama că se afla într-o casă abandonată şi că nimeni n-o va găsi niciodată, decît doar printr-o minune.

Era gata să protesteze cînd uşa se deschise şi intrară cei trei bărbaţi. Odată cu ei pătrunse şi lumina zilei. Emily se întrebă dacă era ziua de după bal sau a doua zi. După cum o durea capul, putea să fi trecut şi o săptămînă. Mai purta încă rochia ei roşie frumoasă, dar acum era sfîşiată şi murdară. Nu trebuia să se uite în jos ca să-şi dea seama că rubinele lipseau.

Un moment, cei trei bărbaţi stătură cu spatele la ea, de parcă nu ştiau că ea era în cameră.

„Dacă tot am să mor, aş vrea să aflu de ce", se gîndi. Voia să pună o întrebare inteligentă, dar nu putu spune decît:

– De ce?

David Graham se întoarse spre ea şi Emily se gîndi cîtă dreptate a avut femeia de la toaletă: părea atît de cumsecade!

– Chiar nu ştii? întrebă el ţinînd setul de rubine pe

care le purtase ea. Picăturile cele mari prinseră lumina de la luminatorul din tavan şi arătau ca nişte focuri în miniatură.

– Habar n-am! răspunse ea obosită.

– Să-i spun? îi întrebă David pe ceilalţi, făcîndu-i să se întoarcă spre ea.

– Putem să ne oprim acum? întrebă Statler, uitîndu-se la Emily într-un fel care o făcea să-şi simtă corpul foarte rece.

Pe faţa subţire a lui Charles se vedea un rînjet.

– El este lupul, după cum ai spus-o atît de încîntător.

La asta, Emily clipi. Poate că mica ei glumă nu fusese chiar atît de fermecătoare pe cît crezuse ea atunci. Cele spuse de ea ar fi părut nostime în filme, dar în viaţa reală fuseseră o obrăznicie.

În momentul următor, ea îşi înălţă capul. La ce naiba se gîndea? Urma doar să-şi ceară scuze faţă de nişte bărbaţi care au legat-o de un scaun şi probabil aveau să o omoare.

Se uită urît la ei.

– Ai crezut că o să ne placă insolenţa ta...? întrebă Charles.

– Destul, zise David. O să moară, ce mai vrei?

„Michael!" îl invocă Emily în gînd pe partenerul ei. Poate că dacă îl chema în mintea ei, o va auzi şi va veni să o salveze. Dar chiar şi un înger avea nevoie de o adresă.

– Unde ne aflăm? întrebă ea, sperînd să-i trimită telepatic informaţia.

– Sîntem într-un stat de care n-ai auzit niciodată, zise Statler.

La asta, ceilalţi doi rîseră.

– Şi, unde le-ai găsit pe astea? întrebă Charles. Noi le-am căutat peste tot.

Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că se referea la faptul că au căutat în podul casei Madison.

– Aţi percheziţionat casa? Dar n-am văzut vreo dovadă că a fost cineva acolo.

– Crezi că noi sîntem amatori? Cine crezi că a răspîndit povestea că în casa aia există o fantomă?

– Dar chiar este o fantomă în casa aia. Căpitanul... începu ea.

– Scuteşte-mă de ideile astea prosteşti. Unde ai găsit rubinele?

– A, prietenul meu le-a găsit şi eu nu ştiu unde anume.

Poate că reuşeşte să-l bage pe Michael în treaba asta şi atunci el o va salva. Aşa cum a făcut întotdeauna, se gîndi ea, şi aproape că îi dădură lacrimile. „Fii curajoasă, Emily! îşi zise în sinea ei. Măcar ştii sigur că există viaţă după moarte." Dar chiar şi gîndul ăsta n-o făcu mai puţin înfricoşată.

– Prietenul tău e ăla care doarme în limuzină? zise o voce feminină. Era femeia cu care vorbise Emily la toaletă.

– Dragă, dacă i-ai dat toate cele trei pilule, n-o să se mai trezească niciodată.

Un moment, Emily nu putu decît să rămînă consternată.

– Credeai că poţi obţine de la oricine asemenea informaţii cum ţi-am dat eu? întrebă femeia, faţa ei arătînd cît era de amuzată de naivitatea lui Emily. Venind spre

biroul de fier, femeia puse brațul în jurul taliei lui David. Acesta-i dragul meu frățior, zise ea și întinse mîna spre rubine. Cred că au să arate mai bine pe mine decît în seiful băncii, spuse ea zîmbind, apoi se întoarse din nou spre Emily.

– Se pare că nu-ți vine a crede. Ai crezut că eu eram acolo întîmplător, gata să-ți dau toate informațiile alea? Nu te-ai gîndit că e curios că doar o singură femeie a intrat în tot timpul ăla cît am fost noi înăuntru? Am avut pe cineva afară, care păzea ușa. Ah, păcat de prietenul tău! Arăta bine.

La gîndul morții lui Michael, Emily aproape că cedă. Acum Michael era probabil fără trup și se întorsese în Rai; apoi își aminti ceva.

– Nu-l puteți omorî, pînă ce nu află ce pericol mă paște, ca să îndrepte lucrurile.

La absurditatea asta, ei rîseră cu toții.

– Iubito, zise Statler, te pîndesc cam multe pericole.

Îi stătea pe vîrful limbii să facă o glumă răutăcioasă pe tema asta, dar sună un telefon și Charles scoase din buzunarul hainei un telefon celular. Bărbații erau curați și îmbrăcați în haine proaspete de zi, în timp ce Emily se simțea de parcă nu făcuse o baie în viața ei, plus că îi plesnea vezica.

– Da, oha! spuse Charles în telefon. Am înțeles. Hai s-o scoatem de-aici.

Statler o apucă de braț cu o mînă, iar în cealaltă ținea un cuțit. Fie că voia să-i taie frînghiile, fie să-i spintece beregata. Emily nu știa ce are de gînd.

Dar, înainte ca ea să afle, telefonul sună din nou, iar Charles ridică o mînă așa cum fac oamenii puternici cînd

se așteaptă să fie ascultați. Cîteva momente, el ascultă, apoi puse telefonul jos.

– Pasărea a scăpat din colivie, zise el, întorcîndu-se și privind urît la Emily. Se pare că prietenul tău e din nou în libertate.

La asta, Emily aproape că izbucni în lacrimi de ușurare că Michael trăia dar se controlă și încercă să rămînă calmă. Nu se îndoia că Michael o va găsi, pînă la urmă; avea legături în locuri foarte sus puse.

– Deci, trebuie să așteptăm pînă diseară, ca să scăpăm de tine, spuse cu dezgust Charles.

Emily inspiră adînc ca să-și facă curaj.

– Nu puteți să-mi spuneți măcar pentru ce faceți asta? Mi-ați pus de două ori bimbe în mașina mea.

– Ți-am zis că asta a fost o idee stupidă, se adresă David lui Statler. Stat a crezut că o bombă în mașină va face ca toată lumea să creadă că moartea ta e legată de Mafia și de criminalul cu care erai. Dar n-a mers. Cumva, FBI-ul știa.

Emily tăcu. Doar nu era să le spună că Michael era îngerul ei păzitor și că el a văzut aura de pericol a mașinilor.

– Nu-mi vine să cred că nu ți-ai dat seama, tu care ești o doamnă așa de inteligentă. Cînd am început să aflăm despre tine, am fost... David își ridică privirea. Cum am fost?

– Impresionați, răspunse Statler.

– Da, impresionați. Îi frurizai prietenului ăluia al tău fără minte niște povești strașnice pentru știri, iar el a căpătat renume în domeniul informațiilor din cauza asta. Păcat totuși că nu te-ai căsătorit cu el. De altfel puteai

să-l faci guvernator.

– Dar poveştile pe care le-am cercetat nu au nici o legătură cu motivul uciderii mele? întrebă ea şi, în ciuda situaţiei oribile, acum era foarte interesată.

– Nici o legătură!

– Aţi încercat să mă omorîţi pentru rubine? întrebă neîncrezătoare Emily. Puteaţi să mi le furaţi. Sau, din cîte am auzit, puteaţi să le cumpăraţi.

– Dar sînt ale tale, spuse David, şi asta se părea că era o mare glumă pentru el.

Emily era zăpăcită.

– Puteaţi să le montaţi altfel, să le mai tăiaţi; orice, iar asta le-ar fi făcut să devină ale voastre.

– Parcă spuneai că e deşteaptă, comentă femeia cu dispreţ.

Mintea lui Emily se învîrtea repede. Întrebă:

– Ce vreţi să înţelegeţi prin faptul că sînt ale mele?

– Le deţii în mod legal, pentru că le-ai moştenit.

– De la căpitan?

Se zăpăcea tot mai mult cu fiecare moment, dar, oricum, capul ei era plin de fapte ce se petrecuseră în afara lumii normale. În ultimele săptămîni, trăise într-o lume care cuprindea oameni cu şi fără trup. Dacă Madison, căpitanul, care era mort, era proprietarul rubinelor şi i le-a dat ei, asta însemna oare că le moştenise?

– Ar trebui s-o împuşti doar pentru că e atît de proastă, spuse femeia, întorcîndu-se cu spatele la Emily.

– Care era numele de fată al mamei tale? întrebă David.

– Wilcox.

– Şi numele mamei ei?

– Eu... nu-mi amintesc.

– Încearcă, Simmons.

– Ah, da, cred că, ăsta era, spuse Emily şi deveni şi mai confuză, pentru că era un nume destul de comun.

– Şi care era numele soţiei căpitanului Madison?

– Rachel... Emily îşi înalţă capul... Simmons, şopti ea.

Emily stătea acolo şi doar clipea, iar gîndurile i se învîrteau în minte.

– Vreţi să spuneţi că eu am vreo legătură cu căpitanul Madison?

– Ai văzut vreodată o fotografie a soţiei lui?

– Nu. După moartea căpitanului, ea a distrus toate fotografiile în care apărea ea.

– Nu pe toate. Familia mea a mai păstrat cîteva, de pe cînd era fată.

David băgă mîna în buzunarul interior şi scoase o fotografie pe care o ţinu în faţa lui Emily.

– Dar ea...

– Arată ca tine. Da, aşa e. Exact să tine. Vezi bijuteria pe fotografie?

– O văd, spuse Emily, recunoscînd rubinele, dar la drept vorbind nu vedea nimic. Cine eşti? întrebă ea.

El ştia exact ce voia ea să spună.

– Străbunica mea era sora soţiei căpitanului. Dar tu, mică domnişoară bibliotecară, erai strănepoata soţiei căpitanului.

Erai. La timpul trecut! De parcă ar fi fost deja moartă.

– Eu... eu n-am ştiut, nu m-am gîndit niciodată. Nici măcar n-am ştiut că a avut o fiică. Nu e scris în nici un fel de documente.

– Ce crezi că a făcut-o să înnebunească?

– Nu ştiu. Asta n-am descoperit. Vezi, a fost un secret bine păzit de familia mea. Tînăra Rachel Simmons a rămas însărcinată cu iubitul ei, apoi el a părăsit-o, iar ea a fost expediată la o mătuşă, să nască. Cînd s-a întors, tatăl ei a căsătorit-o cu căpitanul. El era singurul bărbat din orăşel care ar fi luat-o. Ai aflat că Madison a ucis în duel doi bărbaţi care au făcut glume în public într-un bar despre virtutea soţiei lui? Nu? Ei bine, ai fi aflat. Tu întotdeauna scotoceşti o poveste pînă afli totul.

– Căpitanul l-a ucis pe iubitul ei, spuse Emily, încercînd să înţeleagă toate astea.

– Nu, nu el l-a ucis, zise David. Soţia lui l-a ucis. Ea îl iubea din tot sufletul, vacă proastă, iar el a părăsit-o din momentul cînd a aflat că era însărcinată şi că va fi dezmoştenită. A plecat în străinătate, apoi s-a întors după ani de zile şi a regăsit-o pe fosta lui iubită locuind într-un palat şi purtînd rubine de mărimea lămîilor. I-a făcut din nou curte în secret. Căpitanul aflase, dar o iubea atît de mult încît a lăsat-o să facă tot ce voia. Căpitanul l-ar fi lăsat pe iubitul ei să stea cu ei dacă aşa ar fi dorit ea. Dar cînd soţia lui şi-a dat seama că iubitul ei urmărea doar bijuteriile ei, a luat unul dintre pistoalele căpitanului şi l-a împuşcat în inimă.

– După ce l-a împuşcat în organele genitale, adăugă femeia.

– Ah, da, am uitat amănuntul ăsta. Uit mereu amănuntul ăsta.

– Şi căpitanul şi-a asumat vina, spuse Emily cu uimire.

– Da. L-a convins pe credinciosul şi vechiul lui servitor să depună mărturie la tribunal împotriva lui. Drept urmare, căpitanul a fost spînzurat în locul soţiei lui. Mai tîrziu, servitorul s-a sinucis de remuşcări, iar soţia a înnebunit.

– Iar copila ei a fost crescută de o familie cumsecade din Iowa, spuse Emily încet, gîndindu-se unde era familia mamei ei.

– Exact.

– Şi cînd a crescut, s-a căsătorit şi a născut-o pe bunica ta.

– Bănuiesc că asta înseamnă că Madison a lăsat totul soţiei lui, iar ea a lăsat un testament prin care lăsa totul fiicei ei, oriunde ar fi fost ea, comentă Emily.

– Exact. David se uită la sora lui. Ţi-am spus că e deşteaptă.

– Dar eu n-am ştiut nimic. Eu...

– Dar ai cercetat istoria căpitanului, băgîndu-ţi nasul în lucruri care nu te priveau şi ţi-ai fi dat seama. Păcat că nu eşti tot aşa de proastă ca prietenul tău. Dacă erai, n-ai fi fost în pericol. El nici măcar nu-şi putea găsi pantofii fără ajutorul tău.

– Aşadar, dacă scapi de mine, devii moştenitorul averii Madison. Există o avere?

– A, da, una substanţială, zise femeia.

– Şi există zvonuri că ar fi bogăţii ascunse în casa aia, zise Statler. Soţia lui avea o colecţie fabuloasă de bijuterii. Se pare că pietrele colorate o ajutau să uite ce pierduse. În afară de rubine, avea smaralde şi diamante galbene şi o grămadă de pietre semipreţioase. Toate valorează azi milioane. Dar cînd ea a murit, nu s-a găsit nici o piatră. Ea nu le vînduse, aşa că toată lumea şi-a

închipuit că erau încă în casă.

– De ce nu se ştiu lucrurile astea? întrebă Emily. Se pare că sînt legende despre o casă plină de bijuterii.

– Sînt legende despre fantome. Am cheltuit o groază de bani ca să instalăm un sistem sonor care să sperie copiii obraznici ce veneau curioşi pe acolo, zise Charles vorbind pentru prima dată de cîtva timp. Fantoma a amplificat toate poveştile despre comoară.

– Dar de ce nu aţi revendicat casa, pur şi simplu, ca să faceţi acolo ce voiaţi? întrebă Emily. Nimeni nu ştia de mine, în afară de voi. Eu una n-am ştiut.

– Din cauza judecătorului Henry Agnew Walden. I-am prezentat cererea noastră acum cinci ani, dar el a spus că vrea să ştie ce s-a întîmplat cu fiica femeii. Şi nu ne-a crezut cînd i-am spus că a murit cînd era mică.

– Eu i-am zis că n-o să vă creadă, comentă femeia. Dragul meu frate a sedus-o şi a abandonat-o pe fiica judecătorului. Aşa că judecătorul a învăţat pe pielea lui ce înseamnă un copil orfan.

– Ce-aţi fi vrut să fac? Ea mi se oferise, zise David cu o privire în care nu se vedea regretul.

– Să fi spus nu! zise sora lui înţepată.

– Dar dacă vă dau vouă locul acela? întrebă Emily. Ce să fac eu cu o casă veche şi cu nişte bijuterii? Oricum, unde le-aş purta?

Auzind asta, ei se întoarseră cu toţi spre ea şi expresia lor identică arăta clar ce gîndeau: „Noi nu sîntem nişte proşti!"

– Aş semna orice acte vreţi, spuse ea spăşită. N-aţi putea face foarte repede un contract?

– Ce idee splendidă! Ne predai bijuteriile în valoare de milioane de dolari şi terenuri, iar apoi de duci la tribunal să încerci să iei totul înapoi. Ăsta-i planul tău?

– Dar mi-ar fi teamă să fac aşa ceva! zise Emily, aproape plîngînd. „Mare curajoasă mai sînt!" se gîndi ea.

– Curioasă treabă în legătură cu banii. Cînd sînt destui, dau curaj chiar persoanei celei mai timide. Crede-mă, domnişoară bibliotecară, un avocat bun te poate convinge să deschizi proces şi, desigur, ai cîştiga. În fond, ea a fost străbunica ta.

– Destul! ţipă femeia uitîndu-se la Emily de sus pînă jos. Dacă mai discuţi mult, o să ajungi s-o ceri în căsătorie.

– Asta ar fi o idee, spuse Statler, uitîndu-se la bustul lui Emily, care atîrna afară din rochie.

– Eu zic s-o scoatem de-aici şi să terminăm povestea. Cu cît mai curînd se face treaba, cu atît mai curînd se va găsi cadavrul ei şi cu atît mai curînd poţi fi declarat cea mai apropiată rudă, comentă femeia. Şi dă-mi mie astea, adăugă ea, înhăţînd rubinele din mîna fratelui ei.

„Michael!" spuse în gînd Emily, dorind cu toată puterea să-l fi ascultat, să fi făcut ce spunea el şi să nu fi încercat să facă pe femeia fatală.

Emily nu mai avu alt gînd, pentru că i se înfipse un ac în braţ şi, în momentul următor, nu mai ştiu nimic.

Capitolul 23

Cînd Emily se trezi, se afla în portbagajul unei maşini. Nu mai fusese pînă atunci în portbagajul vreunei maşini, dar simţea mirosul de benzină, zdruncinăturile şi roata de rezervă care o împungea în coaste.

Pentru nimic în lume nu înţelegea ce se întîmplă. Să fie legată şi băgată într-un portbagaj! Astă se întîmplă altor oameni, dar nu ei. Nu unei mici bibliotecare, a cărei idee de distracţie era să găsească o ediţie rară într-un anticariat.

„Michael", rosti ea apăsat în gînd.

Nu putea vorbi pentru că avea gura acoperită. Dar dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi plăcut să-i spună cîteva lucruri pe care nu i le spusese mai înainte.

Mai întîi, că-l iubeşte. Îl iubeşte pentru cine este, nu pentru că este înger şi nici măcar pentru că el o iubeşte. Îl iubeşte pentru că întotdeauna avea grijă de oameni,

fie că aveau sau nu un trup.

Şi era atît de sigură de dragostea lui pentru ea încît ştia că îl putea droga şi el tot o va iubi a doua zi. Sigur, va fi furios şi va ţipa la ea şi îi va spune ce afurisită de prostie făcuse, dar tot o va iubi.

Cîte femei se simţeau oare atît de sigure de bărbaţii din viaţa lor încît să poată face aşa ceva? Cu Donald, ea încerca întotdeauna să-i facă pe plac, dar cu Michael, trebuia să fie doar ea însăşi şi lui îi plăcea.

„Te iubesc!" spuse ea în gînd şi lacrimile i se adunară în ochi, gîndindu-se că acum nu va mai putea să i-o spună. Nu va mai putea să-i spună niciodată că a avut dreptate şi că ea a greşit în legătură cu balul şi că s-a simţit bine alături de el.

Era interesant şi amuzant şi atent şi tot ce-şi doreşte orice femeie, se gîndi ea. „Iar eu l-am tratat ca pe un gunoi", se gîndi ea şi alte lacrimi se adunară în ochii ei

Acum era în drum spre moarte. Nu se îndoia de lucrul ăsta. Şi nici Michael, cu toate puterile lui, nu ar fi fost în stare s-o salveze.

Ce o să se întîmple cu el cînd se va întoarce în Cer şi îi va spune Arhanghelului Mihail că a eşuat, că nu a putut să înlăture pericolul care o pîndea pe Emily?

Acum, ea va muri şi nu-l va mai vedea niciodată în forma omenească. În viaţa viitoare, ea va fi din nou om, iar el se va uita în jos, la ea, din Cer.

El va fi acolo măcar încă o sută de ani, înainte de a fi trasferat în altă parte. Brusc, o sută de ani nu i se păru un timp foarte lung, pentru că doar atît va fi împreună cu el.

Cînd maşina se opri, Emily nu se mai temea. Poate

pentru că, de cînd îl cunoscuse pe Michael, ştia că-o aşteaptă. Pentru ea, nu mai era o problemă de viaţă după moarte, sau de reîncarnare. Pentru ea era doar siguranţa că nu-l va mai vedea niciodată pe Michael.

Cînd portbagajul fu deschis, ea nu fu surprinsă că se aflau într-o pădure. Aşadar va fi un cadavru găsit de copii în joaca lor şi nimeni nu va putea s-o identifice. Ea nici măcar nu-şi făcuse un testament.

– În regulă, hai să terminăm cu treaba asta, spuse Charles; o apucă de braţ şi începu s-o tragă mai adînc în pădure. Ea văzuse deja că nu avea rost să ceară îndurare de la bărbatul ăsta, lipsit de inimă.

– Te rog, lasă-mă să mor cu demnitate, se rugă ea. Nu mă lăsa să mă milogesc, să implor.

Cu o nouă hotărîre, se strădui să ţină pasul, în timp ce Charles o împingea prin solul aspru al pădurii.

David fu cel care auzi primul zgomotul.

– Ce-i asta? întrebă el cu nervii vizibil încordaţi.

Ceilalţi erau atît de calmi, încît Emily se întrebă dacă mai făcuseră aşa ceva pînă atunci. Erau doar cunoscuţi ca fiind Cei Trei ucigaşi, poate pe bună dreptate.

Poate că Michael a folosit vreo vrăjitorie, sau, în cazul lui, o treabă îngerească, pentru că motocicleta fu lîngă ei aproape înainte că ei s-o poată auzi.

Era una dintre acele uriaşe *Harley-Davidson* vechi şi negre pe care le foloseau doar huliganii cei mai nemernici; dar lui Emily nimic nu i se părea mai frumos. Dacă ar fi venit călare pe un armăsar negru şi tot n-ar fi arătat mai mult decît acum, ca un erou din vechime.

– Dezlegaţi-o! spuse blînd Michael, cînd coborî de pe motocicleta mare.

Charles rîse urît cînd îndreptă revolverul spre capul lui Michael.

– Nu mă face să rîd! Treci aici cu ea.

– Bucuros, spuse Michael şi veni spre Emily; apoi o scoase din strînsoarea lui Charles. Michael puse mîna pe banda adezivă de pe gura lui Emily şi ea se gîndi că asta o s-o doară, dar banda se desprinse şi ea nu simţi nici o durere.

– Nu-i poţi omorî pe amîndoi, spuse David cu vocea piţigăiată de nervozitate.

– Ba bineînţeles că putem, spuse femeia. De fapt, e perfect. El o împuşcă şi apoi se sinucide. Perfect. Asta se întîmplă mereu.

– Am spus la poliţie unde sînteţi, zise repede Michael, dezlegîndu-i mîinile şi picioarele lui Emily. Cel puţin ea simţea că s-a dezlegat, deşi Michael nu se mişcase.

– Crezi că noi nu plătim poliţia? spuse Statler. În plus, idiotul de Donald a murdărit suficient numele acestei femei, încît toată lumea va crede că a căpătat ce-a meritat.

Femeia îi aruncă un zîmbet rece lui Emily.

– Dragă, e puţin cam tîrziu să înveţi asta acum, dar să nu ai niciodată încredere într-un bărbat. Donald era la telefon. Te-a vîndut pentru promisiunea că va candida la alergerile viitoare pentru postul de guvernator.

La asta, Emily rămase cu gura căscată, iar mîna caldă a lui Michael o prinse pe a ei şi, ca de obicei, ea se calmă. Atunci, ea îi trimise gînduri de dragoste. Probabil că el i-a citit gîndurile, pentru că îi strînse mîna, iar ea se simţi mult mai bine. Dar Michael o făcea întotdeauna să se simtă în siguranţă.

– Pe mine nu mă puteți ucide, spuse blînd Michael stînd alături de Emily. Orice mi-ați face, pe mine nu mă puteți ucide pînă cînd Cerul nu e gata să mă lase să plec de pe pămînt.

Michael se uită la David şi la sora lui, aşa că nu-l putea vedea pe Charles care stătea deoparte. Cu un rînjet pe față, Charles ridică pistolul şi ținti să tragă.

Emily nu se gîndi ce face. Tot ce ştia era că nu voia să rămînă pe pămînt fără Michael. Dacă el va părăsi pămîntul, la fel va face şi ea şi, oriunde vor ajunge, vor fi împreună.

Fără să se gîndească la propria ei viață, îşi aruncă trupul în fața lui Michael, iar glonțul îi trecu direct prin inimă.

Epilog

Michael stătea în fața arhanghelului Mihail, iar măreția acestuia te impresiona. El era soldat, un arhanghel care supraveghease toate războaiele din istoria cunoscută, iar prezența lui frumoasă, care cerea ascultare, îl impresiona pe tizul lui.

– Te-am trimis să faci o treabă, spuse arhanghelul, uitîndu-se spre Michael.

Michael dorise întotdeauna să vadă fața acestui celui mai adorat înger, dar acum, cînd tremura în prezența lui, aproape că regretă această dorință.

– Şi am eşuat, şopti Michael. Îmi recunosc greşeala şi mă rog de iertare.

Arhanghelul se uită spre prietenul său Gavril, un înger bătrîn de mii de ani. Cîndva, Gavril condusese lumea dar, de multă vreme, o predase arhanghelului mai tînăr, Mihail.

– Ai fost pedepsit, acum poți pleca.

Dar Michael nu se mișcă.

– Ce mai este? întrebă arhanghelul, sprîncenele lui negre formînd o singură linie.

– Vreau să rămîn cu ea, spuse Michael, încercînd să fie curajos, dar cuvintele îl înecau.

– O să fii, în următorii o sută de ani; apoi,..

– Nu! spuse Michael mai tăios decît intenționa, dar apoi adăugă blînd: Vreau să spun că doresc să rămîn cu ea aici, în viața asta, acum. Pe pămînt. În formă omenească.

Arhanghelul se uită la Michael cu o privire atît de pătrunzătoare încît fu sigur că sufletul lui ardea.

– Dar trupul ei pămîntean e mort!

Michael inspiră, apoi înghiți în sec.

– Poate fi înviat.

– Doar Dumnezeu poate face asta, spuse încet arhanghelul Mihail, uitîndu-se la el curios.

– Atunci, am să i-o cer Lui, spuse cu fermitate Michael.

– Dar trebuie să existe un motiv foarte puternic pentru o asemenea reînviere, spuse Gavril din spatele mai tînărului lui prieten.

Michael își adună tot curajul.

– Aș da orice ca să readuc la viață trupul ei și să pot fi împreună cu ea.

În Cer nu trebuie să explici, deoarece arhanghelii pot să citească gîndurile unor spirite la nivel mai coborît ca ale lui Michael.

– Îți dai seama ce spui?

– Da! zise Michael și, în timp ce vorbea, teama îl părăsi. Da, știu exact ce spun.

– Vrei să spui că ai renunța la situația de a fi înger pentru ea? Ai abandona Cerul pentru ea?

– Da! răspunse Michael fără ezitare. Ea și-a dat viața pentru mine, așa că eu voi renunța la tot pentru ea.

Arhanghelul Mihail făcu un gest de respingere cu mîna.

– Dar ea se duce la o viață mai bună. A făcut mult bine în viața asta, deși viața ei a fost scurtă, așa că data viitoare i se va da una mai bună.

– Vreau să fiu cu ea în viața asta și... și în toate viețile viitoare. Am să renunț la Cer pentru asta, zise Michael și încercă să nu înceapă să tremure din nou.

Arhanghelul Mihail se uită la el cîteva momente.

– Dacă faci asta, îți asumi toate ororile vieții umane. Va fi durere și tristețe, tragedie și...

– Și dragoste, zise Michael care, vorbind, căpătă curaj. O iubesc. Am iubit-o din totdeauna, acum știu asta. Nu sînt bun de înger păzitor. I-am acordat prea mult timp lui Emily și nu suficient timp altora. Și am manipulat vieți, lucru nepermis. Am manipulat chiar și viețile anterioare ale lui Emily, pentru că nu puteam suporta s-o văd cu alți bărbați. Ce fel de înger păzitor sînt eu, dacă mă amestec în felul ăsta? Și îi port o dragoste de muritor. Nu e nimic sfînt în dragostea pe care i-o port lui Emily. De fapt, este o dragoste foarte carnală.

– Ei, atunci, spuse arhanghelul uitîndu-se tot tăios la Michael, trebuie să înțelegi că, dacă abandonezi Cerul, nu-ți mai poți schimba părerea.

Pentru un moment, Michael aproape că ezită, dar apoi încet-încet zîmbi.

– Nu, n-o să mi-o schimb. Am iubit-o de secole, aşa că n-o să-mi schimb părerea.

– N-o să ai amintirea timpul cît ai fost înger. O să suferi de toate bolile omeneşti.

– Înţeleg şi sînt gata să renunţ la tot ce e necesar. O să readuci trupul ei la viaţă?

– Dacă eşti hotărît. N-o să te răzgîndeşti?

– Nu, sînt sigur.

Şi aşa şi era.

– Atunci, s-a făcut! spuse Arhanghelul Mihail, şi aşa a fost.

Epilogul 2

– S-a făcut!

– Glumeşti, spuse Emily, ţinîndu-l pe genunchi pe fiul ei de opt săptămîni, în timp ce el încerca să-i deschidă rochia. Nu mai trebuie să refaci nimic? întrebă ea tachinîndu-l.

– Nimic! Dă-mi-l să-l ţin eu, cît te schimbi tu, spuse Michael şi întinse mîinile după copil.

– În ce fel să mă schimb?

– Foarte nostim! Să-ţi schimbi îmbrăcămintea, pentru că vă scot pe amîndoi la cină, ca să sărbătorim. Doar nu în fiecare zi termină un bărbat o carte.

– Doar nu în fiecare zi un bărbat de treizeci şi şapte de ani îşi scrie autobiografia.

– Autobiografia noastră, spuse el luînd copilul şi sărutîndu-l, înainte de a-l pune lîngă umărul lui.

– A ta, spuse Emily zîmbind şi se îndreptă spre scara

casei mari, vechi. În timp ce urca se gîndea la ultimii doi ani din viața ei.

Se gîndea la felul cum îl întîlnise pe Michael, aproape trecînd peste el cu mașina, cum el avusese o amnezie și cum s-au străduit să afle cine era el. În timpul căutărilor lor, cu FBI-ul care îi urmărea, crezînd din greșeală că Michael era un criminal, iar ei au descoperit că cineva voia să o omoare pe Emily.

Un moment, ea se opri pe palier și se uită în jos, la părul negru al soțului ei, care îl ținea pe fiul lor în brațe și se legăna ușor cu el, în timp ce ascultau melodia favorită a copilului.

Își aminti acum a salvat-o Michael de bărbații aceia, cum au plecat pe motocicleta lui Michael și cum, în urma lor, mașina cu cei trei bărbați și o femeie a căzut în prăpastie. Cei patru au murit pe loc.

Cînd s-a dezvăluit că Donald Stewart, reporterul de știri și logodnicul lui Emily, fusese implicat în complot, acesta a fost discreditat și dat afară. Ea a auzit că acum Donald transmitea buletinul meteorologic într-un orășel al cărui nume nu-l cunoștea nimeni.

După aceea, Emily și-a revendicat moștenirea, casa Madison, iar ea și Michael s-au căsătorit. Au folosit o parte din averea căpitanului pentru a renova casa cea veche, pînă ce aceasta a devenit un cămin frumos, pe care ea și Michael plănuiau să îl umple cu copii.

Curios, se gîndi ea acum, cum ceva care la început părea atît de nefericit s-a terminat cu bine. Uneori se întreba cît de diferită ar fi fost totuși viața ei dacă ea și Michael n-ar fi fost scăpat atunci cînd bărbații îndreptaseră pistoalele spre ei.

– Dar am scăpat, zise ea cu glas tare, apoi continuă să urce treptele. Și slavă lui Dumnezeu și Cerului că au scăpat.

Un moment, ea se opri să se uite în sus, la vitraliul mare care se întindea din vîrful casei pînă la primul etaj. Originalul se spărsese cu ani în urmă, iar cînd Emily a moștenit casa, spațiul era acoperit cu scînduri. Cînd s-a dus să-l înlocuiască, Michael spusese:

– Hai să comandăm o imagine a arhanghelului Mihail.

– Și ai o fotografie a lui ca să i-o dai sticlarului? întrebase Emily ca să-l tachineze.

– Nu, dar, lucru curios, eu știu exact cum arată.

Iar acum exista un vitraliu cu un bărbat înalt de trei metri și jumătate, un bărbat extraordinar de frumos, cu o armură neagră și cu o privire dură spre toți cei care treceau pe lîngă el. Dar chiar cu privirea aceea dură, era ceva de bunătate în expresia lui, iar Emily îi zîmbea îngerului de fiecare dată cînd trecea pe lîngă el.

– Îți mulțumesc și ție, șopti ea, dar nu știa de ce. Ce legătură avea un personaj de ficțiune ca arhanghelul Mihail cu faptul că fuseseră salvați din mîna unor bărbați cu revolvere?

Neavînd răspuns, Emily ridică din umeri și se duse sus, în dormitorul lor, și deschise ușa dulapului.

– Căpitane, ce să îmbrac astă seară? spuse ea cu glas tare, referindu-se la fantoma despre care lumea spunea că bîntuie prin casă. Dar nici ea și nici Michael n-au văzut nici o dovadă că ar exista o fantomă în casă

şi, în plus, nu credeau în fantome.

Uitîndu-se în jos la burta ei care mai lăsa încă mult de dorit pînă să devină plată, ea se strîmbă.

– Haide, căpitane, fie-ţi milă. Ce-ar putea purta o femeie grasă ca mine, care a născut de curînd, ca să-l atragă pe soţul ei?

Ea spuse cuvintele în glumă, dar, în momentul următor, auzi un zgomot în susul dulapului.

– Doar n-au venit iar yeveriţele? spuse ea uitîndu-se la plafon. Aprinse lumina, apoi spre uimirea şi groaza ei, văzu cum tot tavanul dulapului începu să cadă. Sînt termite, se gîndi ea uitîndu-se în continuare fix la scîndurile care cădeau. După ce căzură jos, ea se aplecă, dar îi căzu ceva în cap, iar cînd ridică mîna, simţi ceva neted şi rece.

Cînd praful se aşeză, Emily se uită la mîna ei şi văzu că ţinea un colier de smarald, iar la picioarele ei şi pe umăr, agăţate de hainele ei, erau bijuterii cît într-o comoară a unui pirat.

– Vai de mine, exclamă Emily, cu ochii mari, uitîndu-se la obiectele strălucitoare.

– Ce-a fost asta? ţipă Michael alergînd în sus pe scară, cu copilul strîns în braţe. Eşti bine? A răsunat de parcă se prăbuşea acoperişul.

Încet, Emily se întoarse spre el şi ridică mîinile.

– Cred că am găsit bijuteriile străbunicii, zise ea încet.

– Să fiu al naibii! spuse Michael ridicînd o brăţară ce părea a fi din diamante galbene.

– Deci, le-ai găsit! Mulţumesc, bătrîne, spuse el; apoi

atît el, cît şi Emily puteau jura că au auzit un rîs înşfăcit.

– Hai să ieşim de-aici, zise Michael.

Apoi, toţi trei coborîră în fugă scara, rîzînd.

Arhanghelul Gavril se uită în sus la arhanghelul Mihail şi spuse:

– De ce l-ai trimis pe pămînt?

– Pentru că, de-a lungul secolelor, Michael se îndrăgostise de Emily. Lucrul acesta se întîmplă uneori, dar, în cazul ăsta, Michael intervenea în mod negativ. Emily are o inimă foarte bună, dar se îndrăgostea de bărbaţi răi. În ultimele două vieţi, ca să n-o vadă pe Emily căsătorită cu un bărbat care să o trateze ca pe un gunoi, Michael a rupt tiparul şi a oprit căsătoriile.

– Şi nu-i bine asta? întrebă Gavril cu ochi strălucitori, pentru că ştia răspunsul. Îl amuza întotdeauna să vadă un soldat atît de glorios ca arhanghelul Mihail implicat în altceva decît în război şi pace.

– Ar fi fost bine, dar Michael nu putea suporta ca alt bărbat să se însoare cu ea, aşa că Emily a trebuit să ducă o viaţă de fată bătrînă. Două vieţi, ea a murit virgină, fără copii, fiind o povară pentru rudele ei şi ducînd o viaţă tristă, singuratică.

– În esenţă, l-ai trimis pe pămînt să se hotărască dacă vrea sau nu să fie cu femeia pe care o iubea.

– Exact.

– Şi, a făcut ceea ce sperai?

– Ah, da... Mi-a făcut o mare plăcere. Amîndoi sînt oameni buni şi vor avea copii buni. Vor radia multă dragoste şi bunătate. Pămîntului îi sînt întotdeauna folosi-

toare dragostea şi bunătatea.

– Atunci, tînărul nostru prieten Michael nu va fi retrogradat?

Arhanghelul Mihail se uită la vechiul lui prieten şi văzu că îl tachina. Zîmbi. Indiferent cît de amenințător era aspectul lui, el nu-l speria pe Gavril şi nici nu-l păcălea, pentru că Gavril, ca şi Dumnezeu, ştia că Mihail avea o inimă bună şi blîndă.

– Nu prea, murmură Mihail, apoi îşi îndreptă din nou atenția la ce se întîmpla în casa Madison. Nu, nu prea.

SFÎRȘIT